„După orice criteriu – măiestrie, inteligență, capacitatea de a crea dependență –, povestirile lui Roupenian sunt excepționale."
NPR

clasici contemporani LITERA

Știi bine că vrei

Kristen Roupenian

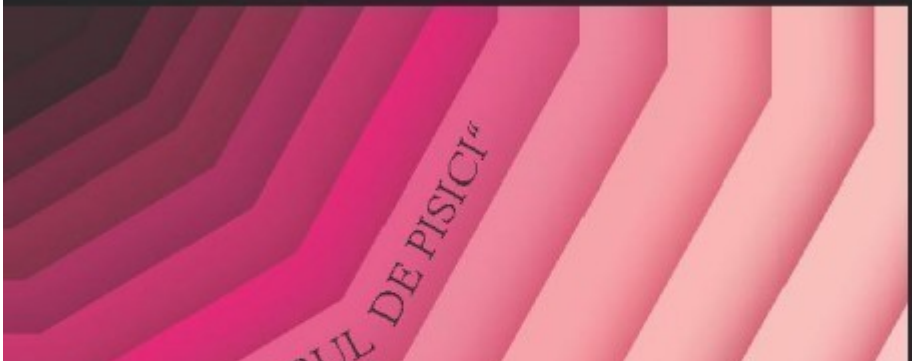

Kristen Roupenian

Ştii bine că vrei

„Iubitorul de pisici” şi alte povestiri

Traducere din limba engleză şi note

MARIANA PIROTEALĂ şi IRINA-MARINA BORŢOI

EDITURA LITERA

Bucureşti 2019

Kristen Roupenian

Știi bine că vrei

„Iubitorul de pisici“
și alte povestiri

Traducere din limba engleză și note
MARIANA PIROTEALĂ și IRINA-MARINA BORȚOI

Kristen Roupenian

You Know You Want This

„Cat Person” and Other Stories

Copyright © 2019

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Ştii bine că vrei

Iubitorul de pisici şi alte povestiri

Kristen Roupenian

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Monica Grecu

Copertă: Flori Zahiu

Design copertă: Zoe Norvell

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Roupenian, Kristen

Ştii bine că vrei: Iubitorul de pisici şi alte povestiri / Kristen Roupenian; trad. din lb. engleză: Irina-Marina Borţoi şi Mariana Pirotească . – Bucureşti: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4420-6

ISBN EPUB 978-606-33-4538-8

I. Borţoi, Irina-Marina (trad.)

II. Piroteală, Mariana (trad.)

821.111

Multe mulţumiri publicaţiilor în care au apărut prima oară aceste povestiri, unele într-o formă modificată: „Băiatul cel rău” în Body Parts Magazine, „Iubitorul de pisici” în The New Yorker, „Cicatrice” în Writer’s Digest şi „Vizitatorul nocturn” în Colorado Review. De asemenea, mulţumesc Fundaţiei Hopwood pentru sprijinul acordat pentru „Vizitatorul nocturn” şi „Parazitul”.

Mamei mele, Carol Roupenian, care m-a învăţat să iubesc ce mă sperie

El zice

Se smuceşte ceva

în coşul pieptului

dar nu e inima

E un maţ de vacă alb

& fibros & striat

Lara Glenum, „Pulchritude”

Băiatul cel RĂU

Noaptea trecută a venit pe la noi prietenul nostru. Se despărţise, în sfârşit, de iubita aia groaznică. Era la a treia despărţire de iubita cu pricina, dar el insista că de data asta era pe bune. S-a plimbat prin bucătărie, trecând pe îndelete în revistă cele zece mii de umilinţe şi chinuri josnice din cele şase luni de relaţie, în timp ce noi gânguream, ne agitam şi ne schimonoseam compătimitor spre el. Când s-a dus la baie ca să-şi vină fire, ne-am prăbuşit unul peste celălalt, am dat ochii peste cap, ne-am prefăcut că ne strângem de gât şi că ne zburăm creierii. Unul dintre noi a zis că, atunci când îl ascultam pe prietenul nostru plângându-se de despărţirea lui, era ca şi

când am fi ascultat un alcoolic văicărindu-se că e mahmur: da, o fi suferind, nu zic nu, dar Doamne sfinte!, era greu să te încerce mila faţă de un om aşa de incapabil să înţeleagă cauza propriilor lui probleme. Cât timp mai avea de gând prietenul nostru să iasă cu tipe groaznice şi apoi să se arate uimit când ele îl tratau groaznic? ne-am întrebat unul pe altul. Apoi a ieşit din baie, i-am pregătit al patrulea pahar de băutură din seara aceea şi i-am spus că era prea beat să meargă acasă cu maşina, dar că poate să doarmă fără probleme pe canapeaua noastră.

În noaptea aia am stat întinşi în pat şi am vorbit despre prietenul nostru. Ne-am plâns că avem apartamentul mic, că nu putem face sex fără să ne audă el. Totuşi poate că n-ar fi rău să facem sex, am spus – cam ăsta e tot sexul de care a avut parte în ultimele luni. (Interzicerea sexului fusese una dintre strategiile manipulative ale gagicii groaznice.) Mai ştii că n-o să-i placă?

A doua zi de dimineaţă, când ne-am trezit să mergem la serviciu, prietenul nostru încă dormea şi era pe jumătate descheiat la cămaşă. Era înconjurat de cutii de bere strivite şi era evident că băuse în continuare, singur, mult timp după ce noi ne duseserăm la culcare. Avea aşa un aer jalnic cum zăcea acolo, încât ne-am simţit prost că am făcut glume atât de răutăcioase pe seama lui în noaptea dinainte. Am făcut mai multă cafea, i-am dat să mănânce şi i-am spus că poate să stea cât vrea la noi, dar când am ajuns acasă, am fost totuşi surprinşi să-l găsim pe canapea.

L-am pus să se ridice şi să se ducă la duş, apoi l-am scos la cină, unde am refuzat să-l lăsăm să vorbească despre despărţire. În schimb, am fost fermecători. Am râs la toate

glumele lui, am mai cerut o sticlă de vin şi i-am dat sfaturi despre viaţă. Meriţi pe cineva care să te facă fericit, i-am spus. O relaţie sănătoasă cu o persoană care te iubeşte, am continuat noi, şi ne-am privit apreciativ unul pe altul, înainte de a ne îndrepta toată atenţia asupra lui. Era ca un căţel trist, dornic de prietenie şi laudă, şi ne-am simţit bine când am văzut cum ne soarbe cuvintele; ne venea să-l mângâiem pe capul blănos, să-l scărpinăm după urechi şi să-l privim cum dă din coadă.

După ce am plecat de la restaurant, ne simţeam aşa de bine, că l-am invitat pe prietenul nostru la noi acasă. Când am ajuns, a întrebat dacă poate să doarmă la noi şi în noaptea aia, iar când am insistat, a recunoscut că nu-i plăcea să stea singur în apartamentul lui acum, pentru că îi amintea de iubita aia groaznică. Am răspuns: Sigur, poţi să stai la noi cât vrei, avem canapea extensibilă, ăsta e rostul ei. Dar, pe la spatele lui, ne-am aruncat o privire, pentru că, deşi voiam să fim drăguţi cu el, nu mai suportam încă o noapte fără sex – pe de o parte eram beţi, pe de alta, cum fuseserăm aşa de drăguţi toată seara, eram aţâţaţi. Aşa că ne-am dus în pat şi poate chiar după felul în care i-am spus „noapte bună” a fost limpede că aveam să ne-o tragem. La început am încercat să nu facem mult zgomot, dar în curând am avut senzaţia că eforturile de a face linişte şi apoi chicotele şi şuşuiturile probabil că atrăgeau mai mult atenţia la ce făceam decât dacă am fi procedat ca de obicei, aşa că am făcut ce voiam şi a trebuit să recunoaştem că ne plăcea gândul că el ne asculta pe întuneric.

A doua zi ne-a fost un pic ruşine, dar ne-am spus că poate de asta era nevoie ca să-l împingem afară din cuib şi să-l trimitem acasă, poate chiar l-ar motiva să-şi ia o iubită

care să se culce cu el mai mult de o dată la două luni. Dar în după-amiaza aia, ne-a trimis un SMS şi ne-a întrebat ce facem în seara respectivă, iar în curând rămânea la noi în cele mai multe nopţi din săptămână.

Îi dădeam de mâncare seara şi apoi plecam toţi trei undeva, noi în faţă, el mereu pe bancheta din spate. Glumeam că ar trebui să-i plătim alocaţie, să-i dăm treburi de făcut; glumeam că ar trebui să ne modificăm contractele de telefonie ca să-l includem în planul tarifar pentru familii, dat fiind că petreceam aşa de mult timp împreună. În plus, spuneam noi, aşa puteam să-l ţinem mai bine sub observaţie şi să-l împiedicăm să-i trimită mesaje fostei iubite groaznice, pentru că, deşi rupseseră relaţia, încă ţineau legătura şi pierdea o grămadă de timp la telefon. Promitea să înceteze, jura că ştie că nu-i face bine, dar îi trimitea din nou mesaje. Însă de cele mai multe ori ne plăcea să petrecem timpul cu el. Ne plăcea să-i acordăm atenţie şi să-i purtăm de grijă, să-l certăm când făcea prostii, de exemplu când îi trimitea SMS-uri fostei iubite groaznice sau când lipsea de la serviciu pentru că stătuse până târziu cu o noapte înainte.

Am continuat să facem sex, deşi stătea în apartament cu noi. De fapt, au fost cele mai tari partide din viaţa noastră. A devenit sâmburele fanteziei pe care o împărtăşeam, ni-l imaginam cu urechea lipită de perete, pătruns de gelozie, excitaţie şi ruşine. Nu ştiam dacă era adevărat – poate că îşi punea perna peste ureche şi încerca să nu ne bage în seamă; poate aveam pereţii mai bine izolaţi fonic decât credeam noi –, dar aşa ne prefăceam şi ne lansam provocarea de a ieşi din dormitor cât încă eram îmbujoraţi şi cu respiraţia tăiată, să luăm apă de la frigider şi să vedem dacă mai e treaz. Dacă era (şi era mereu)

schimbam câteva cuvinte întâmplătoare cu el, apoi ne duceam repede înapoi în pat să râdem pe tema asta şi să ne-o mai tragem o dată, de acum cu şi mai multă patimă.

Ne plăcea atât de tare jocul ăsta, încât am început să creştem miza, să ieşim pe jumătate goi sau înfăşuraţi în prosop, să lăsăm uşa întredeschisă sau deschisă puţin mai mult. În dimineaţa de după o noapte deosebit de agitată, îl tachinam întrebându-l dacă a dormit bine sau ce a visat, iar el se uita în pământ şi spunea: Nu-mi aduc aminte.

Ideea că voia să vină în pat cu noi era doar o fantezie, dar, ciudat, după un timp am început să ne enervăm un pic că prietenul nostru era aşa de timid. Ştiam că, dacă era să se întâmple ceva, noi trebuia să facem primul pas. În primul rând că îl depăşeam numeric, în al doilea rând, era apartamentul nostru, iar în al treilea rând, aşa mergea treaba: noi făceam pe şefii, iar el se executa. Dar ne permiteam să fim cu capsa pusă, să-l luăm un pic la rost, să dăm vina pe el pentru dorinţele noastre neîmplinite şi să-l tachinăm cu şi mai multă cruzime decât până atunci.

Când ai de gând să-ţi iei o iubită nouă? l-am întrebat. Doamne, a trecut atâta timp, încât probabil că te urci pe pereţi. Nu faci laba pe canapeaua noastră, nu? Să nu te prindem că faci laba pe canapeaua noastră. Înainte să ne ducem la culcare, stăteam cu mâinile încrucişate, ca şi când am fi fost supăraţi pe el şi spuneam: Hai, să fii băiat cuminte, e frumoasă canapeaua, să nu găsim pete pe ea mâine-dimineaţă. Ba chiar făceam aluzie la gluma asta, în treacăt, şi de faţă cu alte persoane, fete drăguţe. Spune-i şi ei, ziceam. Spune-i de canapea, cât de mult îţi place, îţi place, nu? Iar el se agita, încuviinţa din cap şi spunea: Da, îmi place.

Apoi, într-o noapte, ne-am îmbătat cu toţii, ne-am făcut pulbere şi am glumit pe tema asta şi mai apăsat, insistând să recunoască: Haide, faci mereu laba, este? Dai ca surdul în clopot, în timp ce ne asculţi, perversule, crezi că nu ştim? Apoi am îngheţat o clipă, pentru că era prima oară când spuneam tare că ştim că ne aude şi nu prea am fi vrut să ne trădăm. Dar el n-a răspuns nimic, aşa că am dat şi mai tare: Te auzim, am spus, în timp ce fluturam berile către el, te auzim răsuflând greu şi canapeaua scârţâind, probabil că mare parte din timp stai lângă uşă, te uiţi la noi, acum pe bune, nu ne deranjează, ştim că eşti disperat, dar Dumnezeule mare, măcar nu mai minţi, te rugăm noi. Apoi am râs prea tare şi am mai băut un rând, am făcut altă glumă, gluma era că, din moment ce ne privise de zeci de ori, era corect să ne lase şi el pe noi să-l privim. Ar trebui să ne arate, ar trebui să ne arate ce făcea pe canapea, pe canapeaua noastră, când nu eram noi prin preajmă. Ni se părea că-l batjocorim, îl împungem şi-l tachinăm de câteva ore, el se îmbujora tot mai tare, dar n-a plecat, a stat neclintit pe locul lui de pe canapea, iar când a început în sfârşit să-şi desfacă fermoarul la blugi, am simţit o emoţie care nu se compara cu nimic. L-am privit cât am suportat, apoi am intrat împleticindu-ne în camera noastră şi am făcut sex cu uşa deschisă, dar nu l-am invitat să vină mai aproape, atunci, prima oară; voiam să ne privească de afară, de acolo să se uite înăuntru.

A doua zi de dimineaţă a fost complicat, dar ne-am descurcat spunând cât de beţi fuseserăm, Doamne, pulbere. El a plecat după micul dejun şi a dispărut trei zile, dar în a patra noapte i-am trimis un SMS şi ne-am dus cu toţii să vedem un film, iar în a cincea, a venit la noi. N-am pomenit despre glumă sau despre ce se întâmplase între

noi, dar pur şi simplu faptul că beam toţi împreună, singuri, părea o înţelegere că o să se repete. Am băut vârtos, zdravăn şi fiecare oră care trecea sporea tensiunea, dar şi siguranţa noastră că era dispus, până când, în cele din urmă, i-am spus: Du-te în camera noastră şi aşteaptă-ne. Când a făcut ce i-am spus, ne-am terminat paharele pe îndelete, le-am savurat, după care le-am lăsat şi ne-am dus după el.

Am inventat reguli legat de ce avea şi nu avea voie să facă, şi ce putea şi ce nu putea să atingă. În linii mari, nu avea voie să facă nimic; în general se uita, iar uneori, nici asta. Eram nişte tirani; în mare parte, plăcerea noastră venea din faptul că inventam regulile, le schimbam şi vedeam cum reacţionează. La început, în nopţile astea s-a întâmplat un lucru ciudat şi nerostit, o bulă care se agăţa precar de marginea vieţii reale, dar apoi, la vreo săptămână după ce a început, i-am creat reguli pe care trebuia să le urmeze în timpul zilei şi dintr-odată ni s-a deschis înainte o întreagă lume, plină de posibilităţi.

La început, îi spuneam lucruri pe care i le spuseserăm de la bun început: să se trezească, să facă duş, să se bărbierească, să nu-i mai trimită SMS-uri iubitei ăleia groaznice. Dar acum fiecare instrucţiune era însoţită de un pocnet electric, de o scânteie în aer. Am plusat: să se ducă la cumpărături şi să-şi ia haine mai frumoase, pe care i le alegeam noi. Să se tundă. Să ne pregătească micul dejun. Să facă curăţenie în jurul canapelei pe care dormea. I-am făcut program, care devenea din ce în ce mai strict, până când a ajuns să doarmă, să mănânce, să urineze numai când îi spuneam noi. Pare o cruzime când prezinţi aşa, şi poate că era, dar el a acceptat fără să crâcnească, iar un timp a înflorit sub aripa noastră.

Ne plăcea la nebunie râvna lui de a ne face pe plac, iar apoi, treptat, a început să ne obsedeze. Sexual, pornirea lui neclintită spre supunere era frustrantă; odată ce ne-am obişnuit cu noul tipar, duse au fost fricţiunile sau nesiguranţa din prima noapte de confuzie. În curând, a revenit tachinarea: gluma că parcă eram părinţii lui, cât de infantil era, ce avea şi nu avea voie să facă pe canapeaua noastră. Am început să introducem reguli imposibil de respectat şi să impunem mici pedepse când le încălca. Băiat rău ce eşti! îl tachinam. Uite ce-ai făcut! Asta ne-a dat de lucru un timp. Dovedeam o creativitate drăcească în privinţa pedepselor, apoi au început şi astea să scape de sub control.

L-am prins că-i trimite mesaje iubitei ăleia groaznice, iar când i-am confiscat telefonul, am descoperit că vorbise cu ea tot timpul, după ce promisese – jurase! – că terminase cu ea. Atunci ne-am înfuriat teribil, ne-am simţit înşelaţi. L-am aşezat la masă, în faţa noastră. Uite ce e, am spus, nu trebuie să stai cu noi, nu te ţinem cu forţa, du-te înapoi acasă dacă vrei, serios, ne doare fix în pix.

Iertaţi-mă, a spus, ştiu că nu e bine pentru mine, nu vreau. Plângea. Iertaţi-mă, a mai spus o dată, vă rog, nu mă daţi afară.

Bine, am spus, dar ce i-am făcut în noaptea aia era prea mult chiar şi pentru noi, iar a doua zi de dimineaţă ne era silă de noi şi, când l-am văzut, ne-a fost un pic scârbă. I-am spus să plece acasă şi că îl anunţăm noi când mai vrem să vorbim cu el.

Dar imediat ce a plecat, ne-am plictisit aşa de tare, încât suportam cu greu. Am rezistat două zile, dar nefiind pe

lângă noi să ne privească, ne simţeam aşa de plictisitori şi inutili, încât aproape ai fi zis că nu existăm. În mare parte din timp vorbeam despre el, speculam ce se întâmplă cu el, despre tot ce era stricat la el, apoi ne-am promis că dacă facem treaba asta, o să dovedim respect, în cursul întâlnirilor la domiciliu, cu cuvinte neriscante şi întruniri poliamoroase. Iar în a treia zi i-am spus să vină înapoi. Aveam numai intenţii bune, dar eram de o politeţe aşa de hidoasă şi aşa de stânjeniţi unii în prezenţa celorlalţi, încât până la urmă singurul mod de a ne elibera de tensiune a fost să mergem în dormitor şi să facem iar toate lucrurile care ne dezgustaseră cu trei zile înainte.

După aceea situaţia s-a înrăutăţit. Era ca un obiect alunecos pe care îl prinseserăm în mână şi, cu cât apăsam mai tare, cu atât ne ieşea mai abitir printre degete. Pândeam ceva din adâncul lui care ne revolta, dar mirosul ne înnebunea, ca pe câini. Încercam – durerea, vânătăile, lanţurile şi jucăriile – şi după aceea, ne prăbuşeam într-un morman de membre umede, claie peste grămadă, ca gunoaiele care ajung pe plajă după o furtună. În momentele alea se aşternea un fel de armonie, era linişte în cameră, nimic altceva în afară de răsuflările noastre lente, suprapuse. Dar apoi îl alungam ca să rămânem singuri şi, în scurt timp, nevoia de a-l face fărâme se acumula din nou în noi. Indiferent ce făceam, nu ne oprea. Indiferent ce-i spuneam să facă, făcea, nu refuza niciodată.

Ca să ne protejăm, îl împingeam într-un colţ cât mai îndepărtat al vieţii noastre. Am încetat să mai ieşim cu el în oraş, să mai luăm cina cu el, să mai vorbim cu el. Îl sunam şi-l chemam numai să facem sex, partide brutale de trei, patru, cinci ore, după care îl trimiteam pachet

acasă. Îi ceream să fie disponibil întotdeauna şi-l dădeam de colo colo ca pe un yo-yo: pleacă, vino, vino, pleacă. Nici unul dintre ceilalţi prieteni ai noştri nu mai ştia nimic de noi de o grămadă de vreme; munca era locul în care mergeam să mai uităm puţin de toate şi în care trăgeam un pui de somn. Când nu era acasă, ne uitam unul la altul, sleiţi de puteri, iar în minte ni se derula fără încetare ca prin ceaţă acelaşi film porno.

Până a venit ziua în care nu ne-a mai răspuns la SMS-uri imediat. Întâi a fost o întârziere de cinci minute, apoi, zece, apoi, o oră, iar apoi, în sfârşit: „Nu ştiu dacă am timp în seara asta, scuze, sunt un pic în ceaţă în momentul de faţă”.

Atunci am luat-o razna. Am luat-o urât de tot pe arătură. Am tunat şi am fulgerat prin apartament, am plâns şi am spart pahare, am ţipat: Ăsta ce-şi imaginează, în pizda mă-sii? Nu poate să ne facă una ca asta. Nu puteam reveni la situaţia dinainte, doar noi doi, sex fără sare şi piper în dormitor, fără spectator, fără ceva de ros sau de sfâşiat, în afară de celălalt. Ni s-a pus pata şi l-am sunat de douăzeci de ori, dar n-a răspuns şi, într-un final, am decis: nu, e inacceptabil, mergem acolo, nu se poate ascunde de noi, ne ducem să vedem ce mama dracu’ se întâmplă. Eram nervoşi la culme, dar cu furia se împletea un entuziasm clocotitor, aproape ca emoţia vânătorii: conştiinţa faptului că urma să se petreacă ceva exploziv şi irevocabil.

I-am văzut maşina parcată în faţa clădirii şi lumina din camera lui era aprinsă. L-am sunat de multe ori din stradă, dar nici de data asta n-a răspuns. Aveam cheia lui din vremea în care ne udam unii altora plantele şi ne ridicam corespondenţa, aşa că am descuiat.

Iată-i, în dormitor, prietenul nostru şi iubita aia groaznică. Erau goi, el era peste ea, i-o trăgea tare. Părea aşa de ridicol de simplu după toate prin care trecuserăm noi, încât prima noastră reacţie a fost să râdem.

Ea ne-a văzut înaintea lui şi a scos un chiţăit de uimire. El s-a dat jos de pe ea, a deschis gura, dar n-a ieşit nici un sunet. Faţa lui îngrozită ne-a mângâiat puţin, dar era o picătură de apă într-un incendiu devastator. Iubita s-a repezit să se acopere, iar behăitul ei de uluială s-a transformat într-un torent de acuzaţii. Ce naiba faceţi? a şuierat ea, ce pizda mă-sii e asta?, sunteţi scrântiţi amândoi, mi-a spus tot, mi-a spus ce faceţi, nu sunteţi sănătoşi la cap, dispăreţi dracu', n-aveţi ce căuta aici, ciudaţii pământului, valea!

Tacă-ţi fleanca! am spus, dar nu ne-a băgat în seamă.

Vă rog! ne-a implorat prietenul nostru. Vă rog, terminaţi! Mă zăpăciţi de cap. Vă rog!

Dar ea nu se lăsa cu una, cu două. O ţinea una şi bună, îl acuza pe el, ne acuza pe noi, vorbea despre tot ce se întâmplase. În timp ce vorbise despre ea cu noi, vorbise şi despre noi cu ea; iar acum aia ştia tot, inclusiv lucrurile despre care ne era prea ruşine să vorbim chiar şi noi între noi. Credeam că dăduserăm în vileag şi ultima părticică din el, dar el ne minţise, ne ascunsese lucrul ăsta tot timpul, iar în final, noi fuseserăm cei daţi în vileag.

Închide-i gura! am ţipat şi am simţit că ne cuprindea un fel de panică; să nu mai spună lucrurile astea, închide-i gura, închide-i gura mai repede! Am strâns pumnii şi ne-am uitat

la el, tremura, avea ochii în lacrimi, iar apoi furia care ne mistuise s-a stins şi ceva a devenit extrem de clar.

Închide-i gura! am spus iar...

Şi i-a închis-o.

S-a aruncat pe ea cu toată greutatea, s-au luat la trântă, au fluturat din mâini şi s-au zgâriat, până când s-a cutremurat patul şi veioza s-a clătinat pe masă, apoi s-au redresat şi au atins un echilibru, el era lipit cu pieptul de spatele ei, braţele lui, în jurul gâtului ei, iar faţa ei, îngropată în saltea.

Bine, am spus. Acum, continuă. Ţine-o tot aşa. Nu vrem să te întrerupem. Vrei, nu-i aşa? Ştii bine că vrei. Aşa că, dă-i mai departe. Termină. Termină ce-ai început.

A înghiţit, s-a uitat la iubita aia îngrozitoare de sub el, care nu se mai zbătea şi rămăsese nemişcată, cu părul ca un cuib învălmăşit de aur ciufulit.

Vă rog, nu mă obligaţi! a spus el.

În sfârşit, acel mic puseu de împotrivire. Dar era dezamăgitor, în cele din urmă, pentru că era atât de mizerabil cum stătea întins acolo, aşa de mic, iar noi, noi umpleam lumea întreagă. Am fi putut să plecăm chiar atunci, întrucât aflaserăm, ştiam că ne putem desprinde, că îl putem nimici pe el – dar n-am făcut-o. Am rămas şi el a făcut ce i-am spus. În curând, pielea iubitei ăleia groaznice s-a făcut albă ca pergamentul, cu excepţia unei vineţeli marmorate care i s-a răspândit pe coapse, şi nu s-a mişcat decât atunci când am mutat-o noi, mâna ca un

nod strâns i s-a desfăcut şi degetele palide i s-au răsfirat. Dar el nu s-a oprit; cât s-a întunecat şi apoi s-a luminat din nou şi camera s-a umplut cu mirosuri, l-am ţinut acolo, iar el a făcut ce i-am spus. Când i-am zis să se oprească, ochii ei erau ca nişte biluţe albastre, iar buzele uscate i se ridicaseră, lăsându-i dinţii la vedere. S-a dat jos, a gemut şi a încercat să se ferească de ea, de noi, dar i-am pus mâinile pe umeri, i-am netezit părul ud de transpiraţie, i-am şters lacrimile de pe obraji. L-am sărutat, i-am strâns braţele în jurul ei şi i-am lipit faţa de a ei. Băiat rău ce eşti! i-am spus în timp ce plecam. Uită-te şi tu ce-ai făcut!

Look aT Your Game, Girl[1]

Jessica avea doisprezece ani în septembrie 1993 – la douăzeci şi patru de ani după crimele lui Manson, la cinci ani după ce Hillel Slovak[2] a murit de o supradoză de heroină, cu şapte luni înainte să se împuşte Kurt Cobain în cap şi cu trei săptămâni înainte ca un om înarmat cu un cuţit să o răpească pe Polly Klass, care dormise peste noapte la o prietenă din Petaluma, California.

Familia Jessicăi se mutase din San Jose, unde fusese cea mai îndrăgită fată din clasa a şasea, în Santa Rosa, unde făcea parte din mai multe grupuri de prieteni: prietenii ei admiraţi de toată lumea, care o neglijau; prietenii ei cei

[1] Numele unei piese compuse în anul 1970 de Charles Manson, liderul cultului american din anii 1960 sub oblăduirea căruia membri ai cultului au ucis nouă persoane.

[2] Fost membru al trupei americane de rock Red Hot Chilli Peppers.

mai buni, care erau simpatici, dar plictisitori; şi cei pe care, în secret, îi considera prietenii ei răi, care erau cei mai fascinanţi, dar şi cei mai duri, ale căror glume îi intrau în carne ca nişte unghii. Putea sta cu prietenii cei răi în episoade scurte, fascinante, după care se simţea epuizată şi îndurerată şi trebuia să se refugieze în confortul prietenilor celor mai buni ca să se refacă.

Familia Jessicăi locuia într-o casă victoriană galben aprins din Lomita Heights şi fata venea în fiecare zi de la antrenamentul de hochei, îşi răsturna cărţile pe pat, îşi umplea iar rucsacul cu Discmanul, husa neagră cu CD-uri, cărţile pe care le împrumutase de la bibliotecă, un măr şi trei felii de brânză drept gustare. Apoi alerga pe distanţa celor trei cvartale de acasă până în parc, unde îşi făceau veacul amatorii de skateboard. Când ajungea în parc, se aşeza la baza toboganului şerpuit, alegea muzica pe care voia s-o asculte şi cartea pe care voia s-o citească. Avea şaptesprezece CD-uri, dar asculta numai trei: Blood Sugar Sex Magik, Use Your Illusion I şi Nevermind. Cărţile erau în majoritatea cazurilor volume broşate cu cotorul rupt din secţiunea SF şi fantasy, despre băieţi care căpătau puteri.

Skaterii din parc erau mai mari decât ea, aveau treisprezece, poate paisprezece ani, urlau unii la alţii şi coborau cu skateboardul pe rampa de beton, scoţând un hârşâit cumplit. Uneori îşi ridicau tricourile ca să-şi şteargă cu ele transpiraţia de pe faţă, etalând abdomene cafenii netede şi, din când în când, unul dintre ei agăţa skateboardul în balustradă şi zbura cât colo în mâini şi genunchi, lăsând un cvartet de dungi roşu aprins pe pavaj. Nici unul dintre ei nu i-a vorbit vreodată. Îi privea timp de o oră, asculta muzică, se prefăcea că citeşte din carte şi apoi pleca acasă.

*

Când l-a văzut prima oară, ea tocmai deschidea un nou CD cu Guns N’ Roses. Trecuse cu unghia peste ambalajul de celofan şi se pregătea să smulgă plasticul cu dinţii când l-a văzut că se uită la ea din partea opusă a terenului de joacă. Credea că e skater. Era cam de înălţimea ei, avea aceeaşi constituţie delicată, diafană, dar avea părul mai lung, îi ajungea mai jos de umeri şi, când s-a mişcat într-o parte şi n-a mai fost doar o siluetă profilată pe soarele după-amiezii târzii, şi-a dat seama că avea cel puţin douăzeci de ani, era un bărbat tânăr, un adult. Când a văzut-o că se uită la el, i-a făcut cu ochiul, a îndreptat spre ea degetul mare şi arătătorul ca pe un pistol şi a tras.

Trei zile mai târziu, asculta noul album când bărbatul a apărut ca din pământ şi s-a aşezat, picior peste picior, pe pietrişul din faţa toboganului ei.

— Salut, fată, a spus el. Ce-asculţi?

Ea era prea surprinsă ca să vorbească, aşa că a deschis capacul CD-playerului şi i-a arătat CD-ul.

— Bun aşa. Îţi place tipul?

Ar fi trebuit să spună „Îţi plac tipii”, pentru că Guns N’ Roses era o trupă, nu un singur cântăreţ, dar a aprobat din cap.

Ochii bărbatului erau inexpresivi şi albaştri şi i se pierdeau în pliurile feţei când râdea.

— Mda, a spus el. Sigur că da.

După cum s-a exprimat, a făcut-o să creadă că poate chiar ştia – nu ce părere avea ea despre trupă, ci ce părere avea despre Axl: cum îi atârna tricoul rupt pe umeri, stratul mătăsos de păr auriu-roşcat.

— Are voce frumoasă, a spus ea.

Bărbatul s-a încruntat în timp ce medita:

— E drept, a spus el. Apoi a întrebat: Cum e albumul?

— Aşa şi-aşa, a spus ea. Majoritatea sunt cover-uri după alte piese.

— Şi tu crezi că e un lucru rău?

Fata a ridicat din umeri. El părea că aşteaptă ceva mai mult de atât, dar nu mai avea nimic de adăugat. A deschis gura să spună ceva de genul: „Nu eşti cam mare să stai de vorbă cu mine?” sau „Tu nu ştii că ăsta e un loc pentru copii?” dar, în schimb, s-a auzit cum spune: Are o piesă secretă.

— Serios? a spus el ridicând din sprâncene.

— Da.

A aşteptat să întrebe dacă poate s-o asculte şi el sau chiar ce e aceea o piesă secretă, dar el nu a spus nimic din toate astea. A stat în continuare acolo, făcând-o să se

simtă prost. Şi-a pus iar căştile, a dat la ultima piesă, a derulat partea în care nu se auzea nimic, până când a început iar muzica. I-a oferit căştile şi el a clătinat din cap. Când i le-a dat, buricele degetelor lui s-au atins de ale ei. Fata şi-a tras mâna, de parcă o electrocutase, iar el i-a zâmbit slab şi trist. A băgat bine căştile în urechi şi acestea i-au dispărut în părul ciufulit.

— Eşti gata? a întrebat ea.

— Bagă!

Fata a apăsat pe butonul play. El a închis ochii, a pus mâinile pe căşti şi a început să se legene. Şi-a lins buzele şi a mimat versurile, mişcând degetele în aer ca şi când ar fi ciupit nişte coarde de pe griful unei chitare. Era jenant cât de copleşit era de muzică, iar după un timp a descoperit că nu poate să se uite la faţa lui, aşa că s-a uitat la picioarele lui. Erau goale, iar spaţiile moi dintre degete erau pline cu pământ uscat. Unghiile le avea galbene şi lungi.

Când s-a terminat melodia, i-a dat căştile înapoi, a lovit de două ori Discmanul şi a spus:

— Îmi place mai mult originalul.

Se uita la ea în timp ce spunea cuvintele astea, iar când a văzut că fata nu răspunde imediat, a spus repede:

— Ştii la ce mă refer, nu?

— Nu e trecută pe copertă, a recunoscut ea.

— Deci n-ai auzit-o niciodată? Versiunea originală a piesei?

Fata a clătinat din cap.

— Fata mea, a spus el lungind cuvintele. Fata mea, nici nu ştii ce pierzi.

Jessica a început să-şi strângă lucrurile.

— Nu te supăra.

— Nu m-am supărat.

— Ba eu cred că te-ai supărat. Cred că eşti supărată pe mine.

— Nu sunt. Trebuie să plec.

— Du-te, du-te. A fluturat din mână. Îmi pare rău că te-am supărat. O să mă revanşez, promit. Data viitoare când ne vedem, îţi aduc un cadou.

— Nu vreau nici un cadou.

— Pe ăsta o să-l vrei, a spus el.

În restul săptămânii nu l-a mai văzut. În weekend, s-a dus la prietena ei cea rea, Courtney, şi a băut pentru prima oară, trei guri pârjolitoare de votcă cu suc de portocale, care i-au făcut mâinile şi picioarele insuportabil de grele. Miercurea următoare, bărbatul a apărut iar, avea ceva în mână.

— Ţi-am adus cadoul ăla, a spus el.

— Nu-l vreau.

Bărbatul a clătinat din cap, de parcă îi făcea plăcere lipsa ei de politeţe. A întors palma invers ca să-i arate că are o casetă. Prin carcasa de plastic transparent, vedea o listă cu melodii scrisă de mână cu cerneală densă, neagră.

— Nu pot s-o ascult, a spus ea. N-am casetofon.

— N-ai aici, a spus el. Dar poate ai acasă, nu?

— Nici acasă.

— Atunci îţi aduc eu.

Bărbatul avea tricoul mai murdar decât ultima oară când îl văzuse şi-şi prinsese părul la spate într-o codiţă smotocită cu un şiret zdrenţuit, maro. Fata s-a întrebat de unde făcuse rost de şiret, pentru că nu avea pantofi în picioare. Poate era fără adăpost.

— Nu, a spus ea. Nu-mi aduce nimic.

El a râs. Avea ochii aşa de albaştri.

— Ţi-l aduc mâine, a spus.

*

Fata s-a gândit să stea acasă, dar apoi şi-a spus că n-avea de ce să stea, era şi parcul ei. În plus, parcul era ticsit în

timpul zilei; dacă făcea ceva, striga şi atunci toţi skaterii aveau să-i vină în ajutor. Nu credea cu adevărat că ar încerca să facă ceva. Aşa că s-a dus, dar, deşi a stat pe tobogan până pe la şase şi jumătate, el nu a venit.

A mai trecut o săptămână până să vină iar la ea.

— Scuze, a spus el, ţi-am zis că-ţi găsesc eu un casetofon, dar a durat mai mult decât mă gândeam.

Avea în mână un walkman galben ca vai de lume, care părea să fi fost luat de la gunoi. Îi lipseau majoritatea butoanelor de cauciuc, iar colţul de jos era murdar de ceva lipicios şi roşu.

— Nu vreau să ascult nimic la aşa ceva, a spus ea. E dezgustător.

El s-a aşezat iar în faţa toboganului.

— Trebuie să-mi dai şi mie căştile tale, a spus el. Eu n-am găsit.

— Cine eşti? a întrebat ea. De ce vorbeşti cu mine?

Bărbatul a rânjit. Avea dinţii drepţi şi albi.

— Tu cine eşti? a întrebat el. Tu de ce vorbeşti cu mine?

Fata a dat ochii peste cap. Avea căştile în poală, el le-a luat şi le-a conectat la walkman. A băgat mâna în buzunar să scoată caseta pe care Jessica refuzase s-o ia cu o

săptămână înainte, apoi a desfăcut carcasa şi a strecurat-o înăuntru.

— Eşti pregătită? a întrebat el.

— Nu, a spus ea. Ţi-am spus, nu vreau să ascult caseta asta cretină.

— Ba vrei, a spus el. Dar încă nu ştii.

S-a întins şi i-a pus căştile în urechi. Fata i-a simţit mirosul, un amestec de fum de ţigară, transpiraţie şi răsuflare acră. Se pregătea să smulgă căştile, când a auzit nişte pârâituri prăfoase, ca cele de la începutul unui disc, apoi a început să cânte un bărbat, acompaniat de acordurile dure ale unei chitare acustice. Avea o voce ascuţită şi melancolică, care falsa numai puţin. Îi amintea de felul în care se simţise ea după ce băuse votcă, de parcă toată planeta o apăsa, o ţintuia.

Când s-a terminat melodia, fata a smuls căştile şi le-a lăsat să-i atârne în jurul gâtului.

— Tu erai ăsta? a întrebat ea. Tu cântai?

Bărbatul părea încântat.

— Fată, nu sunt eu. E Charlie.

— Cine?

— Charlie. Charles Manson. Nu-l ştii pe Charlie?

— E cântăreţ?

— A fost. Până a omorât o groază de oameni în Benedict Canyon.

Fata l-a săgetat cu privirea.

— Vrei să mă sperii?

— Niciodată, a spus el. I-a pus mâinile pe umeri. Charlie a fost cântăreţ şi putea să ajungă vedetă. Toate fetele îl idolatrizau. Îl iubeau mai mult decât îl iubeşti tu pe Axl şi le iubea şi el. Îl urmau peste tot, Mary, Susan, Linda şi celelalte. Dar apoi au ucis-o pe femeia aia, pe copilul ei şi multe alte persoane, iar acum e la închisoare, la fel şi ele, s-a împrăştiat toată familia, dar niciodată nu au încetat să se iubească, nici măcar un minut, nici măcar o zi şi ăsta e subiectul cântecelor.

— E o chestie cam smintită, a spus ea şi s-a îndepărtat de el. Nu ştiu ce spui, dar ar fi bine să pleci.

— Dar ţi-a plăcut melodia, a spus el. Vocea lui era ca de copil, aproape imploratoare. Ştiam că o să-ţi placă. De-aia ţi-am adus-o.

— Nu ştiam că o cântă un ucigaş!

— Îmi pare rău, a spus el. Ai dreptate. N-ar fi trebuit să-ţi spun de Charlie. N-am vrut să te sperii, jur.

Fata l-a privit nedumerită. Vedea că bărbatul avea braţele bronzate şi puternice, cu fire de păr negre şi răsucite, dar avea genele de altă culoare – auriu-roşcate, ca ale lui Axl.

— Pot să-ţi împrumut caseta dacă vrei, a spus el în timp ce se ridica să plece. Ascultă toate piesele. Cred că cea mai

tare e „Look at Your Game, Girl”, dar mie îmi plac şi „Cease to Exist” şi „Sick City”. Poate o să fii de acord cu mine. Sau poate că nu. E în regulă. De fapt, toate piesele sunt extraordinare.

Bărbatul a deschis casetofonul, a pus caseta înapoi în carcasă, apoi i-a dat-o privind în pământ, de parcă îi era jenă să o privească în faţă.

Fata a luat caseta şi a băgat-o în geantă.

— Mersi, a spus ea.

— O s-o asculţi?

— Sigur.

— Excelent! Poate reuşeşti să găseşti un casetofon pe undeva. Ţi l-aş da pe ăsta dacă aş putea, dar nu pot. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Găsesc eu o soluţie.

Credea că se pregăteşte să plece, dar atunci s-a aplecat deasupra ei şi i-a pus mâinile pe faţă. Avea mâinile uriaşe şi calde şi i-a dat senzaţia că are o faţă micuţă, ca de păpuşă. Credea că o s-o sărute, dar i-a trecut degetul mare pe buze. Le-a deschis şi degetul lui i s-a strecurat printre ele. I-a simţit crestăturile aspre de pe vârful degetului plimbându-i-se pe limbă şi i-a simţit gustul acru al murdăriei de sub unghie. Şi a spus:

— Desigur, o să trebuiască să mi-o dai înapoi. Caseta, vreau să zic. Mi-o dai înapoi, nu? Promiţi?

Răspunsul i-a fost înăbuşit de mâna lui.

— Când? a întrebat el. În seara asta?

Fata a clătinat din cap. El şi-a luat degetul, iar fata a văzut că îi lucea saliva ei pe deget.

— Nu pot! a spus ea cu răsuflarea tăiată. Nu pot în seara asta.

— De ce?

— Prietena mea... dorm la prietena mea. Trebuie să mă duc.

El a râs de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată.

— Mă doare în cur de prietena ta, a spus el. Vino să ne întâlnim după ce asculţi caseta şi spune-mi care e preferata ta.

— Ţi-am spus, nu pot!

— Fata mea, a spus el şi i-a ciufulit părul. Cum să nu poţi? Să zicem ora zece? Sau mai bine la miezul nopţii?

— Nu vin aici la miezul nopţii. Am doişpe ani! Eşti nebun?

— Atunci rămâne aşa, la miezul nopţii, a spus el apucând-o de sub bărbie. Pe curând!

Sigur că nu avea de gând să se ducă să se întâlnească cu un necunoscut slinos în parc la miezul nopţii. Povestea asta era idioată; era o idioţenie că o lua măcar în calcul. Nu putea să nu se gândească la el ca la Charlie, deşi ştia că nu-l chema aşa, şi se tot gândea la degetul lui Charlie, cât de osos şi de murdar fusese, cum unghia lui îi zgâriase partea buretoasă unde gâtlejul i se întâlnea cu cerul gurii. Se tot ducea la baie să deschidă gura larg, să se asigure că nu sângerează. Ar fi trebuit să-l muşte. Ar fi trebuit să-i reteze cu dinţii degetul ăla oribil, să ţipe, să-i smulgă mâna din gura ei şi să nu mai rămână decât cu un ciot însângerat din care ţâşnea sânge peste tot pe terenul de joacă.

Bineînţeles că nu avea de gând să se întâlnească cu groaznicul şi înfiorătorul acela de Charlie în parc la miezul nopţii, şi totuşi, când au sunat-o prietenele din gaşca ei să-i spună să aducă DVD-ul ei cu Bodyguard, a spus că până la urmă nu poate să vină, pentru că o durea stomacul.

*

Gândul de a-şi asculta prietenele chicotind în timp ce-şi îmbrăţişează ursuleţii şi joacă „uşor ca un fulg, ţeapăn ca o scândură”[3] îi făcea poftă să ia pe cineva la şuturi, dar o

[3] Joc pe care îl joacă copiii americani la petrecerile în pijamale, când dorm acasă la un prieten.

şi durea oarecum stomacul. După aceea, s-a gândit că poate ar fi trebuit să se ducă, pentru că văzându-şi mama, tatăl şi pe fratele ei mai mic stând la masa din bucătărie şi mâncând lasagna, s-a enervat şi mai tare.

— Mamă, tată, a spus ea. Mă gândeam la ceva. A auzit vreunul dintre voi de Charles Manson?

Mama şi tata auziseră de Charles Manson, dar nu voiau să vorbească despre el la masă. Jessica s-a gândit să le sune pe Courtney şi pe Shannon, să vadă ce fac, dar apoi şi le-a imaginat că vor să iasă pe furiş afară să fumeze şi nu avea nici un chef să se ducă afară, noaptea, unde putea să dea de ea Charlie. Probabil că era mai bine dacă stătea acasă. Acasă era cel mai în siguranţă, pentru că Charlie nu ştia unde locuieşte şi, chiar dacă ar fi urmărit-o până acasă la un moment dat, lucru pe care aproape sigur nu-l făcuse, aveau un sistem de securitate de cel mai înalt nivel, pe care îl instalase tatăl ei când s-au mutat, să nu mai pomenească de câinele lor, Bosco, care era ciobănesc german metis şi nu suporta nici un om pe care nu-l ştia de când era pui. Era în siguranţă. Era bine. Nu avea nici cel mai mic gând să se întâlnească cu Charlie în parc la miezul nopţii şi era foarte bine.

*

După cină, mama ei a pus un film, iar când a trecut de ora zece, Jessica s-a gândit când l-a văzut prima oară pe Charlie, cum crezuse ea că era skater, la toate întrebările

pe care i le pusese despre albumul celor de la Guns N' Roses şi cât îi plăcuse lui muzica. S-a gândit cum se legănase pe melodia pe care i-o pusese, apăsând pe căştile din urechi, şi cum se simţise ea în acele secunde în care întâi îi atinsese faţa, şi ce ochi albaştri avea. Jessica s-a gândit la caseta care încă zăcea pe fundul ghiozdanului ei şi s-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă ar veni să i-o ia. S-a gândit ce s-ar întâmpla dacă s-ar duce în parc, să-i dea caseta înapoi, să-i spună care e piesa ei preferată şi să-l lase s-o ducă unde vrea el.

Mama, tatăl şi fratele ei au adormit pe canapea înainte să se termine filmul. Nu era un lucru care să se întâmple rar la ei acasă când vedeau un film şi de regulă pe ea o enerva la culme, dar în noaptea asta simţea că îi vine să plângă. S-a uitat la mama ei, cu tunsoarea ei ridicolă, ciufulită, care îi dădea aerul unei păsări bătrâne şi speriate, la tatăl ei, care sforăia pe sub mustaţă, şi la fratele ei cu pijamalele cu Ţestoasele Ninja. Ce-ar zice dacă ar afla că a abordat-o un tip cu un aer periculos, un tip care îi băgase degetul murdar în gură şi considera crimele lui Manson cel mai tare lucru? Mama şi tatăl ei s-ar supăra foarte tare. Le-ar fi atât de frică. Gândul ăsta i-a dat curaj, iar când s-a terminat filmul, în loc să-i trezească şi să le spună să se ducă odată la culcare, a mers în camera ei, şi-a luat perna şi pătura şi s-a dus înapoi pe canapea. Şi-a vegheat mama, tatăl, fratele şi pe ea însăşi până a trecut cu bine de miezul nopţii, iar când ceasul şi-a terminat bătăile, şi-a tras pătura până la bărbie şi şi-a încheiat veghea spunându-şi: „Să te fut, Charlie, să te fut, să te fut, să te fut".

În noaptea următoare, familia ei urmărea ştirile când s-a difuzat prima ştire, despre fetiţa de vârsta Jessicăi, cu părul şi pistruii ca ale ei, care fusese răpită din dormitor pe când dormea la o prietenă de un bărbat cu un cuţit, un bărbat a cărui faţă din afişul cu „căutat de poliţie” îi era teribil de cunoscută.

Le-a luat vreo oră părinţilor Jessicăi să scoată totul de la ea şi să facă diferenţa dintre detaliile relevante şi hohotele isterice printre care vorbea despre Axl Rose şi Charles Manson, dar când în final au înţeles ce încerca să le spună despre „bărbat”, „parc” şi „dormit la prietenă”, au sunat la poliţie. Le-a mai luat două ore să prindă pe cineva de la secţie, pentru că răpirea lui Polly devenea rapid una din cele mai grave infracţiuni care avuseseră loc vreodată în Sonoma County şi deja îi invadaseră apelurile drogaţilor, ale celor puşi pe farse, ale reporterilor şi ale mediilor.

Patruzeci şi opt de ore mai târziu, pe Jessica au vizitat-o acasă două poliţiste, iar cu prilejul acestei discuţii, poliţia a aflat, printre altele, că Jessica nu ştia numele adevărat al vagabondului, că acesta îi dăduse o casetă, pe care o atinsese cu mâinile lui murdare, că pusese caseta aia într-o carcasă şi i-o dăduse, iar caseta încă era pe fundul ghiozdanului ei. S-au dus la maşina de poliţie, şi-au luat mănuşile albe, cleştii şi punga pentru probe, apoi i-au luat caseta, i-au mulţumit cu seriozitate şi le-au spus părinţilor că vor lua din nou legătura cu ei în curând.

Au trecut câteva luni, în care peste patru mii de oameni au scotocit fiecare centimetru din Sonoma County şi au strigat-o pe Polly, iar o versiune alb-negru a fotografiei ei de la şcoală fusese lipită pe fiecare zid, copac şi stâlp de telefon din statul California. Pentru scurt timp, se părea că toată ţara nu mai avea alt subiect de discuţie decât despre ce i se întâmplase lui Polly, iar Jessica era sigură că, în curând, poliţia avea să vină iar şi să-i confirme vinovăţia, s-o dea în vileag lumii întregi ca fiind fata care se întâlnise prima cu răpitorul şi astfel atrăsese răul. Dar, când poliţia a găsit-o în sfârşit pe Polly într-o groapă puţin adâncă de lângă autostrada 101, s-a dovedit că bărbatul care o ucisese era un bătrân a cărui asemănare cu Charlie din afiş fusese numai o festă pe care i-o jucase imaginaţia sau lumina.

Aproape un an mai târziu, acasă la Jessica a sosit un plic galben, pe care era trecută la expeditor adresa secţiei de poliţie din Petaluma. Deşi Jessica era sigură că în plic era caseta pe care i-o dăduse Charlie, părinţii l-au luat înainte să apuce ea să se uite şi nu a mai văzut niciodată nici caseta, nici plicul.

Când a împlinit paisprezece ani, Jessica a înţeles că se înşelase, că Charlie nu se dusese după ea şi nu o luase pe Polly în locul ei, că momentul în care se petrecuseră cele două evenimente nu fusese decât o coincidenţă. Totuşi, tot restul copilăriei care îi mai rămăsese, a continuat să creadă că existase o legătură între ceea ce i se întâmplase lui Polly şi ceea ce i se întâmplase ei – dacă nu practic,

atunci printr-o forţă gravitaţională care acţiona în adâncul lucrurilor.

După ce s-a dus la facultate, Jessica a început să creadă că acest impuls din copilărie de a vedea o legătură între experienţa ei şi a lui Polly venise dintr-un egoism copilăresc, din pornirea de a se considera pe sine centrul în jurul căruia gravita întreg universul. După cum credea Jessica atunci, bărbatul care o ucisese pe Polly era o supernovă, o forţă uriaşă şi distrugătoare a răului, în timp ce Charlie era o stea pitică nesemnificativă. Din perspectiva ei de copil, obiectul mic şi apropiat şi obiectul uriaş şi îndepărtat se poate să fi părut, pentru scurt timp, la fel de luminoase, dar era o păcăleală, o iluzie optică, nimic mai mult.

În cele din urmă, şi-a spus Jessica sieşi, scăpase ieftin. În fond, singurul rău pe care i-l făcuse Charlie era o mică zgârietură din gât, care poate fusese reală sau o închipuire. În comparaţie cu ce i se întâmplase lui Polly – în comparaţie cu infinitatea de lucruri rele care se petreceau în univers –, confruntarea ei cu răul era doar o gămălie de lumină, aproape imperceptibilă pe fundalul constelaţiilor învolburate formate din alte stele, mult mai luminoase.

Şi totuşi, la mult timp după ce s-a căsătorit, a făcut şi ea copii şi s-a mutat din California, departe, Jessica tot adormea greu, târziu după miezul nopţii. În timp ce fiicele ei gemene dormeau liniştite în dormitorul de lângă al ei, ea stătea la fereastră, privea noaptea întinsă, cumplită,

străpunsă de lumină şi se surprindea întrebându-se dacă Charlie mai era în parc şi o aştepta să vină.

SardeleLE

E prima oară când Marla stă la un pahar de vin cu mamele după Incident. Tilly se joacă afară cu celelalte fetiţe, se pare că au uitat de jignirea aceea, iar Marla îşi drege suferinţa cu un merlot. Simte cum o zgârie, cum îi râcâie furia înţepenită în locul unde se întâlnesc cele două părţi ale coşului pieptului.

— Ce tare ne bucurăm că ai venit cu Tilly în după-amiaza asta! spune Carol, cuprinzându-şi cu ambele mâini paharul de vin brăzdat de dâre.

Are unghiile scurte şi boante, tăiate din carne.

— Mi-a fost dor de voi, fetelor, spune Marla. Serios.

— Ah, sigur, sigur, spune Babs, cu ochii lăcrimoşi şi roşii. Dar înţelegem toate de ce a trebuit să-ţi iei o pauză.

Urmează un moment de linişte, în care recunosc toate cu tristeţe gravitatea Incidentului.

— Doamne, ce târfe nenorocite! exclamă Kezia într-un final. Jur că, dacă n-aş fi scos căpăţâna aia cât o minge de baschet a lui Mitzi din mine, o omoram pentru ce i-a făcut lui Tilly. Leagănă paharul spre Carol, care are o fiică adoptivă. Să mă ierţi că zic aşa.

— Ideea e că ne pare foarte rău, spune Babs tamponându-şi ochii cu mâneca de in cu falduri. Am avut coşmaruri pe tema asta. Toate am avut.

— Ce drăguţe sunteţi, spune Marla.

Şi pe ea a chinuit-o un vis repetitiv – Tilly pe un câmp galben, se răsucea, plângea şi se trăgea de păr. Marla nu apare în vis; este doar un aparat de filmat care se retrage şi dă la iveală o întindere pustie: câmpul, ţara, continentul, planeta pe care nu mai e nimic, doar Tilly, singură, singură, singură.

— Cum te descurci cu toate, dragă? întreabă Carol.

Bună întrebare, iar răspunsul este: nu prea bine. În haosul care a urmat după Incident, după ce discuţiile, argumentele, urletele şi scuturatul nu au reuşit s-o facă pe Tilly să se oprească din plâns, Carol – Carol pacifista, posesoarea permisului pentru consumul de marijuana în scop medicinal, femeia mămoasă – o plesnise pe Tilly peste faţă. Forţa loviturii îi aruncase cât colo lui Tilly ochelarii de pe nas, iar Marla, care nu şi-a lovit niciodată fiica, nici măcar nu s-a gândit vreodată la aşa ceva, a dus o mână la gură să-şi înăbuşe un nechezat. Unele dintre aspectele mai complicate ale calităţii de părinte sunt imposibil de anticipat până nu te loveşti de ele. Descoperirea faptului că, în anumite împrejurări, tu râzi necontrolat atunci când cineva îţi plesneşte fiica s-a dovedit un articol nou şi deloc bine-venit pe listă.

— Tilly pare în regulă şi asta contează, spune Marla când îşi dă seama că a stat cu privirea în gol. Dacă ea a acceptat situaţia, ar trebui s-o accept şi eu. Înţelegeţi?

— Copiii au puterea să-şi revină, spune Babs şi toate femeile dau din cap.

Vax, se gândeşte Marla. Poate că unii au puterea asta. Dar oare o au toţi? Tilly o avea-o? Puterea de a-şi reveni – capacitatea de a înlătura suferinţa – e un lucru pe care Marla însăşi l-a dobândit numai intermitent şi imperfect cu timpul. Micile nefericiri ale fragedei copilării sunt unele din amintirile ei cele mai vii, chiar şi acum.

— Presupun că, până la urmă, Matilda ta s-a dovedit a fi o ticăloasă tare ca o nucă, spune Kezia. Mitzi zice că au început să joace un joc în autobuz?

Marla cedează tentaţiei cu care se luptă de zece minute să se uite pe fereastră afară, unde sunt adunate fetele. Stau împrăştiate unele peste altele în lumina soarelui, un amestec pastel de benzi cu picăţele, şosete cu volănaş, păr strălucitor.

— Nu cred că se joacă jocul ăla în autobuz, nu? spune Marla. Numai îl pun la cale? Sau vorbesc despre el? Nu ştiu detalii. Tilly l-a luat de la taică-său.

— La cum vorbeşti, parcă ar fi o boală venerică! spune Babs şi, în timp ce toată lumea înţelege implicaţiile dezgustătoare ale glumei, pe peluză se vede puţină mişcare.

— Ah, face Marla. Cred că încep.

Se duce la fereastră şi-şi lasă paharul de vin cu zgomot în chiuveta goală. Este trecut de cinci, iar aerul după-amiezii târzii a devenit liniştitor, auriu şi domol. Pe peluza abia

tunsă, toate fetele se ridică şi se curăţă pe genunchi şi mâini de firele de iarbă.

*

— Îmi pare rău că mă crezi prostuţă, Till-Bill, spune Marla. Dar ai putea să explici altfel? Ce vrei să spui cu „invers decât de-a v-aţi ascunselea”?

În oglinda retrovizoare, Marla o vede pe Tilly zvâcnind din picioare, ca o broască electrocutată.

— Nu ştiu cum să mai spun. E ca de-a v-aţi ascunselea! Dar invers! Înţelegi?

Marla scrâşneşte din dinţi şi numără de la cinci înapoi.

— Nu, nu înţeleg, puiule. Adică nu se ascunde nimeni? Sau nu cauţi pe nimeni?

— Te rog, nu mă mai pune să explic, te rog!

Tilly îşi smulge la propriu părul de supărare: are două şuviţe groase răsucite pe după degete şi trage tare de ele în lateral, de parcă ar avea aripi. Trichotillomania, aşa etichetase psihologul lor comportamentul. Marla a fost învăţată să nu facă prea mare caz de el, ci să treacă discret la alt subiect.

— Bun, spune ea. Luna viitoare e ziua ta! Te bucuri?

— Vreau să dau petrecerea acasă la tata, spune Tilly.

Începe să bată un staccato cu picioarele în spatele scaunului Marlei.

— Să vedem ce se poate face, fetiţo, îi spune Marla accelerând şi trecând fulgerător pe lumina galbenă a semaforului.

Tilly are un secret.

Marla îşi enumeră în minte dovezile: strălucirea absentă, ca de peşte, din ochii cafenii ai lui Tilly. Stupizenia râsului ei. Felul în care trece de la logoree la tăcere încăpăţânată ori de câte ori o întreabă Marla de un anumit joc.

Marla nu e singura care are bănuieli: toate mamele sunt dezgustate de felul în care au început să se poarte fiicele lor. Jocul le-a prins pe toate într-o plasă de SMS-uri neîncetate, schimburi de bileţele, mesaje instantanee. „Despre ce Dumnezeu trăncănesc atâta?” a întrebat-o Babs pe Marla la telefon. Pare o întrebare stupidă, pentru că experienţa a învăţat-o pe Marla că fetiţele de zece ani pot să discute nonstop despre orice, la infinit. Dar şi Marlei îi e greu să înţeleagă fervoarea pe care le-a declanşat-o jocul.

Ancheta colectivă a mamelor a dus la identificarea numelui jocului, Sardelele, şi la regulile lui generale, care sunt inofensive din câte îşi dau ele seama. Totuşi felul în care se poartă Tilly îi aminteşte Marlei de săptămâna în

care fiica ei a descoperit ce se întâmplă dacă scrie „sâni” în motorul de căutare de pe computerul familiei – de felul excesiv de energic în care se grăbeşte să se ducă în camera de jocuri după şcoală, de unde strigă cu o voce tremurată, siropoasă: „Ah, nimic!” ori de câte ori Marla o întreabă ce meştereşte acolo.

Marla prefera să dea vina pe celelalte fete – micii monştri siniştri, cu apucături mafiote –, dar de fapt Tilly pare să fie liderul găştii. Şi ăsta e un lucru ciudat, pentru că Tilly a fost mereu exclusă oarecum, fie o sâcâiau, fie o ignorau. Deşi toate celelalte mame sunt prea politicoase ca s-o spună, tocmai aparenta capacitate a jocului de a o scoate pe Tilly de pe poziţia de la baza ierarhiei sociale este în mare măsură motivul pentru care sunt reticente. „E nefiresc”, se gândeşte Marla ca prin ceaţă într-o noapte, chiar înainte să adoarmă.

Se întâmplă ceva nefiresc.

Tatăl lui Tilly este de acord să găzduiască petrecerea, ceea ce înseamnă că a acceptat să le pună la dispoziţie locuinţa lui, cât timp Marla se ocupă de organizare şi este la cârmă. Dar nu a fost de acord cu cererea Marlei ca iubita care locuieşte cu el să părăsească incinta în după-amiaza cu pricina şi, de aceea, ca să respecte dorinţa lui Tilly pentru ziua ei de naştere, Marla va trebui să stea patru ore în şir să le dea mici cadouri celor prezenţi la petrecere alături de fata de douăzeci şi trei de ani pe care a prins-o o dată că se fute cu bărbatul ei pe canapeaua din camera de zi a familiei.

Oare lucrul ăsta îi dă Marlei o stare de nervozitate? Se nelinişteşte când se gândeşte la refuzul lui Tilly de a face cea mai mică aluzie la ce ar vrea să se joace la petrecere, în afară de Sardelele?

„Ce fel de tort vrei la petrecere, Tilly? De ciocolată? Căpşune? Bombonele colorate?”

„Mi-e indiferent.”

„În afară de fetele din cartier, mai vrei să inviţi pe cineva anume?”

„Nu prea.”

„Să fie pe vreo temă anul ăsta? Poate piraţii? Sau clovnii?”

„Nţ, e o prostie.”

„Ce fel de jocuri vrei să jucăm?”

„Nu e logic? Sardelele.”

„Bun, sigur, dar ce altceva? Vrei o piñata? «Vânătoarea de obiecte»? «la steagul»?”

„MAMĂ, VREI SĂ TERMINI CU PROSTIILE? AM ZIS SARDELELE.”

Da, pe Marla o irită. De fapt, da, chiar o irită.

Celelalte mame vor fi prezente şi ele la petrecere, iar la început Marla se bucură că va avea parte de sprijinul lor. Soldaţii ei îi vor depăşi numeric pe cei ai inamicului! Nu va trebui să intre singură în cuşca leului! Dar, în dimineaţa zilei de naştere a lui Tilly, Marla zace tristă în pat şi regretă că le-a spus să vină.

După ce i-a prins pe Steve şi pe iubiţica lui în flagrant delict, Marla plănuise zeci de moduri în care să se răzbune – să înlocuiască lubrifiantul din sertarul din dormitorul iubitei cu superglue, s-o lege şi să-i tatueze TÂRFĂ pe faţă. Totuşi, din cine ştie ce motiv, zi de zi şi picătură cu picătură, toată furia ei neînfricată se redusese la asta: va sta o zi întreagă cu un zâmbet înţepenit pe buze, înăbuşindu-şi mânia, în timp ce duşmana ei de moarte va păşi victorioasă – neumilită, fără superglue, netatuată. Cum de a permis Marla aşa ceva? Cum de s-a resemnat astfel cu înfrângerea?

Alarma de pe telefon începe să ciripească, iar Marla îl bagă sub pernă ca să-i închidă gura. După un minut, Tilly vine în dormitor sărind de pe un picior pe altul, cu un flamingo care îşi aranjează penele pe rochia roz-aprins de petrecere.

— Mamă! spune ea dulce. Mamă, somnoroaso! Ţi-am spus că vreau vafe de ziua mea! Ai uitat?

Prima oară când Marla o lăsase pe Tilly la noua locuinţă a lui Steve, i se făcuse greaţă: casa colonială uriaşă era genul de casă pe care merita s-o cumperi numai dacă

aveai de gând s-o umpli cu copii într-o zi. Dar trebuie să recunoască faptul că e locul perfect pentru o zi de naştere – tavane înalte, plină de cămăruţe ciudate şi înconjurată de o peluză verde şi netedă care se prăvăleşte în josul unui deal spre o pădure neîngrijită, plină de tufăriş. Parchează maşina şi ridică portbagajul, scoate genţile cu cele necesare la petrecere, în timp ce Tilly dă fuga pe alee la tatăl ei.

Planul de supravieţuire al Marlei pentru ziua de azi presupune să se poarte ca şi când Iubita nici n-ar exista. Face acrobaţii conversaţionale complexe ca să evite să-i pomenească numele, nu se uită nici o clipă direct la Iubită, ci îşi pironeşte privirea puţin mai la stânga de faţa ei. (De asemenea, are un tubuleţ cu superglue în buzunar. Superglue care are o consistenţă frapant de asemănătoare cu marca de lubrifiant cu arome a lui Steve. Probabil n-o să-l folosească. Aproape sigur nu. Totuşi.)

Marla se ocupă singură de decorare – după o încercare fără prea mare tragere de inimă de a întinde un banner cu „La mulţi ani!” pe deasupra uşii, Tilly dispare în pădure. Nu se întoarce decât după ce au sosit primii invitaţi, cu gambele albe împroşcate cu noroi.

*

La insistenţa sărbătoritei, întâi deschid cadourile. Tilly stă turceşte pe canapea şi intră ca un robot în mormanul de cadouri, rupând ambalajul lucios bucăţele-bucăţele şi

aruncând fiecare jucărie într-o grămadă la picioare. Marla îi aminteşte:

— Spune „mulţumesc”, Tilly, iar Tilly repetă: „Mulţumesc, Tilly” cu o voce monotonă, stridentă.

Apoi urmează tortul şi îngheţata. Cu o noapte înainte, dornică să se retragă mai repede în adăpostul ei improvizat cu vin şi Netflix, Marla nu aşteptase destul să se răcească tortul. Prin urmare, glazura la cutie pe care a întins-o peste tortul Duncan Hines cu cremă s-a topit, făcând ca „La mulţi ani, Tilly”, scris cu albastru, să devină şters şi ilizibil. Încercarea de a face scrisul un vârtej artistic marmorat cu tăişul unui cuţit l-a stricat şi mai mult.

Marla e în bucătărie, contemplă dezastrul pe care l-a făcut când din spatele ei vine cineva şi o pereche de mâini cu unghii scurte i se prind în jurul taliei.

— Bună, dragă, spune Carol. Băştinaşii încep să nu mai aibă răbdare. Cum merge?

— Uită-te şi tu! strigă Marla, gata să-i înfigă lui Carol în ochi cuţitul de unt acoperit cu glazură întărită. E dezastru!

— Hai că nu e chiar aşa de rău, spune Carol. Apoi se opreşte. Sincer, nu e nici prea bine. Dar Tilly n-are încotro. Şi uite, în drum spre încoace m-am oprit la cumpărături, spune Carol. Am fost inspirată. Deschide o sacoşă mare din pânză cu Whole Foods şi pune o cutie cu glazură de ciocolată neagră pe blatul din bucătărie.

Marla ia în calcul posibilitatea şi se afundă şi mai adânc în disperare. Ce pizda mă-sii?

— Uite, spune Carol luându-i cuţitul Marlei şi desfăcând cutia. Putem să... nu?

Marla încuviinţează din cap. Din camera cealaltă, se aude Tilly urlând: „Nu mai pune mâna pe ea! E a mea!”, dar Marla nu are putere să rezolve problema. Deocamdată.

— Mă ocup eu, spune ea şi ia cuţitul înapoi de la Carol. Te duci tu să vezi de ce se isterizează aşa?

După ce trânteşte încă un strat de glazură, Marla înfige unsprezece lumânări obişnuite pe marginea tortului. În mijloc, să-i poarte noroc, bagă şi ultima lumânare – o jucărie nouă pe care a găsit-o în coşul cu chilipiruri de la magazinul alimentar. Lumânarea are forma unui boboc mare cu petale galbene, iar când Marla duce bricheta la fitil, acesta se desface smucit şi începe să se răsucească.

— Bun! strigă ea. Vine tortul!

Ridică tortul pe platou cu amândouă mâinile şi iese cu spatele pe uşa de la bucătărie.

Oaspeţii s-au adunat în jurul mesei, toţi cu coifuri sărbătoreşti, mai puţin Tilly, care are un papion argintiu cu picăţele în creştetul capului. Când intră Marla cu tortul, lumânarea cea nouă şuieră şi aruncă scântei ca un mic foc de artificii; uluită, Tilly îşi lipeşte mâinile de faţă.

— Ce frumos! strigă ea.

Oaspeţii încep să cânte „Mulţi ani trăiască!”, moment în care lumânarea cea nouă începe să ciripească notele unei melodii necunoscute. Toată lumea se opreşte, nedumerită, în timp ce lumânarea lălăie mai departe – da-da-di-di-da-da – până când, în sfârşit, Kezia urlă: „Laaa muuulţi aaani!” şi cu toţii acoperă melodia cântată de lumânare.

Când termină, Tilly suflă în lumânările obişnuite cu un şşş exploziv, împroşcând numai puţină salivă, dar, oricât ar sufla, lumânarea cea nouă nu se stinge şi nici nu încetează cu melodia aceea enervantă, aşa că, în cele din urmă, ca tortul să nu fie înecat complet în saliva lui Tilly, Marla o duce înapoi în bucătărie şi o ţine sub robinet, ceea ce stinge flacăra, dar nu-i închide gura. O aruncă pe podea şi calcă pe ea, dar a dracului lumânare nu se lasă în ruptul capului şi, chiar şi după ce o bagă adânc în gunoiul din bucătărie, tot o mai aude clopoţind slab, cu încăpăţânare – da-da-di-di-da-da!

— Mamă, spune Tilly când se întoarce Marla în sufragerie. Dacă nu am stins lumânarea care aduce noroc, mi se mai îndeplineşte dorinţa?

— Eu cred că da, spune Marla. Chestia aia era o porcărie.

— Bun, spune Tilly. Îşi terciuieşte îngheţata pe tort cu furculiţa şi ia o înghiţitură uriaşă. Vrei să ştii o treabă?

— Sigur, draga mea, spune Marla cu gândul aiurea.

Steve îi gângureşte Iubitei, o leagănă pe genunchi şi o mângâie pe părul creţ. Dacă încep să se giugiulească, Marla jură pe tot ce are mai sfânt că îi înfige Iubitei cuţitul pentru tort în gât.

— Cred că o să-ţi placă ce mi-am dorit, mamă. Tilly îşi suge glazura de pe degete, se foieşte veselă şi adaugă: Mi-am dorit ceva rău.

Iată care sunt regulile jocului Sardelele, care se găseşte în orice carte cu jocuri pentru copii: Toată lumea închide ochii, mai puţin o persoană, cel care se ascunde. În timp ce toţi ceilalţi numără descrescător de la o sută, cel care se ascunde se duce şi se piteşte. După ce termină de numărat, primul care îl găseşte se ascunde alături de el. Următorul care îl găseşte se ascunde alături de cei doi. Şi aşa mai departe, până când toţi, mai puţin o persoană, se înghesuie în aceeaşi ascunzătoare, ca sardelele.

Aici intervin regulile speciale ale lui Tilly ca pentru ziua ei de naştere:

Tilly poate să-l aleagă pe cel care se ascunde.

Nu ai voie să te ascunzi în casă.

Trebuie să se joace toată lumea.

Tilly conduce oaspeţii afară, urcă pe un scaun pliant şi îi priveşte. Marla se gândeşte că se poartă cu superioritatea binevoitoare a unei regine.

— Acum îl aleg pe cel care se ascunde, spune ea. Ridică degetul şi-l plimbă cu un aer visător pe faţă. Degetul i se leagănă puţin deasupra Keziei, a lui Carol şi a lui Steve. Apoi îi zvâcneşte şi coboară. Tu, decretează ea, arătând-o pe Iubită. Asta înseamnă că trebuie să te duci să te ascunzi.

Toată lumea pleacă capul în timp ce Tilly numără descrescător de la o sută. Printre gene, Marla o vede pe Iubită cum stă înmărmurită, panicată, până când numărătoarea ajunge la optzeci, moment în care o ia la fugă pe deal.

— 3, 2, 1 VENIIIM! strigă Tilly şi toată lumea se răspândeşte.

Marla se furişează pe după verandă. Odată ce e sigură că nu o vede nimeni, intră aplecată pe uşa din spate înapoi în casă. Scuze, Till-Bill, dar nu vrea să rişte să fie nevoită să se ghemuiască lângă Iubită în vreo văgăună murdară din pădure. (De asemenea, profită să se furişeze prin casă. Şi să caute. Şi să înlocuiască. E o farsă. O glumă nevinovată. E doar o mică răzbunare dulce-lipicioasă.)

Steve nu e mare amator de vin, dar probabil că Iubita este, pentru că în cursul expediţiei, Marla descoperă un dulap plin cu matrafox de trei dolari bucata. Ia o sticlă de Sauvignon Blanc cu capac cu filet, se gândeşte să caute cuburi de gheaţă şi se gândeşte că îi e suficient de lene încât să-l bea cald. Odată ce termină de explorat, îşi

aruncă pantofii, ridică picioarele şi se instalează pe canapea cu ce a mai rămas din tort.

Marla este la jumătatea sticlei de vin când ridică privirea şi-şi vede fiica în pragul uşii. Lui Tilly îi atârnă braţele pe lângă corp şi soarele după-amiezii i se reflectă din ochelari, ceea ce le dă o opacitate stranie.

— Doamne, Till, m-ai speriat! strigă Marla. De cât timp stai acolo?

— Ce faci aici, mamă? întreabă Tilly. N-ai auzit când am spus că trebuie să se joace toată lumea?

— Ba da. Scuză-mă. Vin într-o clipă. Voiam... un pic de pauză.

Tilly se afundă şi mai mult în cameră târşâindu-şi picioarele, cu un aer năuc pe faţă. O prinde pe Marla de mână şi se lipeşte cu fruntea umedă de gâtul ei.

— Mamă, spune ea. Mă gândeam la un lucru. Ţie îţi plac Layla, Mitzi şi Francine?

Hipnotizată de senzaţia degetelor reci ale lui Tilly care îi desenează cerculeţe în palmă, Marlei îi vine să spună: „Cine-s astea?” înainte să revină cu picioarele pe pământ.

— Sincer, Tilly, nu prea. Ştiu că sunt prietenele tale, dar sunt cam gregare.

— Ce înseamnă „gregare”?

— Că nu le dezlipeşti una de alta. Cred că sunt cam răutăcioase.

— Dar mamele lor îţi plac?

Marla oftează şi îşi trage mâna, apoi îşi umezeşte degetul mare ca să şteargă o bucăţică de glazură de ciocolată de pe bărbia lui Tilly.

— Nu ştiu, cred că sunt OK. Nu e nimic aiurea la ele. Dar, dacă ar trebui să aleg acum, presupun că aş zice că nu-mi plac.

— Iar tata şi... Înainte ca Marla să apuce să spună ceva, Tilly răspunde în locul ei: Ştiu. Îi urăşti, nu-i aşa?

Nasul de adult al lui Tilly – nasul lui Steve – i-a poposit pe faţă de câteva luni, măturându-i toate celelalte trăsături. Are urme grăsoase de acnee la rădăcina părului de pe frunte şi pe gât i-a apărut o aluniţă maro, umflată. Transpiră de nu se mai cunoaşte nimic din deodorant la jumătatea după-amiezii, nici măcar din cel pentru sportivi luat de la farmacie şi pe care Marla i l-a pus săptămâna trecută, fără nici un comentariu, pe pat. În momente aleatorii din zi, respiraţia îi capătă un miros umed, de carne, şi Marla se trezeşte că deschide fereastra la maşină fără o vorbă. Sânii par să înceapă să-i crească în ritmuri puţin diferite, aşa că nici una dintre bustierele pe care i le cumpără Marla nu i se potriveşte niciodată. Cu cât Tilly păşeşte mai mult, şontâcăind, spre înfricoşătoarea adolescenţă, cu atât se încăpăţânează să se poarte ca un copil, care încearcă să recapete o drăgălăşenie pe care nu a avut-o niciodată. Exasperanta Tilly, cea plină de ticuri, înfometată de dragoste; iubita Tilly, care în ciuda eforturilor Marlei de a o proteja, uneori pare nu numai menită, ci hotărâtă să se lase sfâşiată de dinţii ascuţiţi ai lumii.

Marla ştie cam ce ar trebui să spună – „Sigur că nu, draga mea” sau „«A urî» nu e un cuvânt prea frumos” sau „O să-l iubesc mereu pe tatăl tău pentru că mi te-a dăruit pe tine”, dar toate platitudinile care se impun i se zbârcesc pe limbă. Aşa că, în schimb, nu spune nimic şi Tilly încuviinţează din cap.

— Dai de multe ori chix, şi totuşi eşti o mamă bună, spune ea.

O îmbrăţişează pătimaş pe Marla, îi trânteşte un sărut umed direct în ureche şi ia o bucată de prăjitură cu mâna.

— Tilly, o strigă Marla în timp ce fiica ei iese din cameră.

— Da.

— Ce ţi-ai dorit mai devreme?

Zâmbetul garnisit cu tort luceşte drăgăstos.

— Mamă, o să vezi destul de curând.

E vremea ca Tilly să-şi vadă de urzelile ei. Iar Marla să-şi vadă de vinul ei. În schimb, închipuie-ţi că eşti Iubita. Eşti aici, la ziua de naştere a fiicei iubitului tău. A cărei gazdă este mama fiicei iubitului tău. La care participă prietenele mamei fiicei iubitului tău. Care defilează toate prin casa ta, hotărâte să arate că nu te înghit. Şi e casa ta! Nu se poate spune că ai venit neinvitată la petrecere. Aici locuieşti! Iar mama refuză să-ţi spună pe nume sau să te privească direct. Iubitul tău, jenat, se fereşte de atingerea ta. Iar fiica

lui îţi înfige degetul în faţă. „Tu. Tu te ascunzi.” Cum să nu-ţi sune aceste cuvinte ca o acuză? Cum să nu te simţi, în timp ce cobori dealul în fugă şi împiedicat cu espadrilele, măcar un pic ca o pradă?

Dacă te ascunzi prea bine, îţi prelungeşti suferinţa. Numai când se termină jocul se încheie petrecerea. Dar dacă te ascunzi prea prost – te ghemuieşti sub masa de picnic, te faci mică după primul copac mare pe care îl vezi –, nu-ţi joci bine rolul primit. „Tu eşti Cel care se ascunde. Asta înseamnă că trebuie să te duci să te ascunzi.” Dacă te găsesc prea repede, o superi pe Tilly, îl dezamăgeşti pe Steve, le dai mamelor încă o scuză să te judece. Şi de aceea pleci de pe peluza scăldată în lumina soarelui şi pătrunzi în pădurea întunecoasă, tufărişul scund te zgârie pe glezne, rugii dezgoliţi îţi agaţă fusta.

Peste un deal şi într-o altă vale, peste o albie mică, secată, printr-o deschizătură dintre copaci. Găseşti un pâlc de buturugi destul de înalte ca să te poţi ascunde în spatele lor, dacă te ghemuieşti şi duci genunchii la piept. Linişte. Cântec de păsărele. Miros de ace de pin strivite şi de frunze putrede.

E linişte aici, îţi spui. Îţi asculţi răsuflarea chinuită cum se îmblânzeşte, cum se potoleşte. Visezi la ce o să faci când se va termina petrecerea.

Aştepţi să te găsească cineva.

Marla închide ochii şi apoi îi deschide din nou, iar când îi deschide, se trezeşte în visul ei. Visul în care a dispărut toată lumea, mai puţin Tilly. Cât timp a trecut? O oră, o zi, o eră? E imposibil de spus. E pe înserat, atâta lucru ştie. Soarele a explodat în flăcări roşii în depărtare, în pădure, şi toate umbrele galopează frenetic. O beznă încâlcită, adâncă. Se lăbărţează în toate direcţiile.

Ferestrele înceţoşate ale casei au devenit mate ca ochelarii lui Tilly. Bannerul cu „La mulţi ani!” atârnă de uşă, ca o limbă scoasă. Marla se aventurează afară, unde sărbătorita, încununată cu o fundă argintie, stă în picioare – aşteaptă? – pluteşte? – acolo unde peluza se învecinează cu pădurea.

„Sardelele” este un joc în care trupurile se suprapun. Mâini vârâte în oasele şoldurilor, funduri trântite în poale. Ai între dinţi părul cuiva; degetul cuiva ţi s-a înfipt în ureche. Al cui e piciorul ăsta? Cine a tras un vânt? Cine se mişcă? Cine vorbeşte? Nu te mai foi! Vezi că mi-ai înfipt piciorul în vintre! Scoate nasul de la subraţul meu! Nu-mi mai da cu cotul în sân, Francine! Cotul meu e foarte departe de sânul tău cretin, fraiero, e rotula Laylei. Nu e adevărat. Gura! Tăceţi, fetelor, vine Tilly. Nu se poate, îmi iese mâna pe afară. Nu încăpem. E prea mare înghesuială! Nu, hai că putem. Veniţi mai aproape. Mai aproape. Apropiaţi-vă până când fiecare părticică din voi se atinge de altcineva. Împingeţi, striviţi, turtiţi, fărâmaţi şi îndesaţi.

Tilly merge tacticoasă printre copaci, iar Marla o urmează, paşii îi sunt înăbuşiţi de stratul de ace de pin, de materia vegetală moale, descompusă. Buzele vaginale ale florii de papucul-doamnei trag cu ochiul din spatele unor tufe; o bucată de balon de cauciuc spart, cu un nod rotund ca un buric şi roşu atârnă de creanga unui copac, iar leşul unei ciuperci strivite luceşte trist, rece şi palid.

Staţi puţin.

Înainte să înceapă să-i găsească.

Trebuie să mai ştiţi un lucru.

Lumânarea norocoasă a lui Tilly chiar îndeplineşte dorinţe.

Le îndeplineşte dorinţe celor singuri. Celor stângaci. Celor jigniţi. Celor rău-mirositori. Celor furioşi, chinuiţi, plini de ură, neputincioşi. Fiicelor şi mamelor. Mamelor şi fiicelor. Marlelor şi Tillylor. Tillylor şi Marlelor. Tarlelor şi Millylor, tamelor şi marlilor. Miicelor şi famelor. Marlylorşiarlelorşipăpuşiciişirâsetelorşililylorşialtele.

În pădure, lângă şanţ, în beznă, împreună, mama şi fiica, Tilly şi Marla, nu aud nici un zgomot, doar vântul printre frunze, bătăile inimilor şi răsuflarea.

Şşşt!

Ascultă.

Se aude zgomot de dorinţe împlinite...

(Dorinţe răutăcioase. Rele.)

Ţipete. O groază de ţipete...

Dar înăbuşite. Ca şi când ar urla cineva într-o pernă.

Sau poate în ceva un pic mai elastic.

Cum ar fi un balon de cauciuc.

Sau gumă de mestecat.

Sau piele.

Surpriză! Se pare că puţină magie aniversară poate face ca ura să fie captată ca o rază de soare. Ura poate fi amplificată, refractată, aţintită. Iar un grup de invitaţi la petrecere înghesuiţi unii în alţii ca furnicile pe un trotuar (ca sardelele în cutie) se trezesc inundaţi de razele unei forţe misterioase, pe care faptul că e nevăzută nu o face mai puţin puternică.

Pielea fină, contopită, a oaspeţilor se încălzeşte, apoi frige, apoi devine incandescentă.

Părul lor luminat începe să ardă mocnit. Apoi să fumege şi să se carbonizeze.

Trupurile lor cuprinse de convulsii, pulsatile, zvâcnitoare, şuierătoare încep să asude. Apoi să se pârlească. Apoi să se pârjolească. Apoi să se coacă. Apoi să plesnească. Apoi să se topească. Apoi să fuzioneze.

Trupurile lor suprapuse devin un singur trup. Creierii lor devin un singur creier confuz şi panicat. În loc de mai mulţi oameni diferiţi, devin o masă clocotitoare, un organism îngrozit şi înnebunit, o bălţoacă de carne simţitoare, eruptivă, o entitate cu mai mulţi ochi şi multe membre.

În vârful dealului, în lumina stridentă a lunii, Marla şi Tilly se strâng tare în braţe, pentru că, dedesubt, monstrul aniversar al lui Tilly se contorsionează, se scutură şi scrâşneşte din dinţi; urlă, încearcă să se sfâşie, ţipă.

Mi-e frică nu ştiu ce se întâmplă vreau la mama copilaşul meu cine eşti ce cauţi în mintea mea în corpul meu nu e adevărat tu eşti într-a mea nu-i aşa nu mămica mea nu eu sunt Francine nu eu sunt Carol nu Kezia draga mea sunt mămica cum naiba te rog să-i pui capăt nu eu sunt Steve eu sunt Stacey sunt Mitzi sunt Layla nu înţeleg mi-e tare frică nu-mi place deloc vă rog să mă ajute careva nu pot să mă mişc nu mă pot opri Doamne de unde a apărut chestia asta de ce nu văd tot ce sunt zgomotele astea cine e ce e asta ce sunt cine a făcut una ca asta mă doare vă rog puneţi-i capăt mă doare draga mea îmi pare rău cine e ce eşti sunt eu...

Mută de uimire, Tilly se uită la monstru. Ochii îi strălucesc de parcă ar avea craniul plin de mii de lumânări aniversare şi pe bărbie i se scurge un firişor de salivă.

Prin viermuiala membrelor şi capetelor care urlă, faţa Iubitei se distinge pentru scurt timp printre celelalte. Are o privire sălbatică, e murdară de noroi, are nasul obraznic

strivit şi însângerat şi unde avea incisivul, acum are o gaură zimţată.

Ziua de naştere a lui Tilly a devenit cadoul de ziua ei – un monstru care se zvârcoleşte, pulsează şi bolboroseşte în loc să îi ia pe alţii peste picior. Un monstru bălos, care are convulsii, suferă şi nu tachinează. Un monstru care se văicăreşte şi bolboroseşte în loc să înşele şi să divorţeze; care se contorsionează şi urlă şi se zbate pradă agoniei în loc să-i părăsească pe cei pe care ar trebui să-i iubească şi la care să ţină.

— Mamă! îi şopteşte Tilly, uluită, mamei ei. Crezi că poţi să-ţi iei înapoi dorinţele pe care ţi le pui de ziua ta? De exemplu anul viitor de ziua mea? Sau poate chiar acum?

— Nu ştiu, draga mea, spune Marla.

— Crezi că ar trebui să mi le iau înapoi? O priveşte implorator pe mama ei. Vrei să mi le iau înapoi?

Marla încearcă să răspundă, dar descoperă că i se împotmolesc cuvintele în gât. Meditează cât Tilly aşteaptă, în timp ce monstrul de la picioarele lor urlă, scânceşte şi imploră iertare, şi sub mormane de îngheţată topită, decoraţiuni spiralate şi firimituri de tort înmuiat, lumânarea galbenă se răsuceşte, scânteiază şi ciripeşte: da-da-di-di-da-da!

Vizitatorul nocturn

Fetele din clasa a şasea erau rele şi toată lumea ştia acest lucru. Fiecare dintre profesorii de la Şcoala Primară pentru Fete Butula avea câte o poveste despre clasa a şasea – când fetele încuiaseră o instructoare în toaleta băieţilor peste noapte; când îndemnaseră toată şcoala la grevă după ce le dăduseră să mănânce numai githeri zece zile la rând; incidentul cu capra din dulapul de materiale. După ce au aflat că voluntarului de la American Peace Corps, Aaron, i-a fost repartizată clasa a şasea, toţi profesorii i-au adresat priviri compătimitoare când au trecut pe lângă el pe hol, iar unei profesoare mai tinere i-a părut aşa de rău de el, încât, când vorbea cu colegii despre dilema lui din sala de mese, a izbucnit în lacrimi.

Dar, când Aaron a implorat-o pe profesoară să-i dea ponturi cum să trateze cu fetele, aceasta nu a putut decât să spună cu un oftat fatalist:

— N-ai cu cine să te-nţelegi. Îl au pe dracu’ în ele şi nu se poate face nimic, numai...

A agitat demonstrativ mâna prin aer.

Poc.

Toată lumea din şcoală îşi ispăşise pedeapsa predând la clasa a şasea. Însă, dintre toţi profesorii lor martirizaţi, numai Aaron se temea să le târască afară şi să le dea cu nuiaua peste gambele fragede. Drept urmare, nici măcar nu se putea întoarce să scrie la tablă („Virusul HIV se transmite/se transmit după cum urmează...”) altfel decât acompaniat de zeflemeaua clocotitoare şi nesfârşită care degenera de-a dreptul în haos.

Fetele îi imitau vocea când vorbea, chiţăiau la el pe tonuri ascuţite şi nazale. Aruncau în el cu diverse: nu numai cu cretă, ci şi cu bucăţele de hârtie mestecată, boabe de porumb, agrafe de păr şi biluţe solzoase, verzui, de muci. O dată, după ce Aaron le dăduse înapoi un set de exerciţii, Roda Kudondo a sărit pe catedră şi i-a înfipt caietul de notiţe în faţă, îndrugând o păsărească nedesluşită care se voia a fi o imitaţie a accentului lui texan. Clasa a izbucnit în hohote şi, cum nu înţelegea, Aaron i-a ordonat să se aşeze. Dar ea a repetat ce spusese, şi-a vârât arătătorul adânc în gură, înţepându-şi interiorul obrazului, aşa că avea faţa diformă. Îi făcea propuneri indecente, iar gluma prin care se oferea să meargă cu el în fundul clasei şi să i-o sugă pentru o notă mai mare l-a făcut să se înroşească şi să amuţească, în timp ce ea se întorcea în bancă în urale.

Apoi, într-o după-amiază umedă de decembrie, Linnet Oduori l-a urmat pe Aaron pe porţile şcolii şi până la locuinţa lui miorlăind tot drumul ca o pisică. Linnet era cea mai mică fată din clasa a şasea, drăguţă şi cu oase fine ca pasărea căreia îi purta numele[4]. Până atunci, fusese preferata lui Aaron, o lăuda cu orice prilej şi-i prezenta lucrările mediocre ca pe un exemplu pentru ceilalţi – un favoritism leneş, nemeritat, pentru care, în după-amiaza aceea, ea s-a răzbunat ciudat dar eficient.

— De la ochi ţi se trage, l-a informat pe Aaron prietena lui, Grace, în seara aceea, când i-a povestit ce îi făcuse Linnet şi cum ceilalţi copii pe lângă care trecuseră pe drum i se alăturaseră cu entuziasm, până când a fost împresurat de

[4] În limba română, cânepar.

o haită de copii care urlau la unison miau, miau cu voci ascuţite, ca să-l tachineze. Ai ochii ca de pisică din cauza culorii, a continuat ea, de parcă ar fi fost un lucru evident.

Lui Aaron i se părea că ochii lui Grace seamănă mai mult cu ai unei pisici decât ai lui, care erau doar de un albastru banal. Grace era o localnică din grupul etnic Luhya, avea ochii căprui, desigur, dar i se arcuiau spre cozi ca ai unei vrăjitoare şi erau uşor bulbucaţi, aşa că atunci când se uita la ea dintr-o parte, îi vedea clar meniscul pupilei, ca un degetar plin cu apă, gata să dea pe dinafară.

Grace îl adoptase pe Aaron în prima săptămână în care sosise în sat, în pragul locuinţei lui, într-o seară, cu o coca-cola caldă şi o chapati arsă drept ofrandă. Cu coşurile lucioase presărate pe frunte, cu zâmbetul cu gingii închise la culoare şi dinţi rari şi cu aerul de dispreţ fără un motiv evident, Grace ar fi putut trece cu uşurinţă drept o fată dintr-a şasea, deşi ea avea nouăsprezece ani, era mai mare decât oricare dintre ele. Îl întrebase de la început pe Aaron de unde era mai exact din America, iar când el răspunsese, ea îi spusese calm:

— Eu credeam că toţi texanii sunt nişte malaci, genul cowboy, dar tu nu eşti mare. Eşti numai... de o statură obişnuită.

Grace fusese elevă la Butula cu câţiva ani înainte şi reacţiona la poveştile lui despre întâmplările de la şcoală cu un refuz încăpăţânat de a crede că putea să-i spună ceva ce ea nu ştia deja.

Imediat ce se lăsa noaptea, Grace îl urma pe Aaron în casa lui înghesuită, cu un miros acru, transmiţând cu fiecare

răsuflare superficială că era acolo împotriva voinţei ei şi că era sub demnitatea amândurora să stea într-o asemenea bojdeucă. O dată îl întrebase fără ocolişuri:

— De ce ai venit tocmai din Texas să stai într-o asemenea chichineaţă? Nu ştii că până şi bucătarul şcolii are o casă mai frumoasă decât asta?

Aaron îi spusese că era voluntar, că locuinţa îi fusese pusă la dispoziţie de şcoală şi că prin urmare nu avea ce face, deşi li se plânsese de mai multe ori şefilor lui de la Peace Corps, imediat ce sosise, din cauza condiţiilor locative. Când îi trecuse pragul pentru prima oară, plouase peste el cu excremente sfărâmicioase de liliac de pe cadrul uşii, iar mai târziu găsise cadavrul disecat al unuia dintre făptaşi, care la rândul lui semăna cu o baligă cafenie, uscată, prizonieră în soba deconectată.

În pofida dezgustului evident faţă de împrejurimi, Grace stătea adesea la el până după miezul nopţii, îşi sugea încheieturile degetelor şi îl privea peste masa luminată de un felinar. Aaron bănuia că, în cele din urmă, avea să-i facă propunerea şi se gândea mult cum să reacţioneze, dar până acum ea nu trecuse la fapte; la sfârşitul serii, se ridica de pe scaun, căsca şi-şi aranja indiferentă breteaua de la sutien pe sub mâneca scurtă a rochiei.

Dar în noaptea incidentului cu miorlăitul, Aaron a însoţit-o pe Grace până la marginea complexului lui şi apoi a rămas pe loc. Într-o pornire de moment, s-a apropiat de ea, dar în loc să cedeze, Grace i-a luat mâna de pe talia ei, i-a pus-o la loc pe lângă corp şi i-a râs în faţă.

— Foarte rău, l-a tachinat ea, fluturându-i degetul pe la nas.

Acum Aaron trebuia să adauge şi ruşinea la şirul de umilinţe care îl ţineau treaz noaptea, îl făceau să stea cu ochii în tavan şi să aştepte cu groază dimineaţa.

Nu la mult timp după ce a adormit, pe Aaron l-a trezit o bătaie în uşă. I se stinsese felinarul, aşa că s-a desprins orbecăind din plasa de ţânţari şi a pornit împiedicându-se prin beznă spre intrarea în casă.

— Imediat! a strigat el, dar bătăile au continuat neabătute.

Vizitatorul lui era aşa de insistent, încât Aaron se întreba dacă era vreo urgenţă, un atac terorist sau o invazie a rebelilor şi cei din Peace Corps veniseră cu elicopterul să-l pună la adăpost. Perspectiva îl speria şi îl entuziasma puţin în acelaşi timp, dar când în sfârşit a tras zăvorul de la uşă, nu era nimeni.

Nedumerit, s-a dus până mai departe în complex. Aerul nopţii mirosea a mangal şi a bălegar, iar răcoarea ei l-a înfiorat. Ultima bătaie se auzise cu numai câteva secunde înainte să deschidă el uşa; părea imposibil ca omul cu pricina să fi avut timp să fugă. Dar în lumina slabă a lunii, vedea curtea goală, poarta închisă şi că totul era nemişcat în jurul lui.

— Hei! a strigat, dar nu a auzit nimic, numai răsuflarea lui.

A intrat înapoi, a tras iar zăvorul, şi-a aranjat din nou plasa de ţânţari, băgând-o cu grijă sub colţurile saltelei – dar imediat ce s-a băgat sub aşternuturi, s-au auzit iar bătăi. De trei ori a deschis brusc uşa şi nu a văzut nimic. La un moment dat s-a furişat prin spate şi a încercat să o ia discret pe după casă, să-l prindă asupra faptului pe cel care îl chinuia, dar imediat ce a ieşit, bătăile s-au domolit. S-a întors în casă şi s-a sprijinit cu spatele de zid, încercând să nu se lase pradă panicii. Atunci au început iar bătăile, iar bubuiturile în uşa metalică erau asurzitoare.

— Pleacă de aici! a strigat el cu mâinile lipite de urechi. Pleacă de aici! Toka hapa! Pleacă de aici!

Dar, înnebunitor, incredibil şi epuizant, bătăile au durat toată noaptea.

În zori, când ochii îi ardeau şi gândurile i se învălmăşeau de la lipsa somnului, în sfârşit bătăile s-au potolit. Gândindu-se că persecutorul său trebuie să fi lăsat indicii vizibile la lumina zilei, Aaron a ieşit împleticindu-se, dar nu a găsit decât un morman aburind de rahat încolăcit frumos în mijlocul verandei.

Duhoarea proaspătă şi intimă i-a stârnit greaţa. Şi-a dus braţul la nas, a fugit înapoi înăuntru şi a trântit uşa, dar cu toate astea era sigur că îi mai simţea încă mirosul. Mai târziu, a băut două sticle de bere Tusker caldă ca să prindă curaj şi a luat excrementele cu paginile unui ziar, iar căldura lor alunecoasă trecea prin paginile subţiri. Apoi a fugit prin curte cu mâinile întinse şi a aruncat bila mototolită peste zid, pe drum.

Aaron ştia că, dacă nu se duce la şcoală în ziua aceea, ratează orice şansă de a controla clasa a şasea, dar nu-şi găsea curajul necesar. S-a întins pe canapea, asudat, cu faţa acoperită cu pături şi a încercat să depisteze suspectul cel mai probabil pentru atacul din noaptea aceea. Linnet cea delicată şi miorlăitoare? Roda Kudondo cea vulgară? Sau cineva mai puţin evident, precum drăguţa de Mercy Akinyi, care o dată predase un test care nu consta decât din cuvintele „Îl iubesc pe Moses Ojou” scrise de o mulţime de ori? Poate era Milcent Nabwire, care săptămâna trecută ridicase mâna la o lecţie şi întrebase:

— Mwalimu, e... e... adevărat că... că wazungu... e adevărat că... şi apoi cu o explozie bâlbâită: Mwalimu, ni kweli wazungu hutomba wanyama? Încercând să-şi mascheze lentoarea cu care era capabil să traducă, Aaron s-a prefăcut că meditează cu grijă la întrebare, încruntat şi cu fruntea brăzdată de riduri, aşa că numai atunci când în sfârşit a dezlegat misterul (Domnule profesor, este adevărat că albii fut animale?) şi-a dat seama cum reuşise să devină ţinta batjocurii ei.

Sau poate era Anastenzia Odenyo, una dintre multele orfane din clasă, care se ocupa de cinci fraţi mai mici. Venea aşa de rar la şcoală, încât cu greu îşi amintea faţa ei, deşi trecea uneori pe lângă ea prin sat, o vedea obosită şi chinuită, cu un coş în echilibru pe cap, cu un copil atârnat pe şold. O dată se oferise să-i achite el legătura de ceapă pe care o cumpăra de la piaţă şi i-a spus că speră să se întoarcă la şcoală în curând. Fata a acceptat cei câţiva şilingi pe care i-i dăduse el, apoi a arătat spre iPod şi a spus ceva în swahili, dar el nu a înţeles.

— Să aud muzică, spusese ea în engleză, fiecare cuvânt rostit cu grijă. Îmi place să ascult muzică.

Se întâmpla des să i se ceară lucrurile, dar el mereu se simţea stânjenit.

— Nu, Anastenzia, i-a spus. Îmi pare rău.

— Bun, a zis ea. I-a spus să tacă copilului pe care îl ţinea în braţe şi care începuse să plângă. Poate mai târziu. Mulţumesc pentru ceapă, Mwalimu. La revedere.

La jumătatea drumului spre casă s-a gândit cu un sentiment de greaţă că poate nu-i ceruse să-i facă iPod-ul cadou, ci pur şi simplu să asculte o melodie.

Da, puteau să fie Linnet, Roda, Mercy, Milcent sau Anastenzia... dar putea fi şi Stella Khasenye sau Saraphene Wechuli sau Veronica Barasa sau Anjeline Atieno sau Brigit Taabu sau Purity Anyango sau Violeta Adhiambo. Adevărul era că putea fi oricare dintre ele, pentru că toate îl urau, până la ultima.

*

Directorul a trecut pe la el la jumătatea după-amiezii şi Aaron a spus că e bolnav. Directorul l-a avertizat pe Aaron de pericolele malariei şi s-a oferit să trimită un copil să-i aducă nişte Panadol, dar Aaron a refuzat politicos şi s-a băgat iar în pat. Mai târziu, Grace a sosit la ora obişnuită şi, singur şi cutremurat, a invitat-o înăuntru.

— Ce-ai păţit? l-a întrebat imediat ce l-a văzut.

Aaron i-a spus o versiune scurtă a chinului nopţii, deşi nu reuşise să-şi facă curaj şi să recunoască faptul că cineva îşi golise maţele pe veranda lui. Ca în cazul propunerii vulgare a Rodei, insolenţa ei îl ruşina mai tare pe el, victima actului, decât pe infractoare. Se aştepta ca Grace să nu-l creadă când îi spune că bătăile au ţinut până la răsărit – până şi lui i se părea greu de crezut – dar, când şi-a terminat povestea, pregătit să fie luat în batjocură, ea a încuviinţat doar din cap şi a spus înţelept:

— Aha, un vizitator nocturn.

— Un vizitator nocturn? a repetat el.

— Nu te-au învăţat despre vizitatorul nocturn la şcoala Peace Corps?

Mai devreme, Aaron pomenise de cele opt săptămâni de instruire de la Peace Corps pe care o făcuse înainte să ajungă la Butula şi, de atunci, avea sentimentul că Grace îşi imaginează că a stat câteva luni într-o sală de clasă, unde l-au învăţat fiecare detaliu despre viaţa în Kenya, de la felul în care trebuia să saluţi un bunic, până la cel în care se feliază un mango. Se arăta uimită la cea mai mică greşeală şi uneori părea sincer jignită de incompetenţa acestor profesori imaginari.

— Vizitatorii nocturni sunt foarte des întâlniţi în comunitatea Luhya, i-a spus ea. Câtuşi de cât, fac necazuri alergând goi de colo colo. Poate inspirată de expresia uluită a lui Aaron, a coborât glasul până a căpătat o tonalitate masculină, a ridicat din sprâncene şi a făcut din

explicaţia ei un adevărat spectacol. Vin, bum, bum, bum, fac zgomot aşa – a demonstrat lovind cu pumnii în aer – şi apoi se freacă cu nini de perete – a scos fundul în afară şi a arătat –, iar dacă ai ghinion, îţi lasă şi un mic cadou. A chicotit şi a conchis vehement: Da! Cam aşa stă treaba cu vizitatorul nocturn.

În restul serii, Aaron a încercat să-i smulgă lui Grace mărturisirea că inventează. Îi mai spusese poveşti smintite despre lucruri supranaturale – una cu un bărbat care fusese blestemat ca ori de câte ori urinează, să cânte cucurigu ca un cocoş; una cu o vrăjitoare care a blestemat un cuplu adulter şi care a rămas înţepenit în timp ce făcea sex, aşa că cei doi au trebuit duşi la spital să-i separe chirurgical – dar mereu într-un fel care sugera clar că-l tachinează, de parcă ar fi ştiut că nu o va crede şi îl provoca s-o contrazică. Însă de existenţa vizitatorilor nocturni părea extrem de convinsă. Nu, nu erau spirite, erau oameni în carne şi oase, împinşi să facă vizitele de un fel de boală mintală diavolească. Identitatea lor era secretă, pentru că, dacă afla comunitatea că eşti vizitator nocturn, măiculiţă, dădeai de naiba! O dată, la trei oraşe distanţă, fusese prinsă o vizitatoare nocturnă şi aproape linşată, după care s-a descoperit că în timpul zilei era respectata soţie a unui pastor.

Scepticismul lui Aaron s-a topit în curând în faţa unei convingeri aşa de ferme şi a întrebat cum scapi de hărţuirea unui vizitator nocturn. Grace a început să spună o poveste alambicată cum că cei mai buni vizitatori nocturni lucrau în perechi şi ce ritualuri complicate duceau la îndeplinire să nu fie prinşi, dar apoi s-a oprit şi a clătinat cu disperare din cap.

— Nu! Adevărata problemă e că e greu să scapi de vizitatorii ăştia nocturni, pentru că atunci când îi alergi, devin un fel de pisică sau pasăre sau chiar leopard, şi cum prinzi aşa ceva?

— Grace! a strigat Aaron în timp ce ea a izbucnit în râs. Nu e nimic de râs!

Grace a lovit cu mâna în masă şi a strigat:

— Ba te înşeli! E de râs. Problema ta e că eşti prea serios. „Vai, miorlăie un copil la mine!” „Vai, îmi bate cineva la uşă noaptea!” Sunt lucruri mai rele pe lumea asta decât să miorlăie cineva la tine. Ai necazuri, asta înseamnă că nu poate să râdă omul?

— Cred că ai putea fi şi tu un pic mai înţelegătoare, a spus Aaron trist, în timp ce bea restul de coca-cola.

A doua zi de dimineaţă, revigorat după opt ore de somn, Aaron a decis să se aventureze în campus. Însă, în loc să meargă în clasa lui, s-a prezentat în biroul directorului. Directorul avea picioarele pe birou, iar partea de jos a unuia din pantofi era înnegrită de la o gumă de mestecat întinsă.

— Mwalimu Aaron! a exclamat directorul. Cum stai cu malaria?

— N-a fost malarie, a spus Aaron. Mă simt mult mai bine. Dar trebuie să vorbim despre fetele din clasa a şasea. Au un comportament total deplasat.

În timp ce directorul asculta legănându-se pe spate cu scaunul, Aaron s-a lansat în enumerarea faptelor celor din clasa a şasea. Aruncau cu lucruri în el. Îl imitau. Îi puneau întrebări vulgare. Refuzau să facă activităţile pe care le dădea. Nu-l tratau cu respectul cuvenit. Când Aaron a relatat incidentul cu miorlăielile lui Linnet, directorul a început să se încrunte, dar când i-a povestit despre atacul de acasă, directorul a lăsat să cadă picioarele din faţă ale scaunului la podea cu zgomot.

— Nu! a spus directorul. E prea grav. Cum poţi să dormi cu o asemenea hărţuire? Să vină cineva la uşa ta şi să bată iar şi iar, toată noaptea!

Aaron se pregătea să-i dea dreptate, dar înainte să apuce să spună ceva, directorul a continuat:

— Nu e numai un lucru neplăcut, nu! E o adevărată problemă în comunitatea noastră obiceiul ăsta prost cu vizitele nocturne!

Aaron s-a prăbuşit înapoi pe scaun, iar directorul a afişat un zâmbet larg, etalând o gură cu dinţi umezi şi strălucitori. L-a prins pe Aaron de umăr.

— Prietene, dacă vrei disciplină în clasă, trebuie să le disciplinezi! Data viitoare când mai miorlăie la tine o fetiţă, poc! A plesnit cu ziarul prin aer. Fă aşa şi nu cred că o să te mai deranjeze vizitatorul nocturn.

Înfrânt, Aaron s-a întors în clasă. În orice altă zi, fetele ar fi stârnit haos în absenţa lui, dar azi stăteau cuminţi în bănci, cu gleznele lipite, cu mâinile împreunate în faţă. O sută de ochi l-au urmărit în timp ce venea în faţa clasei.

Cum îşi dregea el glasul şi se pregătea să vorbească, şi-a îngăduit un moment de speranţă. „Poate s-a terminat. Poate îşi dau în sfârşit seama că au mers prea departe.”

— Bună ziua, fetelor, a spus Aaron clasei.

Zgomotul de paşi târşâiţi şi scârţâit de bănci a umplut încăperea când clasa a şasea s-a ridicat la unison să-l întâmpine.

— Miau!

În isteria care a urmat, Aaron a apucat-o de mână pe fata care era cel mai aproape de el, pe Mercy Akinyi, cea care îl iubea pe Moses Ojou. Mercy a ţipat şi i-a înfipt degetele în mână, dar el a tras-o înainte, forţând-o să meargă spre uşă. Aproape ajunseseră în curte până să-şi dea seama celelalte fete ce se întâmplă, iar când şi-au dat, i-au urmat în masă, înconjurându-i cu o furtună de ţipete. În jurul lui zburau scuipaţi, hârtie şi pantofi, dar Aaron s-a concentrat numai pe prada lui care se zvârcolea.

Atraşi de agitaţie, ceilalţi elevi au dat năvală afară, iar profesorii lor curioşi nu au făcut nici un efort să-i oprească. Sub privirile întregii şcoli, Aaron a târât-o pe Mercy cu mâinile la spate până în mijlocul curţii şi apoi, cum era obiceiul, i le-a ridicat deasupra capului şi i le-a pus pe stâlpul pentru steag. Fusta în pătrăţele albastre şi albe a lui Mercy s-a ridicat deasupra genunchilor, etalându-i picioarele netede şi cafenii. Pe jos, pe iarbă, erau zeci de beţe rămase de la bătăi anterioare. Aaron a luat unul şi i l-

a lipit lui Mercy de picior. Un muşchi plinuţ de la gambă îi zvâcnea sub piele.

Aaron îşi simţea stomacul lunecos şi rece. Se gândea că şi-ar putea pierde controlul asupra intestinelor, dar a ridicat băţul să lovească. Când a făcut acest lucru, Mercy a aplecat capul şi i-a zâmbit slab.

— Miau, a şoptit ea.

N-a putut să continue. A aruncat băţul pe jos şi a plecat acasă.

Grace nu a venit în noaptea aceea, dar a venit vizitatorul nocturn. A doua zi de dimineaţă, Aaron a deschis uşa şi pentru scurt timp a fost surprins să vadă că pe verandă nu era murdărie, până când l-a lovit duhoarea, s-a întors şi a văzut dâra maro cu cocoloaşe la înălţimea şoldului, pe toată circumferinţa pereţilor albi ai casei lui într-un cerc neîntrerupt.

Aaron s-a dus înăuntru şi şi-a sunat şefa de la Peace Corps. I-a spus că a fost ţinta unor acţiuni de hărţuire în satul lui, că nu simte că mai are ce-i oferi acestei comunităţi şi că vrea să plece acasă. Se aştepta să încerce să-l facă să se răzgândească, să-l asigure că era un tip valoros, dar nu a fost aşa. Peace Corps îl lăsase aproape singur aici, dar imediat ce a vrut să plece, era de parcă ar fi tras de o manetă şi ar fi activat mecanismul unei maşinării complexe. Şefa lui l-a întrebat numai dacă se simte în pericol în sat sau dacă se gândea să-şi provoace el însuşi

rău. Când a spus că nu, i-a zis să vină la birou a doua zi ca să completeze formularele de despărţire şi nimic mai mult. Nu se putea mai simplu de atât. Terminase.

Când a închis telefonul, Aaron a umplut o găleată cu apă caldă cu săpun. A înnodat un tricou vechi, s-a dus afară, apoi s-a aşezat în genunchi şi a frecat pereţii până au fost lună. Nu simţea dezgust, scârbă, doar un fel de dispreţ înăbuşit. Aşa aleseseră, să-l pună pe fugă. Aşa cum era o alegere şi să baţi copii. Aşa cum era o alegere şi să faci sex neprotejat. Aşa au ales ei, şi-a spus, iar cuvintele acestea aveau gustul sângelui.

Când a apus soarele în ultima lui zi în sat, Aaron a mers pentru ultima oară în oraş să-şi cumpere o chapati şi o coca-cola, apoi, după ce s-a mai gândit puţin, încă o chapati şi o coca-cola pentru Grace. Se întreba ce va spune când va afla că pleacă şi i-a auzit iar vocea şocată în minte: „Nu te-au învăţat despre vizitatorii nocturni la şcoala Peace Corps?” „Nu, Grace” s-a gândit el. „Nu m-au învăţat nimic din ce trebuia să ştiu.”

În noaptea aceea, Grace nu a venit şi la început n-a apărut nici vizitatorul nocturn, numai o căldură sufocantă, care s-a târât în casă şi a refuzat cu obstinaţie să plece. Chinuindu-se să respire, dar temându-se să deschidă ferestrele, Aaron rămăsese doar în chiloţi şi îşi tampona fruntea lac de sudoare cu un şerveţel, în timp ce stătea pe vine pe saltea. În poală ţinea o unealtă pe care o luase din magazia complexului, o lamă lungă şi turtită pe care lumea de aici o numea „tăietorul de iarbă”.

Îi spusese adevărul şefei lui, nu se simţea în pericol în sat. Dar îi era frică, se simţea umilit şi neajutorat, şi se săturase să se mai simtă aşa.

*

Bătăile au început chiar după miezul nopţii. Cioc, cioc, cioc bătea vizitatorului lui, mai întâi la uşă, apoi la fereastră. Cioc, cioc, cioc. La uşă, la fereastră, la fereastră, la uşă, până când toată casa a fost înconjurată de bătăi palpitânde, copilăreşti. Cu siguranţă că un singur om nu se putea mişca aşa de repede. Poate că venise în vizită toată clasa a şasea, într-o sadică excursie cu clasa. Aaron a văzut-o din nou pe Mercy cu mâinile pe stâlpul pentru steag, privindu-l cu ochii mijiţi. Nici când fusese suficient de furios încât s-o bată până s-o umple de sânge nu îi fusese frică de el, iar acum iată-l, se ghemuia în casa lui ca un laş. „Am venit să vă ajut”, s-a gândit el. S-a ridicat în picioare, şi-a pus foarfeca de iarbă pe umăr ca pe o bâtă de baseball şi s-a furişat spre uşă, în timp ce bătăile se răspândeau în jurul casei ca nişte aripi întinse.

Stai.

Stai.

Cioc, cioc.

Acum.

Aaron a deschis brusc uşa. Două picioare cafenii, goale au plutit prin faţa lui, cu degetele golaşe care se agitau, iar atunci unul dintre ele i-a pornit spre faţă şi cinci unghii perlate l-au zgâriat pe obraz. Ţipând, Aaron a lovit sălbatic cu foarfeca de iarbă, dar picioarele au lunecat departe şi Aaron a rămas cu ochii aţintiţi la cadrul gol al uşii şi la noaptea întunecoasă şi răcoroasă, cu lamele metalice înfipte în rama putregăită a uşii.

Aaron s-a încovoiat şi a icnit. A scuipat fiere în locul în care, dacă lamele ar fi atins carnea, ar fi căzut pe podea piciorul retezat al unei fete. Şocul a ceea ce ar fi putut să facă l-a cutremurat şi i s-a încolăcit, electrizant, în jurul coloanei. Se gândea cum ar fi fost dacă ar fi nimerit-o. Osul strivit. Ţipătul. Şuvoiul de sânge roşu-închis.

Dar scăpase. Acum era pe acoperiş, iar bătăile fuseseră înlocuite de şoapta ca de ploaie a unui răpăit. A mers în curte împleticindu-se, la timp cât să vadă o umbră mică şi întunecoasă furişându-se pe acoperişul în două ape. Nu o vedea, dar era prizonieră acolo, pentru că zidul din partea cealaltă a complexului era prea înalt ca să se poată căţăra pe el vreo fată.

— Mercy! a spus el implorator. Linnet! Roda! Veniţi să vorbiţi cu mine. Vă rog.

Din partea cealaltă a casei s-a auzit un pocnet uşor, cine fusese pe acoperiş sărise pe pământ. Aaron s-a repezit

spre sunet, tăind poteca spre ieşire. Era imposibil să se fi furişat în jurul casei fără s-o vadă el şi totuşi următorul zgomot a venit din spatele lui, un chicot slab, urmat de o tachinare şoptită:

— Miau!

Furia de care credea că se eliberase a izbucnit iar în el. S-a răsucit şi s-a lansat s-o placheze, dar fata a alunecat pe lângă el şi el a alergat-o, a ieşit pe poartă pe drum, uitând că e desculţ, uitând că e în chiloţi, uitând de tot, mai puţin de furia lui.

A fugit pe drumul cufundat în întunericul nopţii şi nu distingea decât conturul mânjit al umbrei ei, întâi de mărimea unui copil, apoi a unui bărbat mare, apoi cât o pisică, apoi din nou de mărimea unei fete. A fugit după ea pe drumuri pustii, pe lângă case cu uşile acoperite cu scânduri şi magazine încuiate, prin tufe scunde, umede de rouă şi printr-un crâng de copaci mai înalţi care îl agăţau, i se încurcau prin păr şi-i făceau pe piept dâre de sânge ca nişte urme de bici. A tot fugit, pe lângă o biserică şi o curte plină cu fierătanii, pe un câmp cu porumb, plante tinere, ascuţite ca un brici îl tăiau pe picioare şi în cele din urmă a urcat pe un zid şi a trecut dincolo, unde s-a prăbuşit într-un complex luminat puternic de lumina focurilor.

Aaron a clipit şi şi-a ferit ochii cu mâna. La început nu distingea oamenii de umbre. Ceea ce iniţial i s-a părut a fi un bărbat înalt şi slab a pâlpâit şi s-a transformat într-un stâlp de steag. A clipit din nou şi şi-a dat seama că îi era cunoscută curtea, iar clădirea din spatele lui, şi mai mult. În jurul focului, care ardea puternic ca la orice sărbătoare, erau adunate fetele din clasa a şasea. Lângă ele erau şi

fetele din clasa a cincea, a şaptea şi a opta. Multe ţineau în mână coca-cola şi fanta. Gurile le luceau de la carnea de capră care se fripsese pe foc.

Era o petrecere, sărbătoreau sfârşitul semestrului. Aaron s-a ghemuit înaintea lor, gâfâind, iar când fetele l-au zărit, au făcut ochii mari şi una dintre ele a arătat spre el, schimonosită la faţă, şi a scos un scâncet de teamă. Aaron s-a răsucit să se uite în spate, iar când s-a întors, a crezut în toate creaturile din poveştile lui Grace, înainte să vadă zidul alb din spate şi şi-a amintit că el era urmăritorul, nu urmăritul.

Câteva dintre fetele mai mici au început să plângă, cu vaiete ascuţite, speriate, dar Roda Kudondo a strigat îndrăzneaţă:

— Hei, vizitatorul nocturn!

Iar plânsetele au lăsat locul batjocurii dispreţuitoare.

Aaron s-a privit şi s-a văzut cum îl vedeau ele: o arătare fantomatică, un străin cu ochi de pisică, albicios ca o ciupercă. Cu boxerii franjuri şi murdari de pământ; cu crenguţe şi frunze agăţate în părul dintre picioare, cu pielea luminată de îmbujorarea crescândă a ruşinii. Ce fete curajoase, s-a gândit el deodată, în timp ce zeflemeaua s-a ridicat în jurul lor ca un zid de apărare.

Fete curajoase, transformă groaza în râs, glumesc în loc să plângă.

— Pst! s-a auzit o şoaptă din capătul celălalt al curţii. Aaron!

A ridicat privirea şi a văzut o siluetă încolăcită în umbre. La început a crezut că e o altă şcolăriţă, dar apoi a rânjit şi el i-a recunoscut picioarele lungi şi zâmbetul cu dinţi rari.

— Pst! s-a auzit iar şoapta. I-a făcut semn şi a mimat câteva cuvinte în swahili.

Ukimbie nami.

Fugi cu mine.

Grace, care nu se temea de el. Grace, care îl lua peste picior şi-i îndruga poveşti, care îl tachina şi-l îngrozea; Grace, care în loc să plângă sau să se înfurie, fugea. Mâine Aaron avea să pornească pe lungul drum spre casă, dar în seara asta, Grace a ţâşnit goală prin curte, nevăzută de nimeni, numai de el.

Iar astă-seară, sprinten ca o pisică, a fugit după ea.

Oglinda, găleata şi osul vechi

A fost odată ca niciodată o prinţesă care trebuia să se căsătorească. Nimeni nu se aştepta ca asta să pună o problemă. Prinţesa avea ochi jucăuşi şi o faţă mică şi drăguţă. Îi plăcea să zâmbească şi să glumească; avea o minte ascuţită, iscoditoare, curioasă, şi dacă petrecea mai mult timp cu nasul în cărţi decât era considerat ideal la vremea aceea (sau în oricare alte vremuri), ei bine, măcar asta însemna că avea mereu ce povesti.

Peţitorii veneau din tot regatul s-o viziteze pe prinţesă, iar ea îl primea pe fiecare cu aceeaşi bunăvoinţă. Le punea întrebări şi răspundea şi ea la ale lor; străbătea cu ei domeniul la braţ; asculta, râdea, împărtăşea poveşti cu ei şi era aşa de fermecătoare şi de veselă, încât fiecare peţitor se întorcea acasă convins că o viaţă alături de prinţesă nu ar fi una teribil de neplăcută, pe lângă bucuria de a deveni, într-o bună zi, rege.

După aceste vizite, prinţesa stătea în salon cu regele, regina şi sfetnicul regal şi aceştia o bombardau cu întrebări. Ce părere avea despre ultimul peţitor? I se părea frumos, galant, inteligent, bun?

Ah, da, spunea prinţesa zâmbind, cu gropiţe în obraji. Categoric. Avea toate acele calităţi.

Şi cum era acest peţitor în comparaţie cu ultimul?

Într-adevăr, şi celălalt peţitor era atrăgător.

Dar acesta mai mult?

Da, probabil. De fapt, nu. E greu de spus. Amândoi aveau atâtea calităţi!

Să-i mai chemăm pe amândoi, să poţi compara?

Ah, nu, nu cred că e nevoie.

Deci vrei să spui că nu ţi-a plăcut nici unul dintre ei?

Ba da, ba da. Numai că...

Numai că?

Pare semn rău, nu?, că mi-e aşa de greu să aleg între ei? Mă gândeam, dacă nu e prea complicat, dacă am putea...

Să mai invităm unul?

Da.

Încă un peţitor.

Da. Vă rog.

Dacă mai sunt.

Da, dacă mai sunt. Se poate? Vă rog?

Iar la asta regina ţuguia buzele subţiri, sfetnicul regal părea tulburat dar nu spunea nimic, iar regele ofta şi răspundea: Bine.

Astfel a trecut un an, apoi încă unul şi apoi încă trei, iar prinţesa a luat la rând toţi prinţii din regat, toţi ducii, toţi viconţii, toţi finanţiştii fără titlu, dar putred de bogaţi, toţi artizanii fără titlu şi nu prea bogaţi, dar respectabili şi, în cele din urmă, toţi artiştii, care nu aveau nici titlu, nu erau nici bogaţi, nici respectabili, dar totuşi în ochii prinţesei nici unul nu se deosebea de ceilalţi.

În curând, nu puteai merge cincisprezece kilometri fără să dai peste unul din foştii peţitori ai prinţesei. Şi una ar fi fost, căzuseră de acord toţi peţitorii, să fi fost respinşi pentru un motiv, dar să fii refuzat pur şi simplu pentru că,

într-un fel vag, nu erai destul de bun, aceasta era o lovitură fără doar şi poate.

În cinci ani, prinţesa respinsese aproape fiecare bărbat de însurat din regat, începuseră să circule zvonuri şi, odată cu ele, apăruse nemulţumirea: poate că prinţesa era egoistă. Răsfăţată. Arogantă. Sau poate pur şi simplu se juca cu ei şi, de fapt, nu voia să se mărite.

La finalul celui de-al cincilea an, regele şi-a pierdut răbdarea. A anunţat-o pe prinţesă că a doua zi toţi bărbaţii respinşi vor fi invitaţi din nou la castel. Prinţesa avea să aleagă unul ca să se mărite cu el şi cu asta, basta. Iar prinţesa, care se săturase şi ea de toată tevatura asta şi era tulburată de neputinţa ei de a alege, a fost de acord.

Peţitorii au revenit şi încă o dată prinţesa a mers printre ei, pălăvrăgind şi râzând, făcând schimb de poveşti, deşi poate nu cu aceeaşi vivacitate ca înainte, şi fiecare dintre peţitori a decis încă o dată că o viaţă ca soţ al prinţesei nu avea să fie una teribil de neplăcută, mai ales că avea să fie şi rege într-o bună zi.

Ziua a trecut fără incidente, iar la apus, regele, regina şi sfetnicul regal s-au aşezat în salon alături de prinţesă şi au întrebat-o ce a decis. Prinţesa nu a răspuns imediat. Şi-a muşcat buzele. Şi-a ronţăit unghiile. Şi-a trecut mâinile prin părul lung şi negru. În cele din urmă, a şoptit:

— Vă rog, mă mai lăsaţi o zi?

Regele a urlat şi a răsturnat furios masa. Regina a sărit şi a plesnit-o pe prinţesă peste obraz. Prinţesa şi-a afundat faţa în palme şi a plâns, a fost numai haos şi nefericire până a intervenit sfetnicul regal.

Mai lăsaţi-o să se gândească o noapte, a spus sfetnicul regal. Poate să-şi aleagă soţul de dimineaţă.

Regele şi regina nu au fost prea încântaţi, dar sfetnicul regal nu le dăduse niciodată sfaturi proaste, aşa că i-au îngăduit prinţesei să meargă la culcare în noaptea aceea fără să fi luat o decizie.

Singură în odaia ei, prinţesa a stat trează, se întorcea de pe o parte pe alta în aşternuturi şi îşi iscodea inima, cum făcuse noapte de noapte în ultimii cinci ani. De ce nu o mulţumea nimeni? Ce căuta şi nu găsea? Inima ei frământată nu-i dădea nici un răspuns. Istovită şi tristă, tocmai o furase somnul când a auzit o bătaie în uşă.

Prinţesa s-a ridicat în capul oaselor. Oare era regina, gata s-o sărute în semn de regret şi compasiune? Regele, venea iar s-o ameninţe sau s-o avertizeze? Sau poate era sfetnicul regal, să-i sugereze o încercare la care să-i supună pe peţitori şi astfel să facă diferenţa dintre cel merituos şi restul?

Dar când prinţesa a deschis uşa, silueta de pe hol nu era regele, nici regina, nici sfetnicul regal. Era un om pe care nu-l mai văzuse.

Vizitatorul prinţesei purta o mantie neagră care îi venea de la gât până la glezne, iar părul îl avea acoperit cu o glugă neagră. Dar chipul, când i l-a privit direct, era drăguţ, captivant şi cald. Avea obrajii bucălaţi, buze pline şi moi şi ochi de un albastru aprins în care te puteai îneca.

— Ah, a făcut prinţesa uşor. Bună.

— Bună, a răspuns vizitatorul ei.

Prinţesa a zâmbit, iar când vizitatorul i-a întors zâmbetul, a simţit că i se scurge tot sângele din corp şi este înlocuit cu un amestec de baloane de săpun, lumină şi aer.

Prinţesa şi-a tras vizitatorul înăuntru şi au petrecut noaptea împreună în patul ei cu baldachin, sărutându-se, glumind şi vorbind până în zori. Când a adormit, tocmai când răsărea soarele, prinţesa era mai fericită ca oricând, iar când a visat, a visat la o viaţă mai plină de bucurie decât îndrăznise vreodată să-şi închipuie, o viaţă de râsete, fericire şi iubire.

Prinţesa s-a trezit cu un zâmbet pe buze, cu mâna iubitului ei pe şold, iar regele, regina şi sfetnicul regal stăteau lângă ea.

— Doamne, a spus prinţesa roşind. Ştiu ce impresie vă lasă. Dar ascultaţi-mă, am reuşit. În sfârşit, după atâţia ani, am ales. S-a întors spre iubitul ei, care încă era ascuns sub aşternuturi. Îl iubesc, a spus. Nimic altceva nu contează. El e bărbatul pe care îl aleg.

Regele şi regina au clătinat trişti din cap. Sfetnicul regal a smuls aşternuturile de pe pat şi le-a aruncat la podea,

apoi, înainte ca prinţesa să apuce să obiecteze, a ridicat mantia neagră şi groasă a vizitatorului şi a scuturat-o. Din mantie au căzut o oglindă spartă, o găleată de tablă îndoită şi un os vechi.

Prinţesa a simţit o atingere pe şold unde fusese mâna iubitului ei. S-a uitat şi a văzut că era doar mâna ei, zvâcnea de frică.

— Nu înţeleg, a şoptit prinţesa. Ce i-aţi făcut?

— Nu i-am făcut nimic, a spus sfetnicul regal. Asta a fost tot timpul.

Prinţesa a deschis gura să vorbească, dar nu i-a ieşit nici un cuvânt.

— Uite, a spus sfetnicul regal. Dă-mi voie să-ţi arăt.

A ridicat osul din pat şi l-a sprijinit de perete. A prins oglinda în capătul osului cu o sforicică şi a legat găleata în mijloc, apoi a pus mantia neagră deasupra.

— Vezi? a spus sfetnicul regal. Când ai privit chipul iubitului, te uitai la chipul tău reflectat în oglinda asta spartă. Când i-ai auzit vocea, ţi-ai auzit doar vocea ta întoarsă de găleata îndoită. Iar când l-ai îmbrăţişat, ţi-ai simţit mâinile tale mângâindu-ţi spatele, deşi nu era decât osul ăsta vechi. Eşti egoistă, arogantă şi alintată. Nu eşti în stare să iubeşti pe nimeni în afară de tine. Nici un peţitor nu te va mulţumi vreodată, aşa că pune capăt nebuniei şi mărită-te.

Prinţesa a scos un sunet de parcă s-ar fi înecat. Şi-a înfipt unghiile în mâini, şi-a muşcat limba până a sângerat, apoi a căzut în genunchi înaintea a ceea ce fusese iubitul ei. Când s-a ridicat iar, avea chipul liniştit, falca nemişcată şi nu avea lacrimi în ochi.

— Da, a spus ea. M-am învăţat minte. Chemaţi peţitorii şi adunaţi-i. Sunt pregătită să aleg.

Peţitorii s-au adunat în curte, prinţesa a mers printre ei şi şi-a cerut iertare că i-a făcut să aştepte atât de mult timp. Apoi, fără ezitare sau cel mai mic semn de îndoială, şi-a ales un bărbat: un tânăr duce care era frumos, galant, inteligent şi bun.

O săptămână mai târziu, prinţesa şi ducele s-au căsătorit. Regina era încântată. Regele era mulţumit. Sfetnicul regal nu spunea nimic, dar nu-şi putea ascunde aroganţa. Atmosfera de nemulţumire din regat se risipise şi toată lumea a fost de acord că a ieşit totul bine.

În anul de după nunta prinţesei, acesteia i-au murit amândoi părinţii, ceea ce însemna că nu mai era prinţesă, ci regină. Soţul ei, de acum rege, îşi trata soţia cu galanterie şi bunăvoinţă. Cei doi se înţelegeau bine, iar regele a cârmuit cu succes regatul mulţi ani.

Însă, la aproape zece ani de la căsătorie, după ce regina îi dăruise doi copii, regele a descoperit că se îndrăgostise de soţia lui. Acest lucru le complica relaţia, pentru că însemna

că nu mai putea ignora faptul că ea era foarte, foarte tristă.

Regele ştia că felul în care fusese ales era învăluit în mister; nu era naiv, îşi dădea seama că nu o impresionase în mod deosebit pe prinţesă cât o curtase. Când se gândea la asta, lucru pe care încerca să-l evite de cele mai multe ori, bănuia că era ceva destul de aproape de adevăr: probabil ea era îndrăgostită de cineva nepotrivit, iar când acel bărbat îi fusese interzis, îl alesese pe el în schimb. Pe rege nu-l deranja foarte tare că era a doua opţiune, dar nu-i plăcea să-şi vadă soţia aşa de melancolică şi nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva căsnicia lor era cauza.

Aşa că, într-o noapte, regele a întrebat-o într-o doară pe regină ce se întâmplă şi dacă poate face ceva. La început regina a încercat să nege că este nefericită, dar după aşa de mulţi ani împreună, aveau destul de multă încredere unul în celălalt şi, în sfârşit, i-a spus regelui povestea aceea stranie.

Când a terminat, regele a spus:

— E o poveste foarte ciudată. Iar lucrul cel mai ciudat este acesta: trăiesc cu tine de mult timp şi aş spune că te cunosc foarte bine, dar nu cred că eşti egoistă, arogantă sau alintată.

— Ba aşa e, a spus regina. Ştiu că aşa e.

— De unde ştii?

— Pentru că, a şoptit regina, m-am îndrăgostit de acel lucru. L-am iubit cum n-am mai iubit niciodată pe nimeni:

nici pe tine, nici pe părinţii mei, nici măcar pe copiii mei. Singurul lucru pe care l-am iubit pe lumea asta a fost o drăcovenie dintr-o oglindă spartă, o găleată îndoită şi un os vechi. Noaptea pe care am petrecut-o cu ea în pat a fost singura noapte în care am fost vreodată fericită. Şi, deşi ştiu ce este, tânjesc după ea, îi duc dorul, încă o iubesc. Ce poate să însemne asta decât că sunt alintată, egoistă, arogantă şi că sunt incapabilă să iubesc altceva în afară de reflexia deformată a inimii mele strâmbe?

Spunând asta, regina a izbucnit în lacrimi, iar regele a cuibărit-o la pieptul lui.

— Îmi pare rău, a spus el, pentru că nu-i trecea nimic altceva prin cap. Ce pot să fac?

— Nu se poate face nimic, a spus regina. Sunt soţia ta. Mama copiilor tăi. Regina acestui regat. Încerc să fiu mai bună decât sunt. Nu-ţi cer decât să mă ierţi.

— Sigur că te iert, a spus regele. Nu am ce să iert.

Dar în noaptea aceea regele s-a dus la culcare profund tulburat, iar când s-a trezit de dimineaţă, nu se gândea decât cum s-o aline pe regină. O iubea aşa de mult, încât, dacă ar fi trebuit să renunţe la ea pentru a o face fericită, ar fi făcut acest lucru – dar ce rost avea să-i dăruiască libertatea când persoana de care era îndrăgostită nu exista decât în mintea ei?

Regele a meditat zile întregi la această enigmă. În cele din urmă, s-a dus la sfetnicul regal şi împreună au pus la cale un plan. În timp ce îl concepeau, regele şi-a dat seama că nu era un plan foarte bun, dar regina era tot mai tristă şi

mai palidă, iar regele simţea că trebuie să facă ceva, altfel risca s-o piardă de tot.

În noaptea aceea, după ce regina a adormit, regele a ieşit pe hol în vârful degetelor şi s-a înveşmântat într-o mantie lungă şi neagră. A bătut la uşă, iar când regina a deschis, şi-a pus o oglindă crăpată în faţă.

Oglinda pe care i-o dăduse regelui sfetnicul regal era o porcărie. Cea mai netoată şi mai săracă femeie din regat ar fi aruncat-o la gunoi. Faţa făcea valuri-valuri şi era întunecată de parcă ar fi fost acoperită cu un strat subţire de unsoare, iar de sus şi până jos era străbătută de o crăpătură adâncă, ca şi când pe sticlă ar fi fost un fir lung de păr. Şi totuşi, imediat ce regina a privit în oglindă, pe faţă i s-a aşternut un aer aşa de tandru, încât regelui aproape că i s-a frânt inima. Regina s-a clătinat, a închis ochii şi şi-a lipit buzele de imaginea ei.

— Ah, a şoptit ea. Of, cât ţi-am dus dorul. M-am gândit la tine în fiecare zi. Te-am visat noapte de noapte. Ştiu că e imposibil, şi totuşi întotdeauna mi-am dorit doar să fim împreună.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, a şoptit regele.

Dar imediat ce a vorbit, regina a deschis ochii şi s-a dat înapoi.

— Nu, a exclamat. Nu! E ceva necurat. Nu eşti el. Nu ai vocea ca a lui. Nu e ce vreau. Te rog, înrăutăţeşti şi mai mult lucrurile.

S-a aruncat pe pat, iar când regele a venit să se întindă lângă ea, a refuzat să-l privească.

Regina nu s-a mai ridicat din pat trei zile. Când în sfârşit s-a ridicat, copiii au fugit la ea şi i s-au căţărat în poală. Regina i-a îmbrăţişat, dar nu a zâmbit când au sărutat-o, iar când au pălăvrăgit veseli despre mărunţişurile zilei, ei i-a luat prea mult să răspundă, de parcă le-ar fi vorbit de foarte departe.

La început regele a încercat să-i respecte dorinţa reginei şi s-o lase cu tristeţea ei, dar cum acum o văzuse fericită, chiar şi pentru scurt timp, spectacolul nefericirii ei la care fusese martor i se părea şi mai greu de îndurat. Pe măsură ce se scurgeau zilele şi regina era la fel de tristă, de palidă şi de tăcută, regele s-a convins că, dacă reuşea să facă iluzia puţin mai convingătoare, poate că deghizarea lui îi va aduce reginei fericire în loc de durere.

Aşa că la scurt timp după aceea, regele s-a dus la uşa odăii reginei cu o oglindă crăpată într-o mână şi o găleată îndoită în cealaltă. Găleata era într-o stare şi mai jalnică decât oglinda – era ruginită, murdară, mirosea urât şi pe fund avea licheni albicioşi ca laptele vărsat.

Regele a bătut la uşă şi regina a răspuns, încă o dată a privit în oglindă şi încă o dată trăsăturile i s-au îmblânzit,

regelui aproape că i s-a rupt inima, ea a sărutat oglinda şi i-a şoptit vorbe dulci iubitului ei imaginar. Dar de data asta regele a tăcut, iar singurul sunet din odaie era ecoul vocii reginei. Cu lacrimi de bucurie în ochi, regina s-a cuibărit la pieptul lat al regelui – dar imediat ce el a cuprins-o cu braţele, regina a deschis ochii şi s-a îndepărtat de el.

— Nu, a spus ea. Nu poţi să mă păcăleşti aşa. Atingerea ta nu e nici pe departe ca a lui. De ce insişti să mă faci să sufăr?

Indiferentă la scuzele regelui, regina s-a întors în patul ei şi iar nu s-a mai ridicat – nici când a implorat-o regele, nici când a venit fiica ei şi şi-a rugat stăruitor mama, nici când a venit sfetnicul regal şi i-a spus să înceteze cu purtarea aceea nesăbuită şi să se gândească măcar o dată şi la altceva în afară de ea însăşi. A zăcut nemişcată şi a refuzat să mănânce sau să bea, până când regele a decis să acţioneze, căci altfel sigur murea.

De data aceasta, regele a renunţat la orice gând de a o mai păcăli. A dus osul vechi în odaia reginei la miezul zilei. Osul era lung şi îngălbenit, încă atârna un tendon de el, iar găurelele de pe margini erau de la câinii care îl roseseră. Osul mirosea a carne stricată, a gunoi şi bilă, iar regele abia putea să pună mâna pe el fără să icnească. Totuşi a legat oglinda şi găleata de os cu bucăţele de sfoară, a pus mantia neagră peste ea şi a proptit-o în colţ. Când el termina, regina a deschis ochii şi a gemut.

— De ce? a spus ea implorator. De ce-mi faci aşa ceva când mă chinui atât să fac ce trebuie?

— Iubeşti ce iubeşti, a spus regele. Dacă asta înseamnă că eşti egoistă, arogantă sau alintată, atunci accept. Te iubesc, copiii te iubesc şi ei, la fel şi supuşii, şi nu vrem să te mai vedem suferind.

Regina s-a ridicat din pat clătinându-se pe picioare. Sub privirile regelui, s-a uitat în oglindă, a şoptit în găleată, a cuprins cu braţele osul vechi şi a zâmbit.

În următoarele zile, slujitorii i-au adus mâncare reginei să ciugulească şi vin să soarbă şi curând din jurul ochilor i s-au dus umbrele cele mai întunecate, iar adânciturile de sub pomeţi n-au mai fost chiar aşa de mari. Deşi se bucura că a ieşit din genunea disperării, regelui i-a fost peste putinţă s-o privească pe regină gângurindu-i fericită mormanului de gunoi, aşa că a lăsat-o singură cu el, iar când s-a întors a doua zi, a descoperit că ea adusese murdăria aceea în patul lor. A încercat să obiecteze, dar imediat ce s-a apropiat, regina a şuierat cu o asemenea furie, încât regele s-a grăbit să iasă din odaie.

După o săptămână, copiii reginei au început iar să întrebe de mama lor. Regele s-a întors în odaia reginei, unde stătea goală printre aşternuturi, se freca cu nasul de oglindă, şoptea în găleată şi ţinea osul vechi în braţe.

— Ce vrei? a întrebat ea când regele s-a apropiat, fără să-şi ia ochii de la oglindă.

— Copiilor le e dor de tine, a spus regele. Nu poţi să ieşi puţin să te joci cu ei?

— Să vină încoace, a spus regina. Pot să se joace aici.

— Nici vorbă, a răspuns regele dezgustat. Du-te să ai grijă de familia ta. Chestia... asta o să te aştepte la întoarcere.

Regina a mormăit ceva, apoi a înclinat capul şi şi-a ascultat ecoul. Pe faţă i s-a aşternut o expresie cumplită, şireată.

— Ah, a spus ea cu viclenie. Înţeleg.

— Înţeleg, a şoptit găleata.

— Da, a răspuns ea. Înţeleg.

— Ce spui? a întrebat regele.

— Vrei să mă scoţi de aici prin vicleşug, a spus regina. Eşti gelos. Imediat ce ies din odaie, te strecori aici să-mi furi oglinda, găleata şi osul vechi şi eu o să fiu iar singură.

— Singură, a şoptit găleata.

— Da, a spus regina pe un ton sumbru. Singură.

— Te rog, a implorat-o regele. Ascultă-mă. Nu asta am vrut...

— Afară! a ţipat regina şi apoi a început să urle, cuvintele se întorceau din găleata îndoită de tablă, până când odaia s-a umplut de-o hărmălaie de ţipete.

— Lasă-ne în pace! Lasă-ne în pace! Lasă-ne în pace!

*

După asta a înnebunit şi regele. A poruncit să li se taie limba slujitorilor, să nu poată vorbi cu nimeni despre starea reginei, şi s-a descotorosit de sfetnicul regal, apoi a luat un asasin să se asigure că acesta păstrează secretul. Şi-a minţit copiii, le-a spus că mama lor este bolnavă şi a dat o lege care îi interzicea oricui să vorbească despre ce i s-a întâmplat. Totuşi în ciuda eforturilor lui, zvonurile s-au răspândit. Se vorbea că noaptea regina ieşea din odaie şi mergea pe parapete, tranca-tranca, târându-şi iubitul monstruos după ea.

Regele şi-a cârmuit regatul pe cât de bine s-a priceput şi a încercat să-şi închipuie că este văduv. Nu mai mergea la regină, deşi în unele nopţi se trezea că stă pe hol în faţa odăii ei, cu pumnul strâns lângă uşă.

S-a scurs un an, apoi cinci, apoi zece, până când, într-un târziu, neputând să mai care povara durerii, regele s-a întors în dormitorul soţiei, hotărât să mai vorbească o dată cu ea, apoi să-şi pună capăt zilelor.

Odaia reginei era luminată de o singură lumânare care se prelingea în colţ. Orbit de întuneric, la început regele a crezut că odaia era goală, dar, când ochii i s-au obişnuit cu

bezna, a distins o siluetă palidă zvârcolindu-se în întuneric. Dinspre pat a venit o fluturare de şoapte ciripitoare, ca aceea a larvelor când ridici piatra de pe ele. Sunetul era aşa de neliniştitor, încât regele era gata să fugă, dar apoi o rază de lumină argintie a străpuns fereastra şi a luminat ce stătea încâlcit între aşternuturi.

Fiinţa care a ridicat faţa spre el era cadaverică, scheletică, cu părul încurcat şi pielea albă ca un stârv, cu ochi uriaşi şi nevăzători care se obişnuiseră de mult cu întunericul. A rânjit dinţii şi a mârâit fără sunet, omoplaţii goi i s-au mişcat pe sub piele ca nişte aripi cioturoase, neformate. Cu o lentoare ca din vis, monstrul care mai demult fusese regina a alunecat din pat şi a început să se târască spre rege, cu oglinda, găleata şi osul vechi în urmă.

Regele a ţipat şi a fugit spre uşă, dar exact când a ajuns la ea, l-a copleşit amintirea soţiei lui aşa cum era ea odinioară când o văzuse prima dată, o fată zâmbitoare cu o faţă blândă, şi mila i-a înecat frica.

Şi-a făcut curaj, s-a întors în odaie şi a îngenuncheat lângă femeia pe care o iubea.

— Îmi pare rău, a şoptit el, iar în liniştea aceea, găleata de tablă i-a întors cuvintele.

— Îmi pare rău.

Uşor, foarte uşor, regele a dat să-i smulgă reginei din mâna încleştată osul vechi. Tremurând, ea l-a ţinut cu toate puterile, dar forţa ei nu se măsura cu a lui. Brusc, regina i-a dat drumul. Regelui i-a alunecat. Osul a căzut,

găleata îndoită a ajuns pe podeaua de piatră cu un zgomot de clopote lovite şi oglinda s-a făcut pulbere.

Regina s-a încruntat nedumerită şi pentru o clipă a părut femeia de dinainte. Apoi s-a prăbuşit de parcă i-ar fi tăiat cineva tendoanele, iar când regele a încercat s-o apuce de mână ca s-o ridice, ea s-a răsucit şi i-a trecut un ciob de la oglindă pe gât.

*

A doua zi de dimineaţă, regina a ieşit din odaia ei. Încă era de un alb cadaveric şi slabă ca un ţâr, dar când a vorbit, cuvintele îi erau blânde şi limpezi. Le-a spus supuşilor ce tragedie se petrecuse cu o noapte în urmă; cum regele, înnebunit de anii de suferinţă, a venit în odaia ei şi şi-a tăiat gâtul. A spus că a fost bolnavă mult timp, dar că acum se simţea mai bine şi era pregătită să cârmuiască în locul soţului ei. Povestea părea incredibilă, iar ochii reginei scânteiau nebuneşte când o spunea, şi totuşi era regina şi nimeni, nici măcar copiii ei, nu a îndrăznit s-o contrazică.

Regina a ajuns pe tron şi, la scurt timp după aceea, o siluetă înveşmântată cu o mantie neagră, veche a apărut lângă ea. Deşi nimeni nu avea voie să se apropie suficient s-o vadă bine, din ea ieşea o duhoare neplăcută, iar uneori când regina se apleca şi-i asculta sfaturile, celor care erau îngenuncheaţi înaintea ei li se părea că văd, printre faldurile glugii, reflexia chipului reginei, fărâmată într-o mie de cioburi. Aşa şi-a trăit regina restul zilelor, iar când a

murit, a fost înmormântată cum şi-a dorit, cu figura înveşmântată în mantie neagră alături de ea în coşciug.

Copiii reginei au crescut, au îmbătrânit şi au murit şi ei la rândul lor, iar curând regatul s-a năruit şi a fost cotropit de străini. În adâncul pământului, din găleata de tablă se răspândea ecoul larvelor care rodeau, iar oglinda reflecta dansul sinistrei descompuneri. În curând trista poveste a reginei a fost dată uitării. Piatra de mormânt i s-a răsturnat, intemperiile i-au şters numele şi, după un secol, vechiul os era doar unul dintre multele, găleata îndoită de tablă amuţise de mult, iar oglinda spartă nu mai reflecta decât un craniu alb, curat.

Iubitorul de pisici

Margot l-a cunoscut pe Robert într-o seară de miercuri spre sfârşitul semestrului de toamnă. Lucra la snack-barul cinematografului de artă din centru când a venit el, a cumpărat o pungă mare cu floricele de porumb şi o cutie de Red Vines.

— Ce... alegere neobişnuită, a spus ea. Nu cred că am mai vândut vreodată o cutie de Red Vines.

Flirtul cu clienţii era un obicei pe care şi-l luase de când lucrase ca barmaniţă şi aşa primea bacşiş. La cinematograf nu primea bacşiş, dar era o muncă plictisitoare în rest şi chiar credea că Robert era drăguţ. Nu chiar atât de drăguţ încât, să zicem, să se ducă la el la o petrecere, dar destul de drăguţ încât să-şi imagineze că

s-ar fi îndrăgostit de el dacă ar fi stat vizavi de ea la un curs plictisitor – deşi era destul de sigură că el terminase facultatea, că avea douăzeci şi ceva de ani, cel puţin. Era înalt, lucru care îi plăcea, şi vedea marginea unui tatuaj iţindu-i-se de sub mâneca îndoită a cămăşii. Dar era mai degrabă plinuţ, avea barba cam lungă şi umerii uşor lăsaţi în faţă, de parcă ar fi ocrotit ceva.

Robert nu a reacţionat la flirtul ei. Sau dacă a reacţionat, a arătat acest lucru numai dându-se înapoi, parcă pentru a o face să se aplece spre el, să se străduiască mai tare.

— Hm, a făcut el. Bine. Şi şi-a băgat restul în buzunar.

Dar săptămâna următoare a venit iar la cinematograf şi a mai cumpărat o cutie de Red Vines.

— Începi să fii din ce în ce mai bună în meserie, i-a spus. Ai reuşit să nu mă mai jigneşti de data asta.

Margot a ridicat din umeri.

— Vreau să prind o promovare, aşa că..., a spus ea.

După film, a venit iar la ea.

— Fată de la chioşc, dă-mi numărul tău de telefon, a spus el şi, spre surprinderea ei, i l-a dat.

Plecând de la micul schimb de cuvinte despre Red Vines, în următoarele săptămâni au creat un eşafodaj complex de glume prin SMS, variaţiuni care se derulau şi evoluau aşa

de rapid, încât uneori ei îi era greu să ţină pasul. Robert era foarte inteligent şi Margot a descoperit că trebuia să se străduiască să-l impresioneze. În curând a observat că, atunci când îi scria un SMS, de obicei el răspundea imediat, dar dacă ei îi lua mai mult de câteva ore să-i răspundă, următorul mesaj era mereu scurt şi nu includea o întrebare, aşa că de ea depindea să reiniţieze conversaţia, lucru pe care îl făcea întotdeauna. De câteva ori, se lua cu alte treburi vreo zi şi se întreba dacă următorul schimb avea să moară definitiv, dar atunci îi venea în minte ceva nostim sau văzuse o fotografie pe internet care era relevantă în discuţia lor şi reluau. Ea încă nu ştia prea multe despre el, pentru că nu discutau niciodată nimic personal, dar când turnau două, trei glume bune la rând, era îmbătător, de parcă ar fi dansat. Apoi, într-o noapte în care învăţa, Margot se plângea că sunt închise toate cantinele şi nu avea mâncare în cameră, deoarece colega de cameră îi dăduse atacul la pachetul de acasă, iar el s-a oferit să-i cumpere nişte Red Vines ca s-o hrănească. La început ea a răspuns cu încă o glumă, pentru că trebuia să înveţe, dar el a spus: „Nu, vorbesc serios, termină cu prostiile şi vino”, aşa că a luat o geacă peste pijamale şi s-a întâlnit cu el la 7-Eleven.

Era în jur de unsprezece. A întâmpinat-o neceremonios, de parcă s-ar fi văzut în fiecare zi, şi a condus-o înăuntru să aleagă nişte snackuri. În magazin nu aveau Red Vines, aşa că i-a cumpărat o granita de coca-cola cu cireşe, o pungă de Doritos şi o brichetă model nou, în formă de broască, cu o ţigară în gură.

— Mulţumesc pentru cadouri, a spus ea când au ieşit iar.

Robert purta o căciulă din blană de iepure care îi acoperea urechile şi o geacă demodată, groasă, din puf. Ei i se părea că îi stă bine, deşi îi dădea un aer uşor prostesc; căciula îi accentua aspectul de tăietor de lemne, iar haina groasă îi ascundea burta şi încovoierea uşor tristă a umerilor.

— Cu plăcere, fată de la chioşc, a spus el, deşi, desigur, deja îi ştia numele.

Margot credea că o s-o sărute şi s-a pregătit să se ferească şi să-i întindă obrazul, dar în loc s-o sărute pe gură, a luat-o de mână şi a sărutat-o uşor pe frunte, de parcă ar fi fost un lucruşor de preţ.

— Spor la învăţat, draga mea, a spus el. Ne vedem curând.

În drum spre cămin, Margot simţea o lejeritate scânteietoare pe care a recunoscut-o ca fiind începutul unei amorezări.

Cât era acasă în vacanţă, şi-au trimis SMS-uri aproape întruna, nu numai glume, dar şi ce mai făcuseră. Au început să-şi ureze bună dimineaţa şi noapte bună, iar când ea îl întreba ceva şi el nu răspundea imediat, simţea împunsătura unui dor neliniştit. A aflat că Robert avea două pisici, pe nume Mu şi Yan, şi împreună au inventat un scenariu complicat în care pisica ei din copilărie, Pita, îi trimitea SMS-uri cochete lui Yan, dar când Pita vorbea cu Mu era protocolară şi rece, pentru că era geloasă pe relaţia lui Mu cu Yan.

— De ce trimiţi mereu SMS-uri? a întrebat-o tatăl vitreg al lui Margot la cină. Ai o aventură cu cineva?

— Da, a spus Margot. Îl cheamă Robert şi l-am cunoscut la cinematograf. Suntem îndrăgostiţi şi probabil o să ne căsătorim.

— Hmm, a spus tatăl ei vitreg. Zi-i că avem câteva întrebări să-i punem.

„Întreabă părinţii mei de tn”, i-a scris Margot, iar Robert i-a trimis un emoticon cu inimioare în loc de ochi.

Când Margot s-a întors în campus, abia aştepta să-l revadă pe Robert, dar el s-a dovedit a fi foarte greu de găsit. „Scz, am mult de lucru la serviciu”, a răspuns el. „Promit că ne vdm curând.” Lui Margot nu-i plăcea povestea asta; se părea că mersul lucrurilor nu-i mai era pe plac, iar când în sfârşit a invitat-o la film, a fost imediat de acord.

Filmul pe care voia să-l vadă el rula la cinematograful la care lucra Margot, dar ea a sugerat să-l vadă în multiplexul de la marginea oraşului; studenţii nu se duceau prea des acolo, pentru că trebuiau să meargă cu maşina. Robert a venit s-o ia cu un Civic alb plin de noroi, cu suporturile pentru pahare debordând de ambalaje de bomboane. Pe drum, el a fost mai tăcut decât se aşteptase ea şi nu a privit-o prea mult. După mai puţin de cinci minute, Margot era teribil de stânjenită şi, în momentul în care o luau pe autostradă, s-a gândit că putea s-o ducă undeva ca s-o violeze şi s-o ucidă; în fond, nu ştia prea multe despre el.

Exact când ea se gândea la acest lucru, el a spus:

— Stai liniştită că nu te omor.

Margot s-a întrebat dacă stânjeneala din maşină nu era cumva din vina ei, pentru că era agitată şi neliniştită, ca genul de fată care se gândeşte de fiecare dată când se duce la întâlnire că o să fie ucisă.

— Nu e nici o problemă, poţi să mă omori dacă vrei, a spus ea, iar el a râs şi a atins-o uşor pe genunchi.

Dar încă era deconcertant de tăcut, iar toate încercările ei de a face conversaţie entuziastă au ricoşat din el. La cinematograf, el a glumit cu vânzătoarea de la chioşc în legătură cu Red Vines, dar nu a avut efectul scontat şi toată lumea implicată s-a simţit jenată, dar Margot mai mult ca oricine.

În timpul filmului, nu a ţinut-o de mână, nici nu a cuprins-o cu braţul, aşa că atunci când au ajuns înapoi în parcare, era destul de sigură că se răzgândise, că nu o mai plăcea. Margot purta colanţi şi o bluză de trening şi asta se poate să fi fost problema. Când intrase în maşină, el spusese:

— Mă bucur să văd că te-ai aranjat pentru mine, ceea ce ea presupusese că era o glumă, dar poate că de fapt îl jignise prin faptul că nu păruse să ia destul de în serios întâlnirea sau dintr-un alt motiv.

El purta pantaloni şi o cămaşă.

— Vrei să bem ceva? a întrebat el când s-au întors în maşină, de parcă politeţea ar fi fost o obligaţie care îi fusese impusă.

Lui Margot i se părea evident că se aştepta din partea ei să refuze şi, când ea făcea acest lucru, nu aveau să mai vorbească. Lucrul acesta a întristat-o, nu atât pentru că voia să mai fie cu el, ci pentru că avusese aşteptări aşa de mari de la el în vacanţă şi nu i se părea drept că lucrurile s-au dus de râpă aşa de repede.

— Am putea să bem ceva, presupun? a spus ea.

— Dacă vrei, a spus el. „Dacă vrei” era un răspuns aşa de neplăcut, încât ea a stat în maşină fără să scoată o vorbă, până când a împuns-o Robert în picior şi a spus: De ce eşti bosumflată?

— Nu sunt bosumflată, a spus ea. Sunt doar un pic obosită.

— Pot să te duc acasă.

— Nu, mi-ar prinde bine un păhărel după filmul ăla.

Deşi rulase la un cinematograf obişnuit, filmul pe care îl alesese el era o dramă deprimantă despre Holocaust, aşa de nepotrivită pentru prima întâlnire încât, atunci când el a sugerat-o, ea a spus: „LOL, vorbeşti serios?”, iar el glumise că îi pare rău că i-a apreciat greşit gusturile şi că, în schimb, poate s-o ducă la o comedie romantică. Dar acum, când ea a spus lucrul acela despre film, el a tresărit puţin şi atunci ei i-a venit în cap o interpretare complet diferită a evenimentelor serii. S-a întrebat dacă poate a încercat s-o impresioneze sugerând filmul despre Holocaust, pentru că el nu înţelegea că un film despre Holocaust nu e cel mai nimerit film „serios” cu care să impresionezi genul de persoană care lucrează la un cinematograf cu pretenţii artistice, genul de persoană care probabil a presupus el că

este. Poate, s-a gândit ea, îl jignise mesajul ei „LOL, vorbeşti serios?”, îl intimidase şi îl făcuse să se simtă stânjenit în prezenţa ei. Gândul la această posibilă vulnerabilitate o emoţiona şi a simţit faţă de el mai multă amabilitate decât încercase toată noaptea.

Când a întrebat-o unde vrea să bea ceva, ea a pomenit locul în care mergea de obicei, dar el s-a strâmbat şi a spus că barul ăla e în ghetoul studenţesc şi că o duce el într-un loc mai frumos. Au mers într-un bar la care ea nu mai fusese niciodată, genul de speluncă subterană ca din timpul Prohibiţiei, fără nici un semn care să-i anunţe prezenţa. Lumea stătea la coadă să intre şi, în timp ce aşteptau, Margot a devenit tot mai agitată cât încerca să se gândească cum să-i spună ce trebuia să-i spună, dar nu putea, aşa că atunci când paznicul i-a cerut să-i arate un act de identitate, ea i l-a dat pur şi simplu. Paznicul abia s-a uitat la el; a rânjit superior şi a spus:

— Mda, nu, şi i-a făcut semn să se dea la o parte, în timp ce făcea un gest spre următorul grup de persoane de la coadă.

Robert i-o luase înainte şi nu remarcase ce se întâmplă în spatele lui.

— Robert, a spus ea uşor. Dar el nu s-a întors. Într-un târziu, cineva de la coadă care observase l-a atins pe umăr şi a arătat spre ea, care stătea părăsită pe trotuar.

A stat fâstâcită cât el se întorcea la ea.

— Scuze! a spus Margot. Mi-e aşa de ruşine!

— Câţi ani ai? a întrebat el.

— Douăzeci de ani, a spus ea.

— Ah, a făcut. Parcă ai spus că eşti mai mare.

— Ţi-am spus că sunt în anul doi! a zis ea.

Era destul de umilitor că stătea în faţa barului, că fusese respinsă de faţă cu toată lumea, iar acum Robert o privea de parcă ar fi făcut ceva rău.

— Dar ai făcut..., cum se cheamă? Anul ăla de pauză, a obiectat el, de parcă ăsta ar fi fost un argument cu care ar fi putut convinge.

— Nu ştiu ce să spun, a zis ea neajutorată. Am douăzeci de ani.

Atunci, oricât de absurd ar fi fost, a început să simtă că o ustură ochii de la lacrimi, pentru că într-un fel sau altul se dusese totul de râpă şi nu înţelegea de ce e aşa de greu.

Dar când Robert i-a văzut faţa schimonosită, parcă ar fi făcut cineva o vrajă. Toată tensiunea din atitudinea lui s-a spulberat; s-a îndreptat şi a cuprins-o cu braţele lui ca de urs.

— Draga mea, a spus el. Iubito, linişteşte-te. Te rog, nu te simţi prost.

Margot l-a lăsat s-o lipească de el şi a cuprins-o acelaşi sentiment ca în faţă la 7-Eleven, că este un lucruşor delicat, preţios pe care să teme să nu-l spargă. A sărutat-o pe creştet, ea a râs şi şi-a şters lacrimile.

— Nu-mi vine să cred că plâng că nu am intrat într-un bar, a spus ea. Probabil mă consideri o proastă.

Dar ştia că el nu o considera aşa, după felul în care o privea; în ochii lui vedea cât de drăguţă e, când zâmbea cu ochii în lacrimi în lumina cretoasă a felinarului, printre cei câţiva fulgi de zăpadă care se cerneau din cer.

Atunci a sărutat-o, pe buze, ca la carte; s-a apropiat de ea parcă din plonjon şi practic i-a băgat limba pe gât. Era un sărut groaznic, şocant de stângaci; lui Margot nu-i venea să creadă că un bărbat în toată firea putea săruta aşa de prost. Părea groaznic, totuşi într-un fel îi dădea iar un sentiment de simpatie faţă de el, senzaţia că, deşi e mai mare decât ea, ea ştie ceva ce el nu ştie. Când şi-a terminat sărutul, a prins-o strâns de mână şi a dus-o în alt bar, unde erau mese de biliard, maşini de flipper, rumeguş pe jos şi nimeni nu verifica actele la uşă. În unul din separeuri, l-a văzut pe absolventul care fusese îndrumătorul ei la engleză în primul an.

— Îţi iau o votcă cu sifon? a întrebat Robert, ceea ce ea credea că trebuie să fie o glumă legată de preferinţele studentelor în materie de alcool, deşi ea nu băuse niciodată votcă cu sifon.

De fapt, se gândea neliniştită ce să ceară; în locurile în care mergea ea, de obicei îţi cereau actele numai la bar, aşa că cei care aveau douăzeci şi unu de ani sau aveau acte false convingătoare cumpărau carafe cu Pabst Blue Ribbon sau Bud Light şi le împărţeau cu ceilalţi. Nu ştia dacă astea sunt mărcile pe care le-ar lua Robert în zeflemea, aşa că, în loc să specifice, a spus:

— Beau o bere.

Cu băuturile în faţă şi cu sărutul în urmă, şi poate şi pentru că Margot plânsese, Robert a devenit mult mai relaxat, mai asemănător cu tipul spiritual pe care îl cunoştea ea din SMS-uri. În timp ce vorbeau, a devenit tot mai sigură că ceea ce ea a interpretat drept furie sau nemulţumire faţă de ea, de fapt era nelinişte, teama că poate nu se simte bine. Se tot lega de faptul că la început ea nu a apreciat filmul, făcea aluzii glumeţe şi o privea cu atenţie să vadă cum reacţionează. A tachinat-o pentru gusturile ei alese şi a spus ce greu este s-o impresioneze pentru că a făcut aşa de multe cursuri despre filme, deşi el ştia că a făcut doar un curs de-o vară de cinematografie. A spus în glumă cum stă ea probabil cu ceilalţi angajaţi de la cinematograful cu pretenţii artistice şi ia peste picior oamenii care merg la cinematografele obişnuite, unde nici măcar nu se serveşte vin şi unele filme sunt IMAX 3D. Margot a râs la glumele pe care le făcea el pe socoteala acestei versiuni imaginare a ei, de snoabă iubitoare de filme, deşi nimic din ce spunea nu părea tocmai corect întrucât ea era cea care sugerase, de fapt, să vadă filmul de la Quality 16. Deşi acum, îşi dădea ea seama, poate că şi asta îl jignise pe Robert. Ei i se părea clar că pur şi simplu nu vrea să meargă la întâlnire în locul în care lucrează, dar poate că el o luase mai personal de atât; poate bănuise că ei îi este ruşine să fie văzută cu el. Începea să creadă că îl înţelege – ce sensibil e, ce uşor de rănit – şi asta o făcea să se simtă mai apropiată de el şi, de asemenea, puternică, pentru că odată ce ştia cum să-l rănească, ştia şi cum îl poate alina. I-a pus o mulţime de întrebări despre filmele care îi plac şi a luat în batjocură filmele de la cinematograful cu pretenţii artistice, care i se

păreau plictisitoare sau de neînţeles; i-a spus că o intimidează colegii de serviciu mult mai mari şi cum uneori îşi face griji că nu e destul de inteligentă să-şi formeze opinii proprii pe diferite subiecte. Efectul asupra lui a fost palpabil şi imediat, şi Margot s-a simţit de parcă ar fi mângâiat un animal mare, sperios, ca un cal sau un urs, pe care îl ademenise cu pricepere să-i mănânce din palmă.

Până la a treia bere, deja se gândea cum ar fi să facă sex cu Robert. Probabil ar fi ca sărutul ăla neîndemânatic, stângaci şi excesiv, dar când îşi imagina ce entuziasmat ar fi, cât de însetat şi dornic s-o impresioneze, a simţit un fior de plăcere prin măruntaie, clar şi dureros ca plesnitura unui elastic pe piele.

Când au terminat rândul acela de băuturi, a spus, îndrăzneaţă: „Şi ia zi, mergem?”, iar el a părut jignit pentru o clipă, de parcă ar fi crezut că scurtează întâlnirea, dar ea l-a prins de mână şi l-a tras aproape, iar aerul lui când şi-a dat seama ce vrea să spună şi felul umil în care a scos-o din bar au făcut-o să simtă iar plesnitura de elastic, la fel şi, în mod straniu, faptul că îi simţea palma umedă.

Afară s-a întors spre el s-o sărute din nou, dar, spre surprinderea ei, el a pupat-o scurt pe gură.

— Eşti beată, a spus el acuzator.

— Nu e adevărat, a spus ea, deşi era.

S-a lipit de el, se simţea mică, iar el a scos un oftat puternic şi tremurător, de parcă imaginea ei ar fi fost prea luminoasă şi dureroasă s-o poată privi, dar era şi ăsta un lucru sexy, să simţi că eşti o tentaţie irezistibilă.

— Te duc acasă, subţirico, a spus el şi a condus-o spre maşină.

Însă, când au intrat, ea s-a lipit iar de el şi după puţin timp, trăgându-se puţin înapoi când el i-a băgat prea adânc limba pe gât, a reuşit să primească sărutul mai delicat care îi plăcea ei şi după puţin timp l-a încălecat şi i-a simţit nodul erecţiei împingând în pantaloni. Ori de câte ori se mişca sub greutatea ei, el scotea nişte gemete fâlfâitoare, ascuţite, pe care nu putea să nu le considere puţin cam melodramatice, dar brusc a dat-o jos de pe el şi a răsucit cheia în contact.

— Auzi, să te giugiuleşti în maşină ca o adolescentă, a spus el cu un fals dezgust. Apoi a adăugat: Credeam că eşti prea mare pentru aşa ceva, acum că ai douăzeci de ani.

Margot a scos limba la el.

— Atunci unde vrei să mergem?

— La tine?

— Hm, nu se poate. E colega mea de cameră acolo.

— Aşa e. Stai în cămin, a spus el de parcă ar fi trebuit să-şi ceară scuze pentru asta.

— Tu unde stai? a întrebat ea.

— Stau într-o casă.

— Pot... să vin pe la tine?

— Poţi.

Casa era într-un cartier drăguţ şi împădurit, nu foarte departe de campus şi deasupra uşii avea o ghirlandă cu luminiţe vesele, albe şi feerice. Înainte să iasă din maşină, a spus sumbru, pe un ton de avertisment:

— Să ştii că am pisici.

— Ştiu, a spus ea. Ne-am scris despre ele în SMS-uri, nu mai ţii minte?

La uşa de la intrare, a bâjbâit cu cheile ridicol de mult şi a înjurat în barbă. Ea l-a frecat pe spate ca să încerce să-i menţină dispoziţia, dar asta a părut să-l tulbure şi mai tare, aşa că s-a potolit.

— Ei bine, asta e casa mea, a spus el ferm, împingând uşa.

Camera în care se aflau era luminată slab şi plină de obiecte care, pe măsură ce i s-a obişnuit privirea, au devenit familiare. Avea două biblioteci mari, pline cu cărţi, un raft cu discuri de vinil, o colecţie de jocuri şi multe tablouri – sau cel puţin postere care fuseseră atârnate în ramă, în loc să fie prinse cu gumă sau bandă adezivă pe perete.

— Îmi place, a spus ea sincer şi în acest timp a identificat senzaţia pe care o încerca drept uşurare.

Şi-a dat seama că nu mai fusese la nimeni acasă să facă sex; pentru că ieşise numai cu băieţi de vârsta ei şi tot

timpul trebuiseră să se ascundă, să evite colegii de cameră. Era un sentiment nou şi puţin înspăimântător să te afli în totalitate pe teritoriul cuiva, iar faptul că locuinţa lui Robert îi trăda preferinţe pe care le împărtăşea şi ea, chiar dacă la modul general – artă, jocuri, cărţi, muzică – i se părea o confirmare liniştitoare a alegerii ei.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, a văzut că Robert o privea atent, studia impresia pe care i-o lăsase camera. Şi, de parcă frica nu era încă pregătită să o scape din gheare, lui Margot i-a trecut scurt prin cap o idee năstruşnică, poate aceasta nu era o cameră de fapt, ci o capcană, menită s-o facă să creadă, în mod eronat, că Robert era un om normal, un om asemenea ei, când, de fapt, toate celelalte încăperi din casă erau goale sau pline de orori: cadavre, victime ale răpirilor sau lanţuri. Dar apoi el a sărutat-o, a aruncat geanta ei şi hainele lor pe canapea şi a dus-o în dormitor, i-a pipăit fundul şi pieptul, cu stângăcia avidă a acelui prim sărut.

Dormitorul nu era gol, deşi era mai gol decât livingul; nu avea cadru de pat, doar o saltea şi o somieră cu arcuri pe podea. Pe comodă era o sticlă de whisky şi el a luat o gură, apoi i-a dat-o ei, s-a aşezat în genunchi şi a deschis laptopul, gest care a nedumerit-o, până a înţeles că pune muzică.

Margot s-a aşezat pe pat, în timp ce Robert îşi scotea cămaşa şi-şi desfăcea catarama de la pantaloni, şi-i lăsa până la glezne, până când şi-a dat seama că încă e încălţat şi s-a aplecat să-şi dezlege şireturile. În timp ce se uita la el cum stă aplecat aşa de stângaci, cu burta lăsată şi moale plină de păr, Margot şi-a zis: nu se poate! Dar când s-a gândit ce ar presupune să oprească ce

declanşase, s-a simţit copleşită; ar fi fost nevoie de foarte mult tact şi blândeţe, de care nu se simţea capabilă. Nu se temea că o va forţa să facă ceva împotriva voinţei ei, ci că dacă insista acum să se oprească, după tot ce făcuse, avea să pară alintată şi capricioasă, ca şi când ar fi comandat ceva la restaurant şi apoi, odată ce sosise mâncarea, se răzgândise şi refuzase.

A încercat să-şi înfrângă împotrivirea cu o gură de whisky, dar când el a căzut peste ea cu sărutările acelea monstruoase, zemoase şi a început să-şi plimbe mecanic mâna pe sânii ei şi între picioare, de parcă ar fi făcut un pervers semn al crucii, Margot a început să se sufoce şi să simtă că poate în cele din urmă nu se vedea în stare să meargă până la capăt.

A ajutat faptul că s-a strecurat de sub greutatea lui şi l-a încălecat, la fel şi că a închis ochii şi şi-a amintit cum a sărutat-o pe frunte la 7-Eleven. Încurajată de progresul ei, şi-a scos bluza peste cap. Robert s-a întins şi i-a scos un sân din sutien, aşa că avea o jumătate pe afară şi o jumătate înăuntru, şi i-a frecat sfârcul cu degetul mare şi arătătorul. Era neplăcut, aşa că s-a aplecat în faţă şi s-a lipit de mâna lui. El a înţeles aluzia şi a încercat să-i desfacă sutienul, dar nu s-a descurcat cu clema, descurajarea lui evidentă amintind de bâjbâitul cu cheile, până când, în cele din urmă, a spus pe un ton autoritar: „Dă ăsta jos”, iar ea s-a executat.

Felul în care a privit-o atunci era ca o versiune exagerată a expresiei pe care o văzuse pe feţele tuturor băieţilor cu care stătuse goală, nu că ar fi fost mulţi, şase în total, cu Robert se făceau şapte. Părea uluit şi prostit de plăcere, ca un bebeluş îmbătat cu lapte, şi s-a gândit că poate de-asta

îi plăcea cel mai mult sexul, pentru că vedea bărbatul expus astfel. Robert îi arăta mai făţiş dorinţa decât oricare dintre ceilalţi, deşi era mai în vârstă şi trebuie să fi văzut mai mulţi sâni, mai multe trupuri decât ei – dar poate că şi de aceea îl plăcea, pentru că el era mai mare şi ea, mai mică.

În timp ce se sărutau, s-a trezit purtată de o fantezie de o aroganţă aşa de pură, încât cu greu putea recunoaşte că o are. „Uite ce fată frumoasă”, şi-a imaginat că se gândeşte el. „E aşa de perfectă, are un corp perfect, e perfectă din cap până în picioare, are numai douăzeci de ani, are pielea impecabilă, o doresc aşa de tare, o doresc mai mult decât am dorit oricând pe cineva, o doresc aşa de tare, că aş putea să şi mor.”

Cu cât îşi imagina mai mult excitaţia lui, cu atât devenea şi ea mai excitată şi în curând se legănau împreună, intrau în ritm, ea i-a băgat mâna în chiloţi, i-a cuprins penisul cu mâna şi a simţit picătura perlată de umezeală din vârf. Robert a scos iar sunetul acela, vaierul ascuţit ca de femeie şi ei i-ar fi plăcut să existe un mod prin care să-i spună să nu mai facă aşa, dar nu-i trecea prin cap nici unul. Atunci i-a băgat şi el mâna în chiloţi, iar când a simţit că este umedă, s-a relaxat în mod vizibil. A pipăit-o un pic cu degetele, delicat, iar ea şi-a muşcat buzele şi a jucat puţin teatru, dar apoi a înţepat-o cam tare, ea a tresărit şi el şi-a tras mâna.

— Scuze! a spus Robert. Apoi a întrebat-o pe un ton imperios: Stai puţin. Ai mai făcut aşa ceva?

Noaptea părea, într-adevăr, aşa de ciudată şi atipică, încât prima ei pornire a fost să spună că nu, dar apoi şi-a dat seama ce vrea să zică şi a râs tare.

Nu voise să râdă; ştia deja destul de bine că, deşi poate lui Robert îi plăcea să fie obiectul tachinării delicate şi cochete, nu-i plăcea absolut deloc să fie ţinta batjocurii. Dar nu se putea abţine. Pierderea virginităţii fusese o chestiune lungă, anevoioasă, precedată de discuţii intense de câteva luni cu iubitul pe care îl avea de doi ani, plus o vizită la ginecolog şi o discuţie teribil de jenantă dar, în cele din urmă, incredibil de interesantă cu mama ei, care, într-un final, nu numai că îi rezervase o cameră la o pensiune, ci, după eveniment, îi şi scrisese o ilustrată. Ideea ca în locul acelui proces implicat, emoţional ar fi putut să urmărească un film pretenţios despre Holocaust, să bea trei beri şi apoi să se ducă la o casă oarecare să-şi piardă virginitatea cu un tip pe care îl cunoscuse la un cinematograf era aşa de amuzantă, încât brusc nu s-a putut abţine din râs, deşi râsul era şi puţin isteric.

— Îmi pare rău, a spus Robert cu răceală. Nu ştiam.

Brusc, s-a oprit din chicotit.

— Nu, ai fost... drăguţ că ai întrebat, a spus ea. Dar am mai făcut sex. Scuză-mă că am râs.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, a spus el, dar îşi dădea seama după faţa lui şi după faptul că se înmuia sub ea, că trebuia să-şi ceară.

— Scuză-mă, a spus ea din nou, din reflex şi apoi, într-o pornire de inspiraţie: Presupun că am emoţii sau cam aşa ceva?

Robert a privit-o printre gene, de parcă afirmaţia ei i-ar fi trezit bănuieli, dar asta a părut să-l liniştească.

— Nu trebuie să ai emoţii, a spus el. O luăm uşurel.

„Mda, vezi să nu”, s-a gândit, şi apoi el s-a urcat iar pe ea, o săruta, o strivea cu greutatea lui şi şi-a dat seama că ultima şansă să-i facă plăcere partida asta se dusese, dar că va rezista până se termină. Când Robert era gol şi-şi rula un prezervativ pe o sculă care se vedea numai pe jumătate de sub raftul păros al burţii, a cuprins-o un val de repulsie care a simţit că i-ar putea alunga sentimentul de nemişcare forţată, dar apoi Robert a înfipt din nou degetul în ea, deloc delicat de data asta şi Margot s-a imaginat privindu-se de deasupra, goală şi împrăştiată, cu degetul bărbatului ăstuia gras şi bătrân în ea, iar dezgustul s-a transformat în silă faţă de sine şi o umilinţă care era un fel de verişoară perversă a excitaţiei.

În timpul partidei, a trecut-o de la o poziţie la alta cu o eficienţă bruscă, răsucind-o pe burtă, împingând-o de colo colo, şi s-a simţit iar ca o păpuşă, ca în faţă la 7-Eleven, deşi acum nu mai era o păpuşă preţioasă, ci una de cauciuc, flexibilă şi rezistentă, un element de recuzită în filmul care se derula în mintea lui. Când era deasupra lui, a plesnit-o pe coapsă şi a spus: „Da, da, îţi place aşa”, cu o intonaţie care nu sugera prea clar dacă fusese o întrebare, o observaţie sau un ordin, iar când a întors-o şi i-a mormăit la ureche: „Mereu mi-am dorit să i-o trag unei fete cu ţâţe frumoase”, ea a trebuit să-şi afunde faţa în

pernă să nu râdă iar. La sfârşit, când el era deasupra în poziţia misionarului, erecţia i se tot înmuia şi de fiecare dată spunea, agresiv, „Mă exciţi aşa de tare”, de parcă dacă minţea devenea adevărat. În sfârşit, după o explozie frenetică, iepurească, s-a cutremurat, a avut orgasm şi a căzut peste ea ca un copac doborât, iar Margot, strivită sub el, s-a gândit veselă: „E cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată!” Şi un timp s-a minunat de misterul acestei persoane care făcuse un lucru aşa de ciudat şi de inexplicabil.

După puţin timp, Robert s-a ridicat şi s-a dus repede la baie cu un mers bălăbănit şi cu picioarele răşchirate, cu mâna pe prezervativ, să nu iasă. Margot stătea întinsă pe pat, se uita în tavan şi atunci a remarcat pentru prima oară că erau abţibilduri pe el, steluţe şi luni care probabil străluceau în întuneric. Robert s-a întors de la baie şi a rămas în cadrul uşii.

— Acum ce vrei să faci? a întrebat el.

„Probabil ar trebui să ne sinucidem”, şi-a imaginat ea că spune.

Apoi şi-a închipuit că undeva, în univers, era un băiat care gândea exact ca ea, că momentul ăsta este la fel de groaznic şi totuşi la fel de ridicol, şi că la un moment dat în viitor îi va spune băiatului povestea asta. Îi va spune: „Şi atunci a zis: «Mă exciţi aşa de tare»„, iar băiatul va râde în hohote, o va apuca de picior şi va spune: „Doamne, te rog, încetează, nu mai pot” şi se vor prăbuşi unul în braţele celuilalt, râzând nestăpânit, dar, desigur, nu exista un asemenea viitor, pentru că nu exista nici un asemenea băiat şi nu va exista niciodată.

În loc de asta a ridicat din umeri şi Robert a spus:

— Am putea să vedem un film, şi s-a dus la computer şi a descărcat ceva.

Margot nu s-a uitat ce anume. Cine ştie din ce motiv, alesese un film subtitrat, şi ea tot închidea ochii, aşa că habar n-avea ce se întâmplă. În tot acest timp, el o mângâia pe cap şi o săruta uşor pe umăr, de parcă ar fi uitat că acum zece minute o smucise de parcă ar fi fost într-un film porno şi-i mârâise la ureche: „Mereu mi-am dorit să i-o trag unei fete cu ţâţe frumoase”.

Apoi, din senin, a început să vorbească despre sentimentele pe care le are faţă de ea. A spus ce greu i-a fost când a fost plecată în vacanţă, pentru că nu ştia dacă are vreun fost iubit din liceu cu care lua iar legătura. În cele două săptămâni se pare că în mintea lui se derulase o întreagă dramă secretă, în care ea plecase din campus devotată lui, lui Robert, dar acasă fusese din nou atrasă de băiatul din liceu, care în mintea lui Robert era un flăcău sălbatic, frumos, nedemn de ea, dar totuşi seducător prin poziţia lui de frunte în ierarhia de acasă, din Saline.

— Mi-am făcut aşa de mari griji că ai putea să iei o decizie proastă şi că lucrurile o să iasă altfel între noi când te întorci, a spus el. Dar ar fi trebuit să am încredere în tine.

„Iubitul meu din liceu e gay”, şi-a imaginat Margot că-i spune. „Eram destul de siguri de lucrul ăsta în liceu, dar după un an de curvăsăreală la facultate, categoric şi-a dat seama. De fapt, nici măcar nu mai e sigur sută la sută că e bărbat; în vacanţă am stat mult timp de vorbă despre ce ar însemna pentru el să-şi declare neapartenenţa la nici

unul din sexe, aşa că nu se punea problema să fac sex cu el şi puteai să mă întrebi dacă erai îngrijorat; puteai să mă întrebi multe lucruri.”

Dar nu a spus nimic din toate astea; a tăcut numai, emanând o aură neagră, plină de ură, până când, în cele din urmă, Robert a întrebat pe un ton timid:

— Mai eşti trează? Ea a spus că da, apoi el a zis: E totul în ordine?

— Câţi ani ai, mai exact? a întrebat ea.

— Treizeci şi patru, a spus el. E vreo problemă?

Îl simţea tremurând de frică lângă ea, în întuneric.

— Nu, a răspuns ea. E bine.

— Bun, a spus el. Voiam să discut ceva cu tine, dar nu ştiam cum o să interpretezi.

S-a rostogolit şi a sărutat-o pe frunte, iar ea s-a simţit ca un limax pe care ai pus sare, s-a dezintegrat sub sărutul acela.

S-a uitat la ceas; era aproape trei dimineaţa.

— Cred că ar trebui să plec acasă, a spus ea.

— Da? s-a mirat el. Credeam că rămâi la mine. Fac o omletă de stă mâţa-n coadă!

— Mersi, a spus Margot şi a luat colanţii pe ea. Dar nu pot, nu vreau să-şi facă griji colega mea de cameră. Aşa că...

— Trebuie să te întorci la cămin, a spus el pe un ton plin de sarcasm.

— Mda, a zis ea. Pentru că acolo stau.

Drumul a durat o veşnicie. Zăpada se transformase în ploaie. Nu au vorbit. Într-un final, Robert a pornit radioul pe emisiunea de noapte de la NPR. Margot şi-a amintit cum prima oară când au ajuns pe autostradă să meargă la film îşi imaginase că Robert ar putea-o ucide şi s-a gândit: „Poate mă omoară acum”.

Nu a ucis-o. A dus-o la cămin.

— M-am simţit foarte bine în seara asta, a spus el, desfăcând centura de siguranţă.

— Mersi, a spus ea. A strâns mâna pe geantă. Şi eu.

— Mă bucur că am reuşit, în sfârşit, să ieşim la întâlnire, a spus el.

„Întâlnire”, i-a zis ea iubitului ei imaginar. „I-a zis întâlnire.” Şi au râs amândoi în hohote.

— Cu plăcere, a spus ea. S-a întins să deschidă portiera. Mersi pentru film şi restul.

— Stai, a zis el şi a apucat-o de mână. Vino. A tras-o înapoi, a cuprins-o cu braţele şi i-a băgat limba pe gât pentru ultima oară.

„Doamne! Nu se mai termină odată?” şi-a întrebat ea iubitul imaginar, dar el nu i-a răspuns.

— Noapte bună, a spus ea, apoi a deschis portiera şi a scăpat.

Până să ajungă în cameră, deja primise un SMS de la el: fără cuvinte, doar inimioare şi feţişoare cu inimi în loc de ochi şi, dintr-un motiv greu de intuit, un delfin.

A dormit douăsprezece ore, iar când s-a trezit, a mâncat vafe la cantină, a urmărit în buclă seriale poliţiste pe Netflix şi a încercat să ia în calcul fericita posibilitate ca el să dispară fără ca ea să fie nevoită să facă ceva, că într-un fel putea să înceteze să mai existe dacă îşi dorea ea. Când chiar a primit următorul SMS de la el, imediat după cină, era o glumă nevinovată despre Red Vines, dar ea l-a şters imediat, cuprinsă de o scârbă care îi dădea fiori, dar care părea disproporţionată pentru ce făcuse el, de fapt. Şi-a spus că-i datorează măcar un mesaj de despărţire, că ar fi nepotrivit să întreruptă orice comunicare cu el, infantil şi o dovadă de cruzime. Iar dacă chiar încerca să rupă orice legătură, cine ştie cât dura până să priceapă aluzia? Poate că mesajele ar fi continuat să vină la nesfârşit; poate că nu aveau să se mai termine niciodată.

A început să schiţeze mesajul – „Mulţumesc pentru momentele plăcute, dar acum nu mă interesează o relaţie” –, dar tot vorbea pe ocolite şi-şi cerea iertare, încercând să elimine portiţele prin care îşi imagina că ar fi încercat el să se strecoare („Nu-i nimic, nici eu nu vreau o relaţie, sunt de acord doar cu una mică!”), aşa că mesajele deveneau tot mai lungi şi tot mai greu de trimis. Între timp, SMS-urile lui tot veneau, nici unul nu spunea nimic important, fiecare

mai înfocat decât precedentul. Şi-l imagina pe Robert stând întins în patul care era doar o saltea, ticluindu-l cu atenţie pe fiecare. Şi-a amintit că vorbise mult despre pisici, şi totuşi ea nu văzuse nici urmă de pisică în casă, şi s-a întrebat dacă inventase.

Uneori, în următoarele câteva zile, se trezea cu o stare posomorâtă de reverie, ducând dorul a ceva şi îşi dădea seama că de Robert îi era dor, nu de Robert cel real, ci de acel Robert pe care şi-l imaginase ea la celălalt capăt al tuturor acelor SMS-uri din timpul vacanţei.

„Se pare că eşti foarte ocupată, nu?” i-a scris Robert într-un final, la trei zile după ce şi-au tras-o, iar ea a ştiut că e ocazia perfectă să-i trimită SMS-ul de despărţire terminat pe jumătate, dar, în schimb, i-a scris: „Ha, ha, scuze, da” şi „Îţi scriu curând”, apoi s-a gândit: „De ce am făcut aşa ceva?” Şi, sincer, nu ştia.

— Spune-i pur şi simplu că nu te interesează! a strigat disperată Tamara, colega de cameră a lui Margot, după ce ea stătuse o oră pe pat, neştiind ce să-i spună lui Robert.

— Trebuie să-i zic mai mult de atât. Am făcut sex, a spus Margot.

— Trebuie? a întrebat Tamara. Serios?

— E băiat bun, oarecum, a spus Margot şi s-a întrebat cât e de adevărat. Apoi brusc Tamara s-a repezit la ea, i-a smuls telefonul din mână şi l-a ţinut departe de ea, în timp ce degetele mari îi alergau pe ecran. Tamara a aruncat telefonul pe pat, Margot s-a repezit la el şi iată ce scrisese Tamara: „Salut nu mă interesezi nu mi mai scrie mesaje”.

— Doamne, a spus Margot într-un final şi dintr-odată simţea că nu poate să respire.

— Ce e? a întrebat Tamara cu îndrăzneală. Ce mare lucru? Aşa e.

Dar amândouă ştiau că e mare lucru şi Margot simţea un nod uriaş în stomac, încât credea că o să vomite. Şi-a imaginat că Robert ia telefonul, citeşte mesajul, se transformă în sticlă şi se face cioburi.

— Calm. Hai să bem ceva, a spus Tamara, s-au dus la un bar şi au împărţit o carafă, iar în tot timpul ăsta telefonul lui Margot a stat între ele pe masă şi, deşi au încercat să-l ignore, când a bâzâit, semn că intrase un mesaj, au ţipat şi s-au prins de mâini una pe cealaltă.

— Nu pot, citeşte-l tu, a spus Margot. A împins telefonul spre Tamara. Tu ai făcut chestia asta. E vina ta.

Dar mesajul spunea numai: „Bine, Margot, îmi pare rău. Sper că nu te-am supărat cu ceva. Eşti o fată simpatică şi mi-a făcut plăcere compania ta. Te rog să-mi spui dacă te răzgândeşti.”

Margot s-a prăbuşit pe masă şi şi-a pus mâinile pe cap. A simţit ca şi când o lipitoare, grea şi umflată de sângele ei, i se desprinsese în sfârşit de pe piele, lăsând în urmă un loc sensibil, dureros. Dar de ce se simţea aşa? Poate era nedreaptă cu Robert, care nu făcuse nimic rău, doar că o plăcuse şi fusese prost la pat, şi poate minţise că are pisici, deşi poate erau în altă cameră. Dar apoi, o lună mai târziu, l-a văzut în bar, în barul ei, din ghetoul studenţesc unde sugerase ea să meargă la întâlnire. Era singur, la o

masă din spate, nu citea, nu se uita la telefon; stătea doar în linişte, aplecat deasupra unei beri.

Şi-a înfipt mâna în prietenul cu care era, un tip pe nume Albert.

— Doamne, e el, a şoptit ea. Tipul de la cinematograf!

Albert auzise deja o versiune a poveştii, deşi nu pe cea reală. Aproape toţi prietenii ei o auziseră. Albert a trecut în faţa ei, s-o ferească de privirile lui Robert, şi s-au repezit la masa unde erau prietenii lor. Când Margot a anunţat că e Robert acolo, toată lumea a fost uimită, au înconjurat-o şi au scos-o din bar de parcă ar fi fost preşedintele şi ei erau de la Serviciile Secrete. Era totul aşa de exagerat, încât s-a întrebat dacă nu cumva se poartă ca o fată rea, dar, în acelaşi timp, se simţea sincer şi îngreţoşată, şi speriată. Ghemuită în pat cu Tamara în noaptea aceea, în timp ce ecranul telefonului le lumina feţele ca un foc de tabără, Margot citea mesajele pe măsură ce soseau:

„Bună, Margot, te-am văzut în bar în seara asta. Ştiu că ai zis să nu-ţi scriu, dar voiam să-ţi spun că erai foarte drăguţă. Sper că eşti bine!”

„Ştiu că n-ar trebui să spun aşa ceva, dar mi-e foarte dor de tine”

„Auzi, poate n-am dreptul să te întreb, dar aş vrea să-mi spui cu ce am greţit”

„greşit”

„Eu am simţit că e o legătură între noi tu n-ai simţit la fel sau...”

„Poate eram prea mare pentru tine sau poate îţi plăcea altcineva”

„Băiatul cu care erai aseară e iubitul tău”

„???”

„Sau e doar unul cu care ţi-o tragi”

„Scuze”

„Când ai rsâ când te-am întrebat dacă eşti virgină, a fost din cauză că ţiai tras-o cu atâţia”

„Ţi-o tragi chiar acum cu ăla”

„Ţi-o tragi?”

„Ţi-o tragi?”

„Ţi-o tragi?”

„Răspunde”

„Curvă”.

Tipul de treabă

La vremea când împlinise treizeci şi cinci de ani, singurul mod în care Ted mai reuşea să aibă erecţie şi să o menţină pe toată durata actului sexual era să pretindă că penisul lui era un cuţit, iar femeia cu care şi-o trăgea se înjunghia singură cu el.

Nu era ca şi cum ar fi fost vreun ucigaş în serie. Sângele nu avea nici o încărcătură erotică pentru el, nici în fantezii şi nici în viaţa reală. Mai mult, elementul fundamental al scenariului era faptul că femeia alegea să se înjunghie: ideea era că îl dorea atât de mult, fusese atât de înnebunită de dorinţa ei fizică obsesivă faţă de scula lui, încât avea impulsul de a se înfige în ea în ciuda chinurilor pe care i le provoca. Ea era cea care îşi asuma rolul activ; el doar stătea întins în timp ce ea se zbătea deasupra, făcând tot posibilul să-i interpreteze gemetele şi spasmele faciale drept semne că era zdrobită într-o menghină sfâşietoare între plăcere şi durere.

Ştia că nu era grozavă fantezia asta. Da, scena pe care şi-o imagina era aparent consensuală, dar nu puteai ignora temele agresive care îi stăteau la bază. Liniştitor nu era nici faptul că dependenţa lui de fantezie crescuse pe măsură ce calitatea relaţiilor sale o luase la vale. Între douăzeci şi treizeci de ani, despărţirile lui Ted fuseseră rezonabil de lipsite de suferinţă. Nici una dintre aventurile lui nu durase mai mult de câteva luni, iar femeile cu care ieşise păruseră să-l creadă când el le spunea că nu caută nimic serios – sau cel puţin să creadă că faptul că spusese asta însemna că nu-l pot acuza de vreo faptă reprobabilă când se dovedea în cele din urmă a fi adevărat. După ce a împlinit treizeci de ani, însă, strategia asta n-a mai funcţionat. De cele mai multe ori, avea ceea ce el considera a fi conversaţia finală de despărţire cu o femeie, însă la scurt timp după aceea, ea îi dădea un mesaj în care îi spunea că îi e dor de el, că tot nu înţelege ce s-a întâmplat între ei, şi că vrea să stea de vorbă.

Astfel, într-o seară de noiembrie, cu două săptămâni înainte să împlinească treizeci şi şase de ani, Ted s-a trezit

la o masă în faţa unei femei în lacrimi pe nume Angela. Angela era agent imobiliar, drăguţă şi aranjată, cu cercei-candelabru sclipitori şi şuviţe decolorate la un stilist scump. Ca toate femeile cu care ieşise în ultimii ani, obiectiv vorbind, Angela nu era deloc de nasul lui. Era cu cinci centimetri mai înaltă ca el, era proprietara casei în care locuia, făcea nişte fettuccine extraordinare cu sos de scoici şi ştia cum să facă un masaj cu uleiuri esenţiale despre care jurase că-i va schimba viaţa, şi chiar aşa fusese. Se despărţise de ea cu mai bine de două luni în urmă, dar mesajele şi telefoanele ulterioare deveniseră atât de stăruitoare încât fusese de acord să se întâlnească faţă în faţă în speranţa că va obţine puţină linişte.

Angela începuse seara sporovăind veselă despre planurile ei de vacanţă, dramele de la muncă şi aventurile cu „fetele”, punând în scenă o fericire atât de clar calculată pentru a-i arăta ce pierde, încât Ted se foia jenat din cauza ei, pentru ca, după douăzeci de minute, să plângă fără să se poată opri.

— Pur şi simplu nu înţeleg, a strigat ea.

Ceea ce a urmat a fost o conversaţie absurdă şi lipsită de speranţă în care ea insista că el îşi ascundea sentimentele pentru ea, în timp ce el insista, pe cât de blând putea, că nu era aşa. Printre suspine, ea îi prezenta dovezile afecţiunii lui: data când îi adusese micul dejun la pat, data când spusese: „Cred că ţi-ar plăcea tare mult de sora mea”, delicateţea cu care avusese grijă de câinele ei, Marshmallow, când Marshmallow fusese bolnav. Problema era, se pare, că deşi îi spusese Angelei de la bun început că nu caută nimic serios, în acelaşi timp fusese de treabă, ceea ce o deruta. Când ceea ce ar fi trebuit să facă,

aparent, era să-i spună că poate să-şi facă singură nenorocitul ăla de mic dejun, să o informeze că cel mai probabil nu o va cunoaşte niciodată pe sora lui şi să fi fost un nesimţit cu Marshmallow când acesta vomita, astfel încât şi Marshmallow, şi Angela să fi ştiut amândoi cum stau.

— Îmi pare rău, a zis el, iar şi iar, şi iar.

Nu că ar fi contat. Când nu va recunoaşte că e îndrăgostit de ea în secret, Angela se va enerva. Îl va acuza că e un copil mare, narcisist şi întârziat din punct de vedere afectiv. Va spune: „Să ştii că m-ai rănit” şi „Adevărul e că îmi pare rău pentru tine.” Va anunţa: „Mă îndrăgosteam de tine”, iar el va sta acolo, stingherit, de parcă afirmaţia îl blestema, deşi era evident că Angela nu-l iubeşte – credea că e un copil mare, narcisist şi întârziat din punct de vedere afectiv, şi nici măcar nu-l plăcea atât de mult. Sigur, era greu să se simtă pe deplin satisfăcut de sine în privinţa tuturor acestor lucruri, când motivul pentru care ştia ce urmează era că nu se afla la prima astfel de conversaţie cu o femeie. Nu era nici măcar la a treia. Sau la a cincea. Sau la a zecea.

Angela plângea în continuare în hohote, imaginea nefericirii desăvârşite şi profunde: ochii roşii, pieptul care urca şi cobora în ritmul gâfâielilor, faţa pătată de rimel. În timp ce o privea, Ted şi-a dat seama că nu mai poate continua aşa. Nu îşi mai putea cere iertare încă o dată, nu mai putea continua cu ritualul ăsta de autoînjosire. Îi va spune adevărul.

Data următoare când Angela s-a oprit să-şi tragă suflarea, Ted a zis:

— Ştii că nu e vina mea pentru nimic din toate astea.

S-a lăsat liniştea, după care Angela a zis:

— Poftim?

— Eu am fost mereu sincer cu tine, a spus Ted. Mereu. Ţi-am spus ce vreau de la relaţia asta de la bun început. Ai fi putut să ai încredere în mine, dar în schimb tu ai hotărât că ştii mai bine decât mine ce simt. Când am zis că vreau ceva fără complicaţii, ai minţit şi ai zis că vrei acelaşi lucru, şi apoi imediat ai început să faci tot posibilul ca să-l transformi în altceva. Când n-ai reuşit să transformi ce aveam într-o relaţie serioasă – pe care ţi-o doreai tu, nu eu –, te-ai simţit rănită. Înţeleg asta. Dar nu eu sunt cel care te-a rănit. Tu ai făcut asta, nu eu. Eu sunt doar... doar... instrumentul pe care-l foloseşti ca să-ţi faci rău singură!

Angela a tuşit scurt, de parcă ar fi încasat un pumn.

— Du-te-n mă-ta, Ted, a zis ea.

Şi-a împins scaunul în spate, pregătindu-se să iasă valvârtej din restaurant, iar când a plecat, a luat un pahar cu apă cu gheaţă şi l-a aruncat în el – nu doar apa, ci tot paharul. Paharul – era unul fără picior, cu fundul gros – s-a spart de fruntea lui Ted şi i-a aterizat în poală.

Ted s-a uitat în jos, la paharul spart. Ei, bine. Poate ar fi trebuit să se aştepte la asta. Fiindcă pe cine păcălea? Atâtea femei înlăcrimate nu puteau să greşească în privinţa lui, oricât de nedrepte ar fi părut acuzaţiile lor. A ridicat mâna şi şi-a atins fruntea. Degetele i s-au făcut roşii. Sângera. Minunat. În plus, zona inghinală îi era

foarte, foarte rece. De fapt, pe măsură ce apa cu gheaţă îi trecea prin pantaloni, scula a început să-l doară chiar mai rău decât capul. Poate ar fi trebuit să existe o limită legală pentru cât de rece poate fi apa dintr-un restaurant, aşa cum există o limită pentru cât de fierbinte poate fi cafeaua la McDonald’s. Poate că scula o să-i degere şi o să i se zbârcească şi o să-i cadă, şi apoi toate femeile cu care a ieşit vreodată o să se adune ca să dea o petrecere în cinstea Angelei, eroina neînfricată, care i-a pus capăt domniei terorii asupra femeilor singure din New York.

Uau, sângera mai mult decât crezuse iniţial. De fapt, din frunte îi curgea atâta sânge încât apa din poală i s-a făcut roz. Oamenii veneau în fugă spre el, dar sunetele ajungeau la el oarecum amestecate şi nu distingea ce spun. Probabil ceva de genul: ai meritat-o, fraiere. Şi-a amintit ce spusese exact înainte ca Angela să-i arunce paharul în faţă – sunt doar instrumentul pe care-l foloseşti ca să-ţi faci rău singură – şi s-a întrebat dacă asta se lega cumva de fantezia lui cu scula-pumnal, dar sângera şi îi era frig şi poate că avea comoţie cerebrală, iar în momentul acela nu avea destulă forţă cât să încerce să-şi dea seama.

Nu fusese întotdeauna aşa.

În copilărie, Ted era genul de băiat mic şi studios despre care profesoarele spuneau că e „dulce”. Şi chiar era dulce, cel puţin în ceea ce le privea pe femei. Îşi petrecuse copilăria şi primii ani ai adolescenţei plutind printr-o serie de pasiuni pe care le făcuse pentru fete mai mari,

imposibil de atins: o verişoară, o bonă, prietena cea mai bună a surorii lui mai mari. Aceste pasiuni erau stârnite întotdeauna de câte o mică atenţie – un compliment minor, râsul autentic la una dintre glumele lui, faptul că vreuna îşi amintea de numele lui – şi nu conţineau nici o agresivitate făţişă sau sublimată. Din contră: privind în urmă, erau remarcabil de caste. Într-o fantezie recurentă pe care o avea despre verişoara lui, de exemplu, se închipuia în rolul soţului ei, făcându-şi de lucru în bucătărie în timp ce pregătea micul dejun. Îmbrăcat cu un şorţ, fredona pe sub mustăţi în timp ce storcea suc proaspăt de portocale într-o carafă, bătea aluatul pentru clătite, prăjea ouăle şi aşeza o singură margaretă într-o vază mică de culoare albă. Ducea tava la etaj, în dormitor, şi se aşeza pe marginea patului, unde verişoara lui dormea sub o pătură cusută de mână. „Bună dimineaţa, frumoasa mea!” spunea el. Ochii verişoarei lui se deschideau fluturând din pleoape. Ea îi zâmbea adormită, iar când se ridica, pătura aluneca în jos, dezvelindu-i sânii goi.

Asta era! Asta era toată fantezia. Şi totuşi o păstrase atât timp şi cu o atenţie atât de devotată (Clătitele să aibă bucăţele de ciocolată în ele? Ce culoare să aibă pătura? Unde să pună tava ca să nu cadă de pe pat?), încât impregnă casa mătuşii şi unchiului său cu o aură sexuală care îi rămăsese tangibilă şi la vârsta adultă, deşi verişoara lui devenise de mult lesbiană şi emigrase în Olanda, iar el nu o mai văzuse de ani de zile.

Niciodată, nici măcar în cele mai îndrăzneţe fantezii, tânărul Ted nu-şi îngăduise să creadă că pasiunile lui pot fi împărtăşite de fetele pe care le plăcea. Nu era prost. Orice altceva poate să fi fost, dar prost niciodată. Tot ce-şi dorise vreodată era ca iubirea lui să fie tolerată, poate

chiar apreciată: tânjea să i se îngăduie să rămână într-o stare de venerare în preajma fetelor pentru care făcuse pasiuni, ciocnindu-se uşor de ele din când în când, aşa cum o albină s-ar putea ciocni de o floare.

În schimb, rezulta că de îndată ce Ted devenea obsedat de o nouă fată, începea să viseze cu ochii deschişi la ea, să o privească lung şi să zâmbească tâmp, inventând motive să-i atingă părul, mâna. Iar apoi, inevitabil, fata se retrăgea – fiindcă, dintr-un motiv de nepătruns, afecţiunea lui Ted stârnea în fiecare obiect al acesteia o reacţie de dezgust intens şi visceral.

Nu erau răutăcioase cu el fetele astea. Ted era atras de genul de fete visătoare pentru care cruzimea făţişă era anatemă. În schimb, înţelegând poate că micile lor atenţii anterioare fuseseră poarta prin care Ted intrase neinvitat, fetele se porneau să se ferece. Instituind un fel de protocol de urgenţă pentru fete universal înţeles, refuzau să-l privească în ochi, îi vorbeau numai când era necesar şi stăteau cât mai departe de el, în cealaltă parte a încăperii. Se baricadau în fortăreţe de politeţe rece, în care se ghemuiau şi aşteptau oricât de mult, doar ca el să plece.

Doamne, era îngrozitor! Decenii mai târziu, când îşi amintea de aceste pasiuni, lui Ted îi venea să moară de ruşine. Fiindcă partea cea mai urâtă era că, până şi după ce devenea evident că fetele pe care le adora considerau că atenţiile lui erau ceva cumplit, el tot îşi dorea cu disperare să fie în preajma lor şi să le facă fericite. Se lupta în menghina acestei dileme, încercând să-şi exercite autocontrolul sub forma unor pedepse brutale pe care şi le aplica singur (stătea dezbrăcat în faţa oglinzii, forţându-se să se uite la picioarele lui slăbănoage, la pieptul concav, la

penisul mic: Te urăşte, Ted, recunoaşte, toate fetele te urăsc, eşti urât, eşti dezgustător, eşti scârbos) şi apoi pierzându-şi controlul şi rămânând treaz până la trei dimineaţa, plângând de frustrare şi tastând în bara de căutare pe internet state în care e legal să te însori cu verişoara ta, jucând un joc nesfârşit şi zadarnic cu speranţele lui.

În vara dinainte să intre la liceu, după un episod deosebit de umilitor cu o consilieră din tabără, Ted s-a dus la o plimbare lungă şi solitară şi s-a gândit la viitorul lui. Adevăr: era scund şi urât şi avea părul unsuros şi nici o fată nu avea să-l placă vreodată. Adevăr: simplul fapt că ştiau că un tip atât de scârbos ca Ted le plăcea le făcea pe fete să se simtă incomod. Concluzie: dacă nu voia să-şi petreacă toată viaţa făcându-le pe femei să se simtă îngrozitor, trebuia să găsească un mod de a-şi ţine pasiunile pentru el.

Zis şi făcut.

În primul an de liceu, Ted şi-a făurit o nouă persona: vesel şi asexual, nu reprezenta o ameninţare pentru nimeni, era curăţat de orice urmă de nevoie. Acest Ted era un comic de şaizeci de ani în corpul unui băiat de paisprezece: amuzant, se autoironiza şi era mult prea nevrotic ca să facă vreodată sex cu adevărat. Când era presat, acest Ted susţinea că o place pe Cynthia Krazewski, o majoretă atât de imposibil de atins încât la fel de bine ar fi putut afirma că e îndrăgostit de Dumnezeu din Cer.

Astfel deghizat, Ted era liber să se împrietenească cu fetele de care chiar îi plăcea şi să-şi canalizeze întreaga energie spre a fi de treabă cu ele, fără să sugereze

vreodată că şi-ar dori mai mult decât atât. Adevărul era că nu îşi dorea mai mult, nu chiar. Nu avea încredere în capacitatea iubirii de a-l face să simtă altceva decât durere. Mult mai uşor şi mult mai plăcut era să fie prieten cu fetele: să stea de vorbă cu ele, să le asculte poveştile, să le conducă în tot felul de locuri, să le spună bancuri care le făceau să chicotească, şi apoi să se ducă acasă şi să se masturbeze frenetic, alungându-şi dorinţele pe tărâmul imaginaţiei, unde nu puteau face nici un rău.

Până în clasa a unsprezecea, toată energia romantică a lui Ted se coagulase în jurul unei singure ţinte: Anna Travis, care nu doar îl tolera, ci îl considera un prieten. Asta era magia noii lui persona: atât timp cât Ted îşi ţinea sentimentele ascunse de ele, fetele – unele dintre ele, cel puţin – îl plăceau destul de mult.

Deşi era considerabil mai populară decât el, când venea vorba de iubire, Anna era la fel de incompetentă ca Ted. Timp de trei săptămâni în clasa a noua, Anna ieşise cu Marco, un fotbalist care îi dăduse papucii când promovase din echipa bobocilor în liga de juniori a liceelor, iar ea nu trecuse deloc peste moment. Câţiva ani mai târziu, Anna avea în continuare o dorinţă de nestăvilit de a discuta despre Marco cu oricine o asculta şi, de vreme ce toţi ceilalţi se săturaseră de subiect (şi, poate, erau puţin descurajaţi de felul cum privirea ei căpăta o sclipire de nebunie când venea vorba de el), singurul ei partener pentru aceste conversaţii era Ted.

Evident, Ted nu voia neapărat să o ajute pe Anna să petreacă ore în şir analizând ce înseamnă că Marco zisese: „Mi-e dor de tine, micuţo” şi că îi dăduse un ghiont în umăr când o văzuse pe coridor săptămâna trecută... dar în acelaşi timp, voia să o ajute. Fiindcă spunându-i Annei cât de prost era Marco pentru că-i dăduse papucii şi cât de infinit de superioară era ea faţă de noua iubită săptămânală a lui Marco, se apropia cel mai mult de a-i mărturisi ceea ce simţea. În plus, faptul că o urmărea pe Anna cum tânjea după Marco îi alimenta fanteziile lui Ted în care Anna tânjea după el.

Fantezie: e seară târziu, lui Ted îi sună telefonul. E Anna.

„Anna”, spune el. „Ce e? S-a întâmplat ceva?”

„Sunt afară”, zice ea. „Poţi să cobori?”

Ted îşi îmbracă halatul şi deschide uşa. Anna e în pragul uşii şi arată îngrozitor: părul ciufulit, cămaşa strâmbă. „Anna?” zice Ted.

Anna se aruncă în braţele lui Ted şi începe să plângă. El o înconjoară cu braţele, bătând-o uşor pe spate în timp ce pieptul ei tremură lângă pieptul lui. „E OK, Anna”, spune el. „Orice ar fi, e OK, îţi promit. Şşşşş, şşşş.”

„Nu!” strigă ea. „Nu înţelegi. Eu...” şi apoi încearcă să-l sărute. Buzele ei calde îi ating în treacăt buzele, dar el se retrage. Ea e şocată, îndurerată. „Te rog”, zice ea. „Te rog...” El stă acolo nemişcat, îngăduindu-i să-şi strecoare limba în gura lui şi, după o clipă de ezitare, o sărută la rândul lui, tandru, dar apoi se retrage din nou.

„Îmi pare rău, Anna”, zice el. „Nu înţeleg. Credeam că suntem doar prieteni.”

Ea spune: „Ştiu... Adică, am încercat să ţin lucrurile aşa. Dar nu mă mai pot ascunde. Întotdeauna m-am gândit la tine, tot timpul ăsta. Ştiu că nu simţi la fel. Ştiu că o iubeşti pe Cynthia. Dar eu... dacă mi-ai da măcar o şansă. Te rog. Te rog.”

Iar apoi îl sărută din nou şi îl împinge către dormitor, iar el încearcă să reziste, spunând lucruri de genul: „Nu vreau să ne distrugem prietenia”, dar ea e atât de insistentă, nu încetează să-l implore, îi desface nasturii de la pantaloni şi se lipeşte de el, încălecându-l şi punându-i o mână pe sânul ei. După ce amândoi sunt goi, Anna îl priveşte cu venerare şi îngrijorare deopotrivă, şi spune: „Zi-mi la ce te gândeşti”, iar el oftează din greu şi spune: „La nimic”, şi se uită în depărtare, iar ea spune: „Te gândeşti la Cynthia, nu-i aşa?”, iar el spune: „Nu”, dar amândoi ştiu că la ea se gândeşte. Anna spune: „Îţi promit, Ted, dacă îmi dai măcar o şansă, o să te fac să uiţi de Cynthia”, iar apoi îşi lasă capul în jos, între picioarele lui.

Din când în când, Ted se întreba dacă exista vreo şansă ca Anna să-l placă mai mult decât ca pe un prieten. Nu-l plăcea la fel de mult cum o plăcea el pe ea, asta era evident, şi nu avea să se prezinte niciodată la uşa lui, plângând de pasiune neîmpărtăşită, dar... poaaaaaaate? Uneori stătea aproape de el pe canapea, şi încerca mereu să-l convingă să invite vreo fată în oraş, ceea ce în sine probabil nu era un semn bun, dar când o făcea, spunea lucruri de genul: „Eşti mult mai drăguţ decât crezi, Ted” şi „Orice fată ar fi norocoasă să iasă cu un tip ca tine”. Aşa că, deşi nu-l plăcea cu adevărat, poate că exista vreun

potenţial latent pe care îl putea activa dacă i-ar mărturisi ce simte. Dar mai exista şi un fel de principiu al incertitudinii al lui Heisenberg, în care orice încercare serioasă de a stabili starea relaţiei ar modifica-o invariabil – şi fiindcă schimbarea era înfricoşătoare, şi era 99% sigur că Anna nu-l plăcea aşa şi nu-l va plăcea niciodată, a lăsat lucrurile să rămână cum erau: bine cunoscutul Ted cel amabil şi complet lipsit de sinceritate.

Anna era cu un an mai mare decât el la liceu, urma să facă facultatea la Tulane, iar în săptămâna dinainte să plece la New Orleans şi-a convins părinţii s-o lase să dea o petrecere de rămas bun de proporţii. Petrecerea a fost un spectacol cu un public ce ar fi trebuit să fie format dintr-o singură persoană, Marco; un decor elaborat menit să o prezinte pe Anna în cea mai scânteietoare versiune a ei – şi orbitor de scânteietoare a şi fost. A purtat o rochie scurtă de dantelă cu un decolteu ameţitor, tocuri înalte şi mult machiaj la ochi, şi şi-a strâns părul brun-roşcat în vârful capului. S-a înconjurat de o gaşcă de fete frumoase, toate plângând şi râzând şi ţipând şi pozând pentru fotografii şi cedând emoţiilor într-un fel atât de luminos încât tot restul lumii s-a întunecat.

Ted a dat târcoale petrecerii, stând la margine şi detestându-se. El şi Anna se vedeau de obicei singuri, când ea se simţea descurajată din cauza lui Marco şi nu avea energie să iasă în oraş. În aceste ocazii, stăteau pe canapea şi mâncau pizza şi discutau. Anna purta de obicei pantaloni de trening. Ted o văzuse rareori astfel, emanându-şi charisma cu toată puterea. Era dureros de

conştient de rolul lui natural la petrecere – curteanul linguşitor – şi nu voia să-l joace. Poate că îşi făcuse singur iluzii că îşi ţinuse sentimentele ascunse în tot acest timp, când de fapt umblase cu scula atârnându-i afară din pantaloni, fără să ştie că e expus. Poate că toată lumea din încăpere se gândea: ah, uite-l şi pe Ted, e îndrăgostit de Anna, nu-i aşa că-i jenant, nu-i aşa că-i drăguţ. Poate că şi Anna ştia.

Sigur că Anna ştia.

Mândria lui Ted s-a zbârlit înlăuntrul lui, pătrunzându-i în părţile moi. Pentru prima dată era supărat pe Anna, pe felul în care îngăduise ca o distribuţie aleatorie de resurse fizice – înălţime, simetrie a feţei, abilitatea de a juca fotbal – să determine cursul vieţilor amândurora. El era mai deştept decât Marco, mai blând decât Marco, avea mai multe lucruri în comun cu Anna decât Marco şi ştia cum s-o facă pe Anna să râdă mai tare decât ar fi făcut-o Marco vreodată – dar nimic din toate astea nu conta, fiindcă nu conta cine e el, nici pentru ea şi nici pentru altcineva.

Seara s-a lungit şi, pe măsură ce petrecerea începea să se destrame, oaspeţii rămaşi au decis să se aventureze pe plajă. Ted s-ar fi putut duce acasă, dar în schimb a rămas acolo, bosumflat. Cineva a aprins un foc de tabără, iar Ted stătea literalmente în umbră în timp ce urmărea cum strălucirea flăcărilor se joacă pe chipul Annei. A simţit că în adâncul său ceva se frânsese. Nu ceruse nimic; încercase să se mulţumească cu cât mai puţin. Şi totuşi iată-l aici, simţindu-se din nou umilit şi mic.

Anna frigea o bezea moale, răsucind-o contemplativ deasupra cărbunilor. Purta o bluză de trening de la un

băiat peste rochia scurtă, iar picioarele goale îi erau acoperite cu o crustă de nisip. Vântul s-a schimbat, trimiţând un fuior de fum peste ea. Anna a tuşit şi s-a ridicat în picioare, iar apoi a înconjurat focul şi s-a prăbuşit pe nisip, lângă Ted.

— Cam greu de respirat acolo, a zis ea.

— Te-ai distrat la petrecerea ta? a întrebat Ted.

— A fost OK, a zis Anna.

A oftat, probabil fiindcă Marco plecase de mult. Nu stătuse decât o oră. Privind-o pe Anna, cu o expresie părăsită care i-o oglindea pe a lui, Ted s-a simţit prost pentru cât de furios fusese cu doar câteva minute în urmă. Iubirea lui pentru Anna era neîmpărtăşită; iubirea Annei pentru Marco era neîmpărtăşită; probabil iubirea lui Marco pentru vreo tipă pe care nici unul dintre ei n-o cunoscuse era neîmpărtăşită. Lumea era lipsită de milă. Nimeni nu avea vreo putere asupra altcuiva.

— Eşti frumoasă, a spus el. Marco e un nesimţit şi un idiot.

— Mersi, a răspuns Anna.

Arăta ca şi cum ar fi fost gata să mai spună ceva, dar în schimb şi-a lăsat capul pe umărul lui, iar el a înconjurat-o cu braţul. Ea a închis ochii şi s-a cuibărit lângă el, iar când el a fost destul de sigur că adormise, şi-a îngăduit să o sărute pe frunte. Pielea ei avea gust de sare şi fum. „Poate am greşit”, s-a gândit Ted. „Poate aş putea să mă mulţumesc cu atât.”

*

Din păcate, nu putuse.

Ted sperase că după ce Anna va pleca la facultate, sentimentele pentru ea îl vor chinui mai puţin, dar n-a fost aşa. În schimb, cu prezenţa fizică a Annei în viaţa lui atât de diminuată, Ted vedea cu mai multă claritate spaţiul uluitor pe care îl ocupa în mintea lui. Dimineaţa, în timp ce aştepta să-i sune alarma, îşi imagina că o ţine în braţe şi îşi freacă nasul de gâtul ei; primul lucru pe care-l făcea când se dădea jos din pat era să-şi verifice e-mailul ca să vadă dacă nu cumva îi trimisese un mesaj peste noapte; toată ziua îşi filtra experienţa pentru a găsi bucăţele amuzante pe care le putea transforma în poveşti despre care să-i scrie. Ori de câte ori era plictisit sau neliniştit, creierul lui îşi distrăgea atenţia îngrijorându-se dacă ar putea s-o facă vreodată pe Anna să îl placă, precum un câine care molfăia ultimele bucăţi de măduvă dintr-un os. Iar noaptea, ore în şir, dormitorul lui se transforma în platoul unui film porno imaginar în care jucau amândoi, uneori cu câte o vedetă de film sau un coleg de clasă ca personaj secundar trecător. Având în vedere cât de puţin contact avea acum Ted cu Anna în realitate, era ca şi cum ar fi avut o relaţie cu o prietenă imaginară.

Ted ar fi preferat să nu trăiască aşa, dar nu era prea sigur ce să facă în privinţa asta. Bănuia că răspunsul ar fi fost să dezvolte o pasiune pentru altcineva, cineva care să-l placă la rândul ei. De fapt, nu era o perspectivă atât de improbabilă cum ar fi fost cu un an în urmă, când Ted încă era scund şi tocilar, fiindcă acum scăpase de aparatul

dentar, îşi făcuse o tunsoare decentă şi avea o fată căreia îi dădea meditaţii la biologie, o tipă dintr-a zecea, Rachel, care făcuse o pasiune pentru el pe care nici măcar Ted nu era suficient de inconştient încât s-o treacă cu vederea.

Ted nu era deloc atras de Rachel, care era slabă şi grosolană şi avea părul creţ, dar avea şaptesprezece ani şi nici măcar nu se ţinuse vreodată de mână cu o fată, aşadar cine era el să-şi menţină standardele ridicate? Poate că dacă s-ar fi cuplat cu Rachel, ar fi început să dezvolte sentimente pentru ea. S-au văzut şi situaţii mai ciudate. În plus, trebuia să recunoască faptul că ieşitul cu Rachel n-ar fi dăunat şanselor pe care le avea cu Anna – la urma urmei, câte poveşti nu auzise despre fete care nu şi-au dat seama că iubirea vieţii lor le stătea drept în faţă până în clipa în care tipul respectiv nu se îndrăgostise de altcineva?

Aşa că într-o după-amiază, după meditaţii, Ted a întrebat-o mormăind pe Rachel ce făcea la sfârşitul săptămânii şi dacă avea chef să se vadă cu el. De îndată ce cuvintele i-au scăpat de pe buze, le-a regretat, dar era prea târziu. Rachel a preluat controlul imediat, luându-i numărul de telefon şi dându-i-l pe al ei. I-a spus la ce oră, cu exactitate, îl va aştepta să o sune, iar când el a sunat-o ascultător, i-a spus ce film voia să vadă la sfârşitul săptămânii, la ce oră era proiecţia, şi unde să ia cina înainte, iar apoi i-a dat indicaţii cum să ajungă la ea acasă de unde să o ia cu maşina.

În timp ce ieşeau din cinema, ea făcea deja planuri pentru ieşirile viitoare, sporovăind despre cât de mult îşi dorea să încerce noul restaurant thailandez de pe Seventh Street, şi că n-ar trebui să uite să meargă la comedia aceea

romantică al cărei trailer tocmai îl văzuseră. L-a întrebat pe Ted dacă avea planuri pentru Halloween, pentru că ea şi prietenele ei pregăteau o ieşire în costume de grup, iar el era bine-venit să li se alăture.

Ted se simţea îngrozitor de incomod. Nu era prea sigur cu cine ieşise la întâlnire Rachel, dar nu părea să fie el. Nu contribuise cu nimic la ieşire; din câte îşi dădea seama, ea ar fi putut să vină cu o păpuşă gonflabilă la film şi s-ar fi distrat la fel de bine. În timp ce o conducea acasă, a hotărât să-i explice politicos că nu avea să existe o a doua întâlnire. Rachel îl va detesta că i-a dat papucii, evident, ceea ce însemna că ar putea fi nevoit să se retragă din programul de meditaţii, dar s-a gândit că ar merita ca să evite stânjeneala care ar fi urmat altminteri. Nu aveau alte activităţi în comun, aşa că dacă îşi juca bine cărţile, era posibil să nu mai fie nevoit să o vadă niciodată.

Când au ajuns acasă la Rachel, a parcat maşina, dar a lăsat motorul pornit.

Rachel şi-a desfăcut centura de siguranţă.

— Noapte bună, a zis ea, dar nu s-a mişcat.

— Noapte bună, a zis el, aplecându-se să o îmbrăţişeze.

Care erau, mai exact, responsabilităţile lui aici? Trebuia măcar să se despartă de ea explicit, de vreme ce nu ieşiseră decât la o întâlnire? Nu putea doar să renunţe la meditaţii şi să spere că se va prinde singură? A bătut-o pe spate pe Rachel într-un fel care spera că indică: Te rog să nu mă urăşti, îmi pare rău pentru ce urmează să-ţi fac,

când ea i-a luat obrajii în palme, i-a ţinut capul nemişcat şi l-a sărutat pe gură.

Primul sărut al lui Ted! Şocul i-a alungat pentru o clipă toate celelalte gânduri din cap. A îngheţat, cu gura căscată, iar Rachel s-a năpustit cu limba în gura lui şi a răsucit-o înăuntru. Tocmai când creierul lui s-a sincronizat din nou cu corpul şi şi-a amintit că ar trebui să o sărute şi el, ea s-a desprins de el şi a început să-i acopere buzele cu pupici mărunţi şi lejeri. „Aşa”, a zis ea respirând greu, iar el a înţeles că ea îşi asumă rolul de a-l învăţa cum să o sărute, fiindcă era evident că el nu ştie. Ciocanul ruşinii s-a prăbuşit peste el şi l-a turtit. Tocilara de Rachel-ştie-tot, care catadicsea să-l înveţe cum să sărute!

Ei bine, de vreme ce se făcuse deja de ruşine, putea să profite de ocazie şi să înveţe. După câteva minute, a hotărât că nu e aşa de greu să săruţi, de fapt, deşi cu siguranţă nu era aşa mare brânză cum se spunea. Per total, nu era o senzaţie neplăcută, dar nu era nici ceva deosebit de erotic. Ochelarii lui Rachel i se tot loveau de nas şi era ciudat să o vadă atât de aproape. Arăta ca o altă persoană, mai palidă, mai... vagă, cumva, ca un tablou. A încercat să închidă ochii, dar s-a simţit incomod, de parcă cineva urma să i se furişeze pe la spate şi să-i înfigă un cuţit în spinare.

Deci asta însemna să săruţi. Lui Rachel părea să-i placă, trebuia să recunoască. Se tot foia şi ofta. Oare el s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi sărutat-o pe Anna? Sincer, era greu să-şi imagineze că activitatea asta l-ar putea excita vreodată. Două bucăţi de carne fără os, fâlfâind laolaltă, ca o pereche de limacşi care se împerechează în caverna gurii tale. Scârbos, Ted. Ce e în neregulă cu el? Respiraţia

lui Rachel mirosea a unt de floricele: uşor metalic, cu o urmă de grăsime arsă, lipită pe fundul aparatului. Sau era respiraţia lui? Se gândi că nu avea cum să-şi dea seama.

Acum Rachel era practic deasupra lui, mişcându-şi mâna într-un fel explorator, ca şi cum poate ar fi încercat să-şi dea seama dacă i se sculase. Inutil să spunem că nu i se sculase defel; de fapt, se simţea ca şi cum penisul i s-ar fi retras înăuntru în corp ca să se ascundă. Oare faptul că nu i se sculase avea să-i rănească sentimentele lui Rachel? Să încerce să-şi facă o fantezie cu Anna ca să i se scoale, iar Rachel să nu se simtă prost fiindcă lui nu i s-a sculat pentru ea? Nu, asta n-ar fi acţiunea potrivită. Dar ce voia Rachel? Îl călărea de-a binelea acum, frecându-şi coapsele de genunchiul lui şi gemând. Voia să facă sex? Sigur că nu. Erau parcaţi în faţa casei părinţilor ei, şi era abia în clasa a zecea, şi în plus, el era Ted. Una era să accepte că Rachel ar fi putut dezvolta o mică pasiune pentru el în timpul meditaţiilor la biologie, şi alta era să creadă că o făcuse să devină atât de disperată după P încât era gata să i-o tragă pe scaunul din faţă al maşinii.

Totuşi, ea chiar părea să fie absurd de entuziasmată. Era ceva tulburător într-un mod aproape existenţial, că doi oameni aflaţi atât de aproape unul de celălalt pot să resimtă acelaşi moment cu experienţe atât de diferite.

Asta dacă nu cumva... îşi simula entuziasmul? Sau dacă nu simula în totalitate, atunci exagera. Mult. Dar de ce să facă asta? Să pretindă că el o excită cu mişcările lui neîndemânatice când de fapt nu era aşa?

Ah.

De îndată ce i-a trecut prin minte, şi-a dat seama că răspunsul era evident. Ea ştia că el era agitat, aşa că încerca să-l conducă. Incapacitatea şi disconfortul lui se vedeau de la o poştă. Ea se prefăcea că îi place pentru ca el să se relaxeze şi să n-o mai sărute atât de prost. Îşi simula excitarea sexuală din milă.

Dacă înainte simţise că penisul i se retrăsese înăuntru în corp, acum simţea că o lespede de plumb de două tone îi căzuse din ceruri între picioare, paralizându-l pe viaţă.

Sinucide-te, Ted, zise o voce din mintea lui. Serios.

Poate ar fi şi făcut-o – ar fi sărit pur şi simplu din maşină şi s-ar fi aruncat în faţa primului vehicul care venea spre el –, dar atunci Rachel i-a luat mâna şi i-a lipit-o de pieptul ei. A simţit din nou şocul care-i anihila gândurile. Sânii lui Rachel erau mici, dar tricoul ei era decoltat, aşa că atingea multă piele foarte catifelată. Timid, i-a strâns sânul, iar apoi a frecat locul unde era destul de sigur că ar trebui să-i fie sfârcul. Oh, Doamne, chiar era acolo, iar după o secundă de frecat, s-a ridicat deodată sub degetul lui mare.

Uau.

Închizând ochii de parcă ar fi sărit de la trambulină, şi-a vârât mâna sub tricoul şi sutienul ei, apoi n-a mai trebuit să-şi facă griji că nu i se scula, fiindcă sfârcul dezgolit pe care-l ciupea era cel mai murdar şi mai sexy lucru din lume, şi cumva era şi mai murdar şi mai sexy fiindcă era ataşat de o persoană pe care abia dacă o cunoştea, a cărei respiraţie mirosea a floricele şi a cărei parodie

transparentă a excitaţiei era o insultă la adresa amândurora.

L-a ciupit din nou, puţin mai tare. Ea a scâncit, dar apoi şi-a revenit repede. „Oh, Doamne, Ted”, a gemut ea, fals.

Au ieşit împreună următoarele patru luni.

Privind în urmă, Ted s-a gândit că Rachel fusese prima femeie pe care s-ar fi putut spune cu adevărat că o tratase urât. Da, le dăduse fiori fără să vrea unora dintre pasiunile lui, dar fusese doar un copil, şi se luptase din greu să se ţină sub control. Şi probabil putea argumenta de ce se purtase aşa cu Anna când erau la şcoală împreună – că ar fi trebuit să fie sincer cu ea în privinţa sentimentelor lui, în loc s-o pândească din zona rezervată prietenilor –, dar, deşi cu Anna fusese un laş, îşi dăduse totuşi toată silinţa să fie amabil. Rachel, însă... dacă iadul exista, iar el ar fi ajuns acolo, era destul de sigur că dracul i-ar fi arătat o fotografie cu Rachel, i-ar fi fluturat-o în faţă şi ar fi zis: „Amice, care a fost treaba cu tipa asta?”

Dar nu ştia! Chiar nu ştia.

În cele patru luni cât au fost împreună, nu a început niciodată să o placă pe Rachel mai mult decât la prima întâlnire. Totul la ea îl enerva: părul ei stupid, vocea ei nazală, obiceiul ei de a face pe şefa cu el. Gândul că lumea spunea: „Ia uite-o pe Rachel, iubita lui Ted!” îl făcea să se cutremure. Vedea la ea toate părţile din el pe care încerca atât de tare să le reprime: propunerile ei

linguşitoare adresate unor oameni care o tratau ca pe un rahat, condescendenţa ei fals patriciană faţă de mâna de oameni care se aflau sub ea în ierarhia popularităţii, înţepăturile sarcastice de care se folosea ca să se distanţeze de toţi ceilalţi rataţi din planul ei social.

La fel ca el, era predispusă la accidente corporale jenante – pete de menstruaţie, respiraţie urât mirositoare, statul în poziţii care îi expuneau neintenţionat lenjeria intimă –, dar, spre deosebire de el, aceste episoade nu păreau să-i stârnească vreo ruşine nemăsurată. El era cel care se simţea ruşinat: când o vedea pe hol în faţa lui, umblând dezinvoltă cu o pată ruginie pe dosul fustei de blugi, sau când Jennifer şi-a făcut vânt scârbită după ce Rachel, care stătuse mult prea aproape, s-a întors în cele din urmă cu spatele. În acele clipe, Ted nu doar că o displăcea pe Rachel: o ura, mai mult decât urâse vreodată pe cineva în viaţa lui.

Aşadar, de ce nu se despărţea de ea?

Acasă, singur, Ted ştia că nu-i place de Rachel şi că nu vrea să iasă cu ea, aşa că despărţirea părea ceva direct, corect de făcut. Dar apoi se întâlneau şi, de îndată ce Rachel îl vedea, dacă el ezita sau dacă se retrăgea, sau dacă semnala cu cea mai măruntă expresie că era ceva în neregulă, atunci chipul ei se întuneca. La primul semn al furiei fetei, se simţea cuprins de vinovăţie şi de o frică rece. Se lăsa târât de un curent al convingerii că era un gunoi nesimţit şi neruşinat, cu păcatele întinzându-se într-un lanţ neîntrerupt până la momentul iniţial când se hotărâse să meargă fie şi la o singură întâlnire cu ea, când de fapt tot timpul fusese îndrăgostit de Anna. Frământat de sentimentul de vinovăţie, hotăra că în loc să o înfrunte

pe Rachel direct şi să adauge încă o nedreptate la lista nemăsurată de nedreptăţi pe care i le făcuse deja, ar fi mult mai bine să aştepte un moment mai oportun, cum ar fi poate unul în care ea s-ar despărţi de el. La urma urmei, nu era ca şi cum ar fi fost cine ştie ce premiu; cu siguranţă că, dacă ar fi aşteptat, mai devreme sau mai târziu ea s-ar fi eliberat de această iluzie că el era cât de cât prezentabil şi avea să-i dea papucii de bunăvoie. Cu gândul acesta în minte, era de acord cu orice sugera ea, având sentimentul unei uşurări profunde – iar apoi, după zece minute, sau cincisprezece, sau o oră, îşi lua seama şi se gândea: stai puţin, aveam de gând să mă despart de ea, de ce stăm aici în restaurantul ăsta Olive Garden şi luăm prânzul?

Cu Rachel care pălăvrăgea întruna, cu norul acela întunecat al furiei incipiente deja risipit, ideea că acum doar câteva secunde îi păruse imposibil să pună capăt relaţiei părea absurdă – dar părea absurd şi să se despartă de ea din senin, când stătea şi se prefăcea că totul e în regulă şi spunea lucruri de genul: „Sigur, vin cu tine în vizită la verişoara ta duminică”. Dacă ar fi încercat să se despartă de Rachel acum, când ea ronţăise pe jumătate o grisină, cu siguranţă că primul lucru pe care l-ar fi spus ar fi fost: „Dacă ştiai că o să te desparţi de mine, de ce tocmai ai fost de acord să vii cu mine în vizită la verişoara mea duminică?”, iar el nu ar fi avut nici un răspuns.

Ei, bine, şi dacă ar fi spus asta, ce, Ted? Ce. Dacă. Ar. Fi. Spus. Asta. N-ar fi putut pur şi simplu să ridice din umeri şi să spună: „Ups, nasol de verişoara ta, m-am răzgândit”? Nu. Nu putea face asta, fiindcă asta era ceva ce ar fi făcut numai un nesimţit, iar el, Ted, nu era un nesimţit. El era... un tip de treabă.

Da, bine, toată lumea era de acord că tipii de treabă sunt cei mai răi, dar asta era altceva. Să te simţi incapabil să o întrerupi pe Rachel la jumătatea mesei şi să-i dai papucii pe neaşteptate – ăsta nu era Sindromul Tipului de Treabă, ci doar un comportament uman. Nu empatizase niciodată cu Rachel mai mult decât în momentele acelea în care îşi imagina cum ar fi fost să iei inofensiv prânzul cu un om care s-a prefăcut în totalitate că te place, care nu ţi-a dat nici un indiciu că l-ar deranja ceva, şi deodată, din senin, zdrang, să se dovedească de fapt că ai avut o impresie complet greşită în privinţa lui, şi că tot ce ţi-a spus a fost o minciună.

Toată viaţa lui, Ted se agăţase de ideea că era neînţeles – că fetele care îl respingeau nu aveau dreptate să-l trateze de parcă era ceva inerent înfiorător la el. Poate că nu era cel mai chipeş băiat, dar nu era rău. Şi totuşi uneori stătea treaz noaptea şi şi-o imagina pe Rachel spunându-şi povestea în faţa unui tribunal alcătuit din toate fetele care îl respinseseră vreodată, desfătându-le cu înşelătoriile lui, cu felul în care se prefăcuse că o place când de fapt nu era aşa, cu masca de „tip de treabă” pe care o purta când de fapt era un egoist şi un mincinos de rahat – şi le vedea pe toate acele fete, cu Anna în mijlocul lor, şocate şi neşocate în acelaşi timp, încuviinţând din cap şi aprobând că da, desigur, mereu ştiuseră că era ceva în neregulă cu el.

Aşa că Anna îşi asumă un alt rol în mintea lui: preşedinta unor jurate care stăteau gata să condamne. Cu cât se lungea relaţia lui cu Rachel, cu atât mai mult avea nevoie ca ea să se întoarcă la tribunalul lui imaginar cu o poveste care să-l dezvinovăţească. Avea nevoie ca prima lui iubită nu doar să spună, ci să şi creadă că deşi poate lucrurile nu

merseseră între ei, el nu era înfiorător sau înfricoşător sau rău; era, în esenţă, un tip de treabă.

Pentru a o linişti pe această versiune imaginară a Annei, rămase cu Rachel şi minţi. Îşi termină prânzul la Olive Garden, merse în vizită la verişoara ei şi încercă să pregătească terenul pentru evadare. Făcu tot posibilul să păstreze distanţa faţă de Rachel, nu destul cât s-o înfurie, doar destul cât să împiedice relaţia să devină şi mai serioasă decât era deja. Nu o suna prea des şi era ocupat mai tot timpul, dar întotdeauna îşi cerea scuze din cauza asta. Făcea exact ceea ce i se cerea, nimic mai mult. Se simţea oarecum de parcă ar fi făcut pe mortul, rămânând moale şi docil în speranţa că în cele din urmă ea îşi va pierde interesul şi se va îndepărta. În regulă, avea să spună tribunalul la final. Nu e cea mai bună persoană. Nu e un sfânt. Dar nu e nici un tip ca Marco, nu manipulează fetele doar de dragul de a o face. Ar fi putut fi mai rău. Mai merită o şansă. Inculpatul este declarat... rezonabil de OK.

Dar staţi, se ridică un glas, chiar înainte ca ciocănelul să coboare.

Da?

Încă ceva, totuşi. Am o întrebare.

Spuneţi.

Cum rămâne cu sexul?

Ăăă... cum adică? Ted şi Rachel nu au făcut sex. Doreşte să fie foarte clar în privinţa asta în faţa tribunalului. Ted nu i-a luat virginitatea lui Rachel. (Iar Rachel nu i-a luat-o pe a lui Ted.)

S-au cuplat?

Evident. Au ieşit împreună patru luni de zile.

Când se cuplau, Ted „făcea exact ceea ce i se cerea, nimic mai mult?" „Făcea pe mortul" cu Rachel, ca să spunem aşa? Era persoana politicoasă, uşor distantă, retrasă care era cu ea în celelalte situaţii?

Ăăă. Ei, bine. Nu.

Cum era?

...

Cum erai, Ted?

Eram...

Erai...?

Eram... gen...

Da?

... rău.

Rău?

Rău.

*

Înainte ca Ted să crească şi să devină experimentat sexual, înainte să stăpânească o gamă de cuvinte-cheie pentru fetişuri pe Pornhub şi să înceapă să plătească un abonament anual la Kink.com, „rău” era cuvântul pe care-l folosea în mintea lui pentru lucrurile pe care i le făcea lui (cu?) Rachel, acea dinamică zvârcolită şi atrăgătoare. Cuvântul o preceda. Îl folosise când era copil pentru a descrie anumite genuri de benzi desenate şi desene animate şi filme şi cărţi în care oamenii erau „răi” cu fetele. Femeia Fantastică era legată cu lanţuri de şinele de tren. Pe coperta unei cărţi poliţiste cu Nancy Drew de-a surorii lui, Nancy era legată de un scaun, cu căluş la gură.

Tânărului Ted îi plăceau poveştile în care oamenii erau „răi” cu fetele, dar asta nu sugera că ar vrea să le facă lucruri rele. Când se imagina în poveştile acelea, ceea ce se întâmpla rareori – mulţumindu-se în general să le urmărească doar cum se desfăşoară –, el, Ted, nu era niciodată cel care lega fetele. Nu, el era cel care le salva. El dezlega sforile şi le freca încheieturile ca să le pună sângele în mişcare, le desfăcea cu blândeţe căluşurile, le mângâia părul în timp ce ele plângeau cu capul pe pieptul lui. Să fie el răufăcătorul, cel care le lega, cel care le provoca durere? Nu, nu, nu, nu, nu. Răutatea nu avea nimic de-a face nici cu viaţa amoroasă a lui Ted, nici cu viaţa fanteziilor lui. Asta până să apară Rachel.

Pe cât posibil, Ted evita să-şi facă de cap cu Rachel. Rareori o atingea afectuos, şi ţinea gura închisă când se sărutau. Deşi recunoştea că asta o deranjează, simţea că e un om bun când făcea asta: de vreme ce nu o plăcea, nu avea nici un drept să o preseze să facă lucruri sexuale. La urma urmei, dacă ar fi făcut un efort să se cupleze cu ea, iar apoi i-ar fi dat papucii, ea ar fi fost îndreptăţită să se întoarcă la tribunal şi să-l acuze că a folosit-o pentru sex. După această logică, aşadar, singurul mod în care se putea exonera de vină era să-i ceară lui Rachel să-l împungă şi să-l cicălească şi să insiste să rămână singur cu ea, să-i ceară de două sau trei sau cinci ori, astfel încât, la final, nimeni să nu poată afirma că a fost vina lui.

Odată ce erau în dormitorul ei, cu uşa închisă, ea începea să-l sărute în modul acela care nu înceta niciodată să pară fals: pupicii aceia uşori, oftaturile acelea melodramatice. Pfui, Rachel, se gândea el, în timp ce enervarea cu care se luptase toată ziua ieşea la suprafaţă. De ce eşti aşa de autoritară şi insistentă şi inconştientă? De ce mă placi? De ce nu-ţi dai seama că eu nu prea te plac? Dar ea continua să i se arunce în braţe... şi în cele din urmă, capitulând în faţa tentaţiei, îşi canaliza iritarea într-o ciupitură sau o muşcătură, sau chiar, mai târziu, o palmă uşoară.

Ea susţinea că îi plăcea când el era „rău” cu ea, iar el a presupus că aşa era, dacă asta era o explicaţie cât de umedă şi îmbujorată şi zvârcolitoare devenea. Totuşi, în sinea lui simţea că tot ce făcea ea era acoperit cu o patină de falsitate, şi că atunci când susţinea că îi plăcea ce îi făcea el, îi spunea ce credea că voia el să audă. Parte din ceea ce însemna să fie „rău” cu Rachel, aşadar, era să descojească falsitatea aceea, să scormonească sub ea, să o forţeze să arate o reacţie adevărată: voia să surprindă

acea parte reală a lui Rachel, dar tot îi scăpa printre degete, ca un ţipar care se scufunda în apă, iar vânătoarea asta îl făcea să se urce pe pereţi de dorinţă. Te urăsc, te urăsc, gândea el, prinzându-i încheieturile osoase deasupra capului şi muşcându-i carnea umărului şi frecându-se de piciorul ei până îşi dădea drumul.

— A fost extraordinar, ofta ea după aceea, cuibărindu-se la pieptul lui, dar el nu o credea şi nu putea să o creadă.

Uneori se întreba dacă, mai mult decât frecatul în sine, ei îi plăcea postludiul, fiindcă în acele perioade scurte el se purta altfel cu ea. Avea atâta nevoie ca ea să-i aline vinovăţia faţă de ceea ce tocmai făcuse încât era vulnerabil, deschis şi fragil. O săruta şi îi aducea apă, iar după aceea se întindea lângă ea şi-şi ascundea faţa în părul ei. În clipele acelea se putea uita la chipul lui Rachel şi o vedea nu ca urâtă sau drăguţă sau bună sau rea sau iubită sau nesuferită, ci doar ca pe o persoană întinsă lângă el, dezgolită de toată judecata pe care i-o impunea continuu, de analiza lui critică obsesivă a fiecărui lucru pe care-l făcea ea. Dacă ar fi putut s-o placă pe Rachel? Dacă ar fi plăcut-o, atunci n-ar mai fi fost un om rău fiindcă ieşea cu ea. N-ar mai avea ce să ispăşească. Ar fi putut fi fericiţi. El ar fi fost liber. Gândul acela l-a făcut să se simtă fantastic de uşor, ca şi cum vreun burete dinăuntrul lui, plin cu otravă, ar fi fost stors în cele din urmă.

Niciodată nu dura. Pe măsură ce exaltarea postcoitală începea să se risipească, Anna se dezvăluia lângă el ca o stafie. Gândeşte-te la mine, gândeşte-te la mine, îi şoptea la ureche, iar el o asculta. Creierul îi pornea din nou, gândind, învolburându-se, judecând. O dăduse în bară cuplându-se cu Rachel, lăsând-o pe Rachel să-l vadă aşa,

expus. Acum ea va fi şi mai sigură că el o place; acum va fi şi mai rănită când o va părăsi; acum avea şi mai multe păcate împotriva ei de ispăşit; acum va fi şi mai greu să scape.

Se ridica în şezut, îşi trăgea chiloţii pe el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că trebuie să plec.

— De ce nu mai stai puţin întins aici cu mine?

— Am teme.

— E vineri.

— Ţi-am mai spus, am multe lucruri de făcut.

— De ce eşti mereu aşa?

— Aşa, cum?

— Aşa. Supărăcios. După.

— Nu sunt supărăcios.

— Ba eşti. Domnul Supărăcios. Supărăcilă.

— Am un examen la analiză matematică, un proiect la istorie de care nici nu m-am apucat, i-am promis unei prietene că o ajut să înveţe pentru examenele finale, şi luni trebuie să predau consilierului de orientare varianta finală a eseului pentru facultate. Îmi pare rău dacă par

stresat, dar nu mă ajută să mă baţi la cap şi să-mi spui Domnul Supărăcilă când deja am pierdut vreo oră aici.

— Vino doar şi întinde-te un minut. Lasă-mă să-ţi fac masaj.

— Rachel, nu vreau să-mi faci masaj. Vreau să rezolv ce am de făcut. De-asta am zis că n-ar trebui să facem asta.

— Haide, vino încoace, supărăcilă. Mama se întoarce abia peste o oră. Vino, lasă-mă...

— Hei, potoleşte-te!

— Ce e, nu-ţi plaaace? Pentru că mie mi se pare că îţi plaaace. Oooh, îţi place.

— Opreşte-te, am zis!

— Obligă-mă, iubi.

— La naiba, Rachel...

— Oh, Ted!

Iar deasupra lor, precum un cor îngeresc, fetele de la tribunal îşi reluau sporovăiala: Uită-te la ei, doi pociţi, cum îşi fac treburile lor dubioase de urâţi, oh, Doamne, ce scârbos e, ai văzut, chiar a...? cred că... da, a făcut-o, a făcut-o, oh, nu, cred că îmi vine să vomit, oh, scârbos, e cel mai dezgustător lucru pe care l-am văzut vreodată, nu ştiu cine e mai scârbos, ea sau el, cum poate, cum poate să suporte aşa ceva, eu nu l-aş lăsa niciodată, niciodată, niciodată să-mi facă aşa ceva...

În timp ce Anna cea Imaginară rămânea tovarăşa constantă a lui Ted, împărtăşindu-şi cu folos opiniile detaliate cu privire la evoluţia relaţiei lui şi la starea sufletului său, Anna cea Reală îşi vedea nestingherită de treabă în Tulane, primind o dată la două săptămâni câte un e-mail prietenesc de la bunul ei amic Ted – trebuie remarcat că nici unul dintre acestea nu pomenea de existenţa vreunei Rachel cea Reală.

Ted se prezenta în faţa Annei cu aceeaşi grijă cu care se expun piesele de muzeu şi se lupta fără succes cu întrebarea cum să o includă şi pe Rachel în imagine. Problema era că în timp ce o „tipă abstractă dintr-a zecea" ar fi putut fi o rivală sexy pentru Anna, crescând statutul lui Ted în ochii ei, Rachel însăşi nu putea fi altceva decât o povară. Dacă Anna i-ar fi pus întrebări suplimentare pe care nu le putea evita, se temea că descoperirea că avusese vreo legătură romantică cu Rachel Derwin-Finkel ar fi fost de ajuns cât să-l compromită pentru totdeauna cu duhoarea ei de ratată.

Rachel, pe de altă parte, ştia totul despre Anna. Oho, şi încă cum. Uneori, Ted bănuia că Rachel e vreo clarvăzătoare de nivel foarte scăzut, puterile ei paranormale fiind limitate la un pumn mărunt şi inutil de tărâmuri. Cel mai mic licăr de disconfort de pe chipul lui era întâmpinat imediat cu „Ted? Ted? Ce s-a întâmplat? La ce te gândeşti? Ted?" De vreme ce de obicei se gândea la cât de enervantă era Rachel şi/sau visa cu ochii deschişi la Anna, nu avea de ales decât să mintă când se întâmpla aşa ceva; o minţea mai mult pe Rachel, zilnic, decât

minţise pe oricine în toată viaţa lui. Şi totuşi din când în când, ea îl interoga într-un fel care-l făcea să izbucnească, incapabil să se abţină să nu dezvăluie câte o frântură de adevăr.

De exemplu, odată – o singură dată – o menţionase pe Anna în faţa lui Rachel, dar ar fi putut la fel de bine să-şi tatueze pe corp ÎNTREABĂ-MĂ CE SIMT PENTRU ANNA TRAVIS.

— Gilda Radner era practic un geniu subapreciat, a spus el în seara aceea în magazinul Blockbuster, în timp ce se uitau la un raft cu casete video The Best of SNL. Prietena mea, Anna, e o mare fană a ei.

— Prietena ta, Anna? a întrebat Rachel ca un ecou.

Ted a îngheţat.

— Dap.

Simţea că traversează un lac iarna, şi gheaţa începe să se crape peste tot în jurul lui. Fără mişcări bruşte, şi-a zis el. Încă mai poţi ajunge pe uscat, la loc sigur.

— Nu cred că o cunosc pe Anna, a zis Rachel.

Vocea ei era studiat dezinvoltă.

— Probabil că nu, a spus el. A terminat anul trecut.

— De unde o ştii?

— Nu mai ţin minte. Cred că am avut un curs împreună la un moment dat.

S-a lăsat tăcerea. Unul lângă altul, se uitau lung la filme sub luminile fluorescente puternice. Rachel a luat caseta cu filmul O invenţie de milioane cu Steve Martin şi s-a uitat pe spate. Gata? Scăpase?

— Adică Anna Zhang? a întrebat Rachel.

Gheaţa a cedat, iar el s-a scufundat în apă.

— Nu.

— Anna Hogan?

— Nu.

La naiba, dar pe Anna Hogan chiar o ştia! De ce n-o fi zis pur şi simplu Anna Hogan? EŞTI UN MARE CRETIN, TED, strigă la el propriul creier.

— Păi, atunci care Anna?

Ted a simţit un nod în gât.

— Anna Travis, a îngăimat el.

— Anna Travis! Rachel se prefăcea că încă citeşte pe cutie, dar a ridicat din sprâncene în aşa fel încât să sugereze un scepticism teatral faţă de ideea că Ted ar fi umblat în aceleaşi cercuri sociale înalte ca Anna Travis. Nu ştiam că o cunoşti pe Anna Travis.

— Dap.

— Hm. O pauză. Cum se face că n-ai mai pomenit-o până acum?

— Nu ştiu. N-a venit vorba de ea niciodată.

Lui Ted i-a trecut prin minte că dacă Rachel îşi pierdea cumpătul şi-i dădea un ultimatum legat de Anna, va trebui să se despartă de ea, fiindcă, evident, dacă ar trebui să aleagă între Rachel şi Anna, ar alege-o pe Anna, şi de vreme ce nu s-a întâmplat niciodată nimic între el şi Anna, Rachel ar fi cea nerezonabilă, iar despărţirea nici măcar nu ar mai ajunge să fie vina lui.

Dar Rachel era mai isteaţă de atât. A pus O invenţie de milioane la loc pe raft şi au continuat să se plimbe prin Blockbuster în tăcere.

— E drăguţă, a zis Rachel după un minut.

— Cine?

Chipul lui Rachel s-a contorsionat pentru o clipă într-un rânjet.

— Cine? Gilda Radner. Nu, Anna Travis, fraiere. E bună.

— Presupun, a zis el.

— Presupui?

— Suntem doar prieteni, Rachel, a spus Ted, cu o răbdare exagerată.

— Mda... evident, a zis Rachel. Anna Travis.

Rachel, s-a gândit Ted, eşti o pizdă nenorocită şi sper să mori în chinuri.

— Ai fost la petrecerea ei de rămas-bun? Astă-vară? a întrebat Rachel.

— Da. De ce?

— Nici un motiv. Rachel a luat alt film de pe raft şi a citit gânditoare descrierea de pe spate. Fără să ridice privirea, a spus: Am auzit un zvon că la petrecerea aia şi-a tras-o cu Marco Hernandez în dormitorul părinţilor ei în timp ce maică-sa pregătea tortul la parter.

Imagine: Ted este legat de o targă şi Rachel stă deasupra lui, examinând cu atenţie o selecţie de cuţite, în timp ce se hotărăşte pe care să-l înfigă în părţile lui cele mai moi.

— Asta e o prostie, a pufnit Ted. Cine ţi-a zis asta? Shelly?

Shelly era prietena cea mai bună a lui Rachel, o fată capricioasă şi insuportabilă. Ted s-a gândit că ar putea să înceapă o ceartă despre Shelly care să-i distragă atenţia lui Rachel. Sau poate ar trebui pur şi simplu să răstoarne cel mai apropiat raft cu casete video şi să fugă din ţară.

Rachel n-a muşcat momeala.

— De fapt, nu a fost Shelly. Dar toată lumea ştie că Anna Travis e obsedată de Marco. Zici că-i nebună, serios.

Pentru prima dată, Rachel s-a uitat drept la el, cu o privire goală dincolo de ochelari.

— Eu am auzit că îi scrie tot felul de mesaje de la facultate, şi că îl sună tot timpul la cămin, şi a devenit atât de grav încât a trebuit să-i blocheze numărul şi adresa de mail.

Lui Ted i s-a făcut rău. De cât timp păstra informaţia asta şi de unde ştia că ar trebui să o folosească?

— Oh, Doamne, Rachel, a zis Ted. Sincer, e jenant cum faci asta, cum bârfeşti nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoşti. Tratezi oamenii care ţi se par cool de parcă ar fi nişte vedete sau ceva. Anna e doar o persoană obişnuită şi nici măcar n-o cunoşti, aşa că poate tu şi Shelly ar trebui să nu mai fiţi aşa de obsedate de viaţa ei sentimentală, ca două fraiere.

— Ei bine, a răspuns Rachel, ţuguindu-şi buzele. Eu chiar o cunosc. Deci...

— Ba nu.

— Ba da, a zis ea, rece şi triumfătoare. Am fost la grădiniţă împreună şi mamele noastre sunt prietene. Mama ei i-a zis mamei mele chestia că Marco i-a blocat numărul. A zis că Anna e aşa de vraişte din cauza asta că s-ar putea să fie nevoie să-şi ia un semestru de graţie. Cred că prietena ta, Anna, pur şi simplu nu ţi-a spus.

Stomacul lui Ted s-a contractat în jurul cuţitului pe care Rachel tocmai i-l vârâse în burtă.

Rachel şi-a trecut mâna rece pe sub mâna moale a lui Ted.

— De fapt, nu cred că am chef de film, a zis ea. Ai mei se întorc acasă abia după miezul nopţii şi frate-meu e la o petrecere în pijamale. Haide.

Câteva seri mai târziu, Ted s-a aşezat în faţa computerului, încercând să compună un e-mail către Anna. Scrisese şi şterse douăzeci de variaţiuni ale întrebării Eşti sigură că e totul bine?, dar nimic nu ieşise cum trebuie. Îi trimisese deja două e-mailuri la care nu primise răspuns, şi ştia că ar trebui s-o lase mai moale. Problema era că nu voia doar să afle dacă povestea lui Rachel e adevărată; avea nevoie să afle – nevoia lui de a afla era ca o mâncărime produsă de gândaci care-i umblau pe sub piele.

Condus de nelinişte pe nişte culmi neprevăzute ale curajului, Ted s-a trezit că ridică receptorul. Memorase numărul Annei de la şcoală, chiar dacă nu o sunase decât o singură dată – de ziua ei, când îi cântase tot cântecul „Mulţi ani trăiască” în căsuţa vocală. Ea nu l-a mai sunat înapoi, dar în cele din urmă a primit un e-mail (subiect: Mulţumesc FOARTE mult!!) pe care-l semnase cu o mulţime de x-uri şi o-uri, ceea ce păruse semnificativ la vremea aceea.

Anna a răspuns din prima.

— Bună, Anna, Ted la telefon, a zis Ted, de parcă ar fi vorbit direct cu robotul ei telefonic.

— Ted! a exclamat ea. Ce e?

— Hm... doar mă gândeam la tine, a zis el. Eşti bine?

— Aşa cred, a răspuns ea. De ce?

Pentru că iubita mea, a cărei existenţă o ţin secretă faţă de tine, mi-a spus un secret pe care mi-l ascunzi, pentru că e geloasă pe pasiunea pe care o am pentru tine, pe

care o ţin iarăşi secretă faţă de tine, deşi n-am fost în stare s-o ţin secretă faţă de ea?

— Hm, nu ştiu exact. E ciudat, dar am avut... sentimentul... că s-a întâmplat ceva.

Să folosească informaţii dobândite pe ascuns ca să simuleze o legătură paranormală misterioasă era un nou tărâm al înşelătoriei pentru Ted, şi n-a înţeles pe deplin forţa a ceea ce făcuse până când Anna n-a început să plângă.

— Nu sunt bine, a zis ea. Nu sunt bine deloc.

Printre suspine, a început să rostească gâfâit o poveste încâlcită în care nu era implicat doar Marco, ci şi un tip dintr-o frăţie care se purtase urât cu ea, o ceartă nasoală cu noua soţie a tatălui ei, un război în plină desfăşurare cu colega ei de cameră şi faptul – pe care l-a menţionat aproape ca şi cum era să uite – că pica majoritatea materiilor şi anul viitor urma să fie în probaţiune academică.

— Îmi pare rău, a spus Ted, uluit. Îmi pare aşa de rău. Pare foarte greu.

— Nu-mi vine să cred că m-ai sunat, a zis Anna. Nimeni de acasă nu m-a mai sunat de nici nu mai ştiu când. Parcă au uitat de mine. Crezi că eşti aşa de apropiat de oameni, dar când ai nevoie de ei, pur şi simplu uită.

— Eu nu te-am uitat, a zis Ted.

— Ştiu, a spus Anna. Ştiu că n-ai uitat. Tu mi-ai fost mereu alături, mereu, dar eu n-am apreciat asta niciodată, mereu

m-am aşteptat să mă susţii necondiţionat. Am fost atât de egoistă. Urăsc felul în care eram în liceu, Doamne, mi-aş dori să pot schimba totul la mine, doar că e... e prea târziu ca să mai fac ceva, asta e problema. Totul e aşa de dat peste cap, şi pur şi simplu nu mai ştiu cine sunt, ştii ce zic? Gen, cine e persoana asta care a făcut toate alegerile cu care trebuie efectiv să trăiesc eu acuma? Mă uit în urmă la persoana aia şi o urăsc, o urăsc atât de tare pentru ce mi-a făcut, persoana aia e ca o rivală, cea mai mare duşmancă a mea, dar problema e că persoana aia sunt eu.

În timp ce Anna îşi vărsa sufletul la telefon, sufletul lui Ted s-a aprins ca o erupţie solară. Nu voia altceva decât să-i arate Annei cum o vedea el: cât de frumoasă şi perfectă era în ochii lui. Trebuia să-i spună că va păstra această amintire – această cunoaştere – a ei înlăuntrul său, astfel încât orice s-ar întâmpla între ei, oricât de rău s-ar fi judecat singură, el ar putea face ceva pentru ea: ar putea s-o iubească, altruist şi neîncetat, cu un devotament total şi o puritate absolută, pentru tot restul vieţii lui.

O oră mai târziu, Anna şi-a tras nasul.

— Mersi că m-ai ascultat, Ted, a zis ea. Chiar înseamnă mult pentru mine.

Aş muri pentru tine, s-a gândit el.

— No problemo, a spus cu voce tare.

*

După aceea, Ted şi Anna au început să vorbească la telefon aproape în fiecare seară. Niciodată în viaţa lui nu mai trăise Ted ceva pe măsura entuziasmului stârnit de acele conversaţii de seara târziu, şi s-a trezit că începea să-şi construiască un set elaborat de ritualuri aferente, aşa cum un trib primitiv ar fi nevoit să îndeplinească ritualuri în jurul aprinderii focului, ca să-i ţină forţa sub control.

O parte a ritualului presupunea să păstreze conversaţiile secrete – faţă de Rachel, desigur, dar şi faţă de părinţii lui şi de toţi ceilalţi. A mutat telefonul din camera de jocuri departe de computer şi aproape de patul lui. Pornea ventilatorul în faţa uşii ca să creeze o mască de zgomot alb. Făcea duş, se spăla pe dinţi şi se vâra sub cearşafuri. Înainte ca Anna să răspundă măcar, pielea i se încălzea, aproape ca atunci când avea febră.

— Hei!

— Hei!

Glasurile lor erau răguşite şi grave; îşi murmurau, se gândea Ted, ca şi cum ar fi stat întinşi în pat unul lângă celălalt, şoptind cu capul pe pernă. Închidea ochii şi îşi imagina asta.

— Cum a fost ziua ta? a întrebat el.

— Oh. Ştii tu.

— Totuşi. Spune-mi. Vreau să aud.

Când Anna începea să-i spună povestea zilei („Păi, să vezi, m-am trezit la patru că proasta de Charise avea antrenament...”), Ted îşi cobora lent mâna pe piept şi în

jurul cutiei toracice, imaginându-şi că e mâna Annei, iar pielea lui se făcea ca de găină sub atingerea degetelor ei.

În timp ce ea vorbea, el spunea foarte puţine lucruri, în principal „aha”-uri şi „oh, nu”-uri înţelegătoare. O dată, când ea părea deosebit de supărată, a spus: „Îmi pare rău”, iar apoi a şoptit în tăcere: „... draga mea”.

Între timp, mâna lui cobora în cercuri lente şi senzuale de-a lungul trunchiului, pe lângă betelia boxerilor şi sub banda elastică, mângâind ezitant marginea părului pubian.

— Mai povesteşte-mi despre Kathleen, a zis el, când Anna părea că nu mai are nimic de spus. Kathleen era mama vitregă a Annei. A început să se joace cu penisul – să-l bată uşor cu buricele degetelor, să-i dea bobârnace. Crezi că tatăl tău o s-o înfrunte sau o să-i ia partea?

— Oh, Doamne, glumeşti? a ţipat practic Anna.

— Şşşşş, şşşşş, a liniştit-o Ted. Charise are antrenament peste patru ore.

— Dă-o-n mă-sa pe Charise, a şoptit Anna.

Ted a râs. Anna a râs şi ea. Practic îi simţea răsuflarea pe faţă. Şi-a strâns penisul în mână, arcuindu-şi spatele de plăcere, şi a strâns din dinţi ca să se forţeze să tacă.

— Ţi se face somn? a întrebat el în cele din urmă.

— Da, a zis Anna.

— Vrei să adormim împreună?

— Vreau... dar trebuie să te trezeşti aşa de devreme...

— E OK, a zis el. O să dorm în sala de studiu.

— Eşti un dulce, Ted. Îmi place să adorm cu tine.

— Şi mie îmi place să adorm cu tine. Noapte bună, Anna.

— Noapte bună, Ted.

— Vise plăcute, Anna.

— Vise plăcute, Ted.

În liniştea care a urmat, şi-a imaginat cum Anna îl priveşte cu un dezgust fascinat; şi-a imaginat că îl atinge; şi-a imaginat că la celălalt capăt al firului, în noaptea umedă din New Orleans, Anna, torturată de dorinţă, se atinge singură şi se gândeşte la el. A ascultat-o cum inspiră şi expiră în timp ce mâna lui lucra constant sub cearşafuri. Îi era ruşine, desigur, dar căldura ruşinii i se aduna în vintre, amplificându-i plăcerea. Îşi dădea drumul ca un torent, fără să scoată alte sunete decât cele care ar fi putut fi explicate drept respiraţia din somn. Abia când se liniştea cu totul, când pulsul şi respiraţia îi încetineau complet, îndrăznea să şoptească:

— Anna, dormi? Şi-o imagina pe Anna stând trează, cu ochii mari, privind în tavan cu inima plină de dor, dar nu era decât tăcere. Te iubesc, Anna, a şoptit el şi a închis telefonul.

Şi apoi a venit vacanţa de iarnă, când Anna se întorcea acasă în vizită. Oare Ted avea s-o întâlnească? Desigur. Erau practic cei mai buni prieteni! Vorbeau în fiecare seară. Ea spusese: „Tu mi-ai fost mereu alături, mereu”. Avea s-o vadă, evident. Singura întrebare era când.

Şi unde.

Şi cum.

La liceu, făcutul planurilor cu Anna fusese un proces la fel de delicat ca o operaţie chirurgicală, şi ocazional la fel de brutal. Dacă o ruga direct să iasă în oraş, ea zâmbea întotdeauna şi spunea: „Sigur! Sună grozav! Sună-mă mâine şi vedem.” Numai o uşoară crispare a gurii şi o răsuflare mai greoaie sugerau că o deranjase. Dar inevitabil, apărea câte un conflict în ultimul minut, sau dacă nu, când el încerca să stabilească detaliile, ea pur şi simplu nu răspundea la telefon. Dacă el îi atrăgea atenţia că nu se poate baza pe ea, sau dacă făcea măcar referire la planurile anulate, adică dacă nu se prefăcea că planurile acelea nici măcar nu existaseră, ea se îndepărta şi mai mult de el, într-un mod care-l făcea să-i fie ruşine şi să se simtă ca o lipitoare pentru că o presa.

Pe de altă parte, îl ţinea la curent cu bucurie în privinţa planurilor pe care le avea cu alte persoane, oferindu-i un flux constant de informaţii despre excursii care urmau să se întâmple, detalii despre întâlniri sau petreceri care erau întotdeauna atât de aproape să se lege. Atât timp cât el asculta, fără să se plângă, o descriere nesfârşită de activităţi care trebuiau să se întâmple fără el, exista o şansă de 30%, cel puţin, ca Anna să se răzgândească în ultimul minut, să spună că nu poate face faţă poverii

insuportabile a planurilor ei sociale, şi să decidă să-şi petreacă timpul cu el. Sosea la el acasă şi se prăbuşea exagerat de uşurată: „Sunt atât de bucuroasă că facem asta, chiar nu aveam chef de altă petrecere la Maria acasă”. De parcă amândoi erau în mod egal la mila circumstanţelor, la fel de inconştienţi de raportul de forţe care le guverna „prietenia”.

Dar cu siguranţă ceva se schimbase între ei! Cu siguranţă nu avea să-l trateze acum aşa cum îl tratase atunci, nu după ce rostise cuvintele cu voce tare: Tu mi-ai fost mereu alături, mereu, dar eu n-am apreciat asta niciodată, mereu m-am aşteptat să mă susţii necondiţionat. Ce puteau fi acele cuvinte dacă nu o mărturisire? Şi ce era o mărturisire dacă nu o promisiune, sau cel puţin o disponibilitate, de a se schimba? Îi plăcea felul în care glasul ei se poticnise şi se oprise o clipă înaintea celui de-al doilea „mereu”. Tu mi-ai fost mereu alături, mereu. Când se vor căsători, le va putea include în jurămintele ei de la nuntă: Tu mi-ai fost mereu alături, mereu. Tu mi-ai fost mereu alături, mereu. Tu mi-ai fost mereu alături, mereu.

Erau cele mai frumoase cuvinte pe care le auzise el vreodată.

În seara dinainte ca ea să urce în avionul de New Jersey, Ted a încercat să o îmboldească pe Anna, cât de delicat era în stare, şi s-o facă să spună ce voia el să audă.

— Abia aştept să te văd, a zis el.

— Şi eu! Cu siguranţă.

— Ai mai vorbit cu cineva de aici în ultimul timp? Gen, cu prietenele tale, sau cu cineva? Îmi amintesc că ai zis că prietenii tăi de acasă nu prea au ţinut legătura.

Oare îşi imaginase uşoara ezitare dinaintea răspunsului ei? Ea încă nu-i mărturisise treaba cu Marco; în ziua precedentă, prietena insuportabilă a lui Rachel, Shelly, anunţase din senin că a auzit că Marco Hernandez are chiar un ordin de restricţie împotriva Annei, care îi impunea să stea în permanenţă la o sută cincizeci de metri de el. Era, evident, o bârfă stupidă de genul celor care erau specialitatea lui Shelly, dar tot îşi dorea ca Anna să facă ceva ca să-l liniştească – ideal să izbucnească în lacrimi şi să spună: Tu mi-ai fost mereu alături, mereu, şi să-l implore să o ierte pentru toţi anii în care l-a neglijat –, dar s-ar fi mulţumit până şi cu un indiciu că avea de gând să facă un efort activ să se întâlnească cu el.

În schimb, conversaţia a luat o turnură bruscă şi tulburătoare.

— De fapt, a zis Anna, vorbeam cu Missy Johansson, o cunoşti? Şi ea mi-a zis că ieşi cu cineva! Rachel Derwin-Finkel? Şi eu eram, gen, în nici un caz, aşa ceva nu se poate. Dar ea insista că e adevărat!

— Hahahahahahahaha! a zis Ted.

Iar apoi, când tăcerea Annei sugera că nu e un răspuns suficient să râdă ca un nebun, a adăugat:

— Hm. Da. Am ieşit împreună de câteva ori.

— Aţi ieşit la întâlnire?

— Nu prea ştiu ce să zic. Nu i-am pus tocmai o etichetă. (Ba îi puseseră.) E complicat. (Nu era.) Ştii cum sunt eu. (Nu ştia.) Dar... da.

Ted, care avusese o erecţie degajată la începutul conversaţiei, simţea acum că îi vine să verse. Era ceva profund greşit, aproape ca o violare, la faptul că Anna vorbea cu el despre Rachel; era ca şi cum părinţii lui ar fi intrat peste el în cameră în timp ce făcea sex.

— Poate o să ieşim împreună toţi trei atunci, când o să fiu acolo! Mi-ar plăcea s-o mai văd pe Rachel. A trecut prea mult timp.

— Ăăă, sigur. Dacă vrei.

— Ştiai că mamele noastre sunt prietene? Aveam întâlniri de joacă, gen, constant. Nu ne mai cunoaştem aşa de bine acum, că am luat-o în direcţii diferite, social vorbind, la şcoală, dar Rachel chiar e un copil bun. Ce îmi amintesc mai ales despre Rachel e că îi plăceau super mult caii când eram mici. Şi My Little Pony şi astea. Mai ţii minte?

Ingenios, Anna. Foarte ingenios. Ce s-a întâmplat de fapt a fost că s-a răspândit un zvon prin şcoală cum că Rachel Derwin-Finkel se masturba cu figurine My Little Pony. Era unul dintre acele zvonuri pe care nu le credea nimeni cu adevărat, nu chiar, dar pe care, chiar şi aşa, le dădeau mai departe cu entuziasm. Ted însuşi discutase pătimaş cu ceilalţi băieţi la masa de prânz dacă e măcar posibil să faci aşa ceva (Îl bagă pur şi simplu acolo, sau...?), iar apoi, când controversa ameninţase să se stingă, o readusese de

bunăvoie la viaţă, fiindcă scandalul cu Rachel deplasase atenţia de la scandalul anterior care tulburase clasa a treia, şi anume întrebarea dacă el, Ted, a fost sau nu a fost prins de profesoara de muzică când făcea caca în dulapul cu instrumente în timpul recitalului de primăvară, CEEA CE, EVIDENT, NU ERA ADEVĂRAT.

Ce ştia Anna despre cum e să se răspândească un astfel de zvon pe seama ta, despre ruşinea aceea covârşitoare şi neajutorată? Şi-ar fi dorit să creadă că Anna e geloasă, dar nu credea asta; Anna pur şi simplu îşi marca teritoriul, ca un câine care face pipi pe un petic de iarbă. Oare el exista măcar în mintea ei, ca o persoană vie, care respiră şi gândeşte? Îşi petrecea atât timp încercând să-şi dea seama ce gândeşte ea, dar ce fel de conştiinţă îşi imagina ea că trăieşte dincolo de masca feţei lui?

Pentru prima dată, Ted şi-a imaginat că o fute pe Anna aşa cum (aproape) i-o trăgea lui Rachel: cu cruzime, fără să-i pese de confortul ei, recunoscând pe deplin că pe cât de mult o iubeşte, pe atât de mult o şi urăşte. În fantezia lui, Anna era sub el, cu mâna lui în jurul gâtului, şi, oh, la dracu', uite-o şi pe Rachel: erau într-un ménage à trois. Rachel era goală, în patru labe, iar Ted o lua pe Anna de păr şi o forţa...

O obliga...

Amândouă...

— Ai auzit ce-am zis, Ted? a întrebat Anna.

— Nu... scuze... ascultă, ăăă, trebuie să închid!

În a patra zi a Annei în New Jersey, Ted era în dormitorul lui Rachel, îmbrăcându-se după încă o rundă de nu-tocmai-copulaţie, când Rachel l-a întrebat ce vrea să facă de Revelion.

— Nu ştiu, a zis Ted în timp ce îşi punea o şosetă. Cred că s-ar putea să stau acasă.

— Nu se poate, a spus Rachel. Ellen face o chestie şi i-am zis că mergem.

— Ce? De ce ai face asta?

— Ce să fac?

— Să faci planuri fără să mă întrebi mai întâi. Nu crezi că ar fi trebuit să verific dacă nu există altceva ce aş prefera să fac în loc să fiu dus cu forţa la o petrecere cu o grămadă de puşti dintr-a zecea pe care nici măcar nu-i cunosc? Am şi eu o viaţă în afară de tine, să ştii.

— Ăăă. Literalmente tocmai ai zis că nu ai planuri de Revelion şi o să stai acasă.

— Am zis că s-ar putea să stau acasă.

— OK. Şi ce altceva s-ar putea să mai faci?

— Nu ştiu. E o petrecere la Cynthia Krazewski şi mă gândeam să trec pe acolo.

— La Cynthia Krazewski.

— Da. Care-i faza?

— Cynthia Krazewski te-a invitat pe tine la o petrecere.

— Aşa, şi?

— Ted. Tu vrei să-mi spui că Cynthia Krazewski te-a invitat la petrecerea ei de Revelion, şi tu te gândeşti să treci pe acolo.

— Ai vreun atac cerebral sau ceva?

— Încerc doar să-mi clarific lucrurile. Cynthia Krazewski te-a sunat şi a fost ceva de genul: „Bună, Ted, sunt eu, Cynthia, şi mi-ar plăcea să vii la petrecerea mea”?

— Nu. Evident.

— Atunci cine te-a invitat?

— Ce? Despre ce vorbeşti? Anna m-a invitat. Cui îi pasă? Nici măcar n-am zis că merg sigur, am zis că mă gândesc să merg.

— Ah, acum înţeleg. Acum m-am prins. Acum totul e foarte clar.

— Nu înţelegi nimic! Vorbeam la telefon cu Anna şi ea a pomenit de petrecerea de la Cynthia şi am vorbit că poate mergem. Nici măcar nu avem planuri concrete.

Nu asta se întâmplase. Se întâmplase că Anna i se plânsese îndelung în seara precedentă din cauza obligaţiei de a merge la petrecerea Cynthiei Krazewski, în ciuda faptului că era absolut ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l

facă vreodată, aşa că Ted dedusese că exista o probabilitate mare ca, dacă s-ar întâmpla să fie singur acasă de Revelion, să primească un telefon de ultim moment de la Anna, iar ei doi vor ajunge să-şi petreacă Revelionul împreună, uitându-se la SNL în subsolul lui Ted cea mai mare parte din timp, dar apoi, la miezul nopţii, vor comuta pe o televiziune comercială ca să urmărească bila cum coboară, iar el va „descoperi" o sticlă de şampanie răcită în frigider, şi după ce vor ciocni câte un pahar, el se va întoarce către ea cu un zâmbet ironic, amuzat, pe faţă, şi va spune: „Ştiu că e o prostie, dar ce naiba?", iar ea va chicoti şi va spune: „Chiar aşa!", iar el o va săruta într-un mod aproape amical, pe buze, dar cu gura închisă, iar apoi va face o pauză în timp ce se va retrage şi va aştepta, va aştepta şi ea, şi apoi l-ar săruta ea pe el, iar apoi s-ar mozoli de-a binelea, încleştându-se pe canapea şi apoi pe podea, iar când el îi va da jos bluza, o va ridica, dar apoi i-o va răsuci cumva în jurul braţelor astfel încât să i le ţintuiască deasupra capului, un truc pe care-l descoperise recent cu Rachel, iar Anna îşi va rotunji gura într-un Oh sexy şi surprins, şi va gâfâi sub el şi şi-o vor trage şi el o va face să juiseze atât de tare încât după aceea vor fi împreună pentru tot restul vieţii.

Era un plan infailibil.

Stai aşa. Nu era. Era o fantezie sexuală, iar el era un idiot.

Apoi, tocmai în clipa în care recunoştea asta în sinea lui, Rachel – iubita lui, oglinda lui – a început să danseze. Îmbrăcată doar în lenjeria intimă, scuturând din ţâţele minuscule, a făcut un dans îngrozitor, un dans de batjocură la adresa lui Ted. Un dans care, într-o clipă,

fuzionă tot ce detesta Ted la ea cu tot ce detesta la el însuşi.

— Salut, sunt Ted! s-a maimuţărit Rachel, zbenguindu-se. Uitaţi-vă la mine! Sunt amicul tocilar al Annei Travis. Mă ţin după ea în speranţa că dacă fac tot timpul tot ce-mi spune, o s-o fac cumva să mă placă. Uitaţi-vă la mine, uitaţi-vă la mine, uitaţi-vă la mineeeeeeeeeeeeee!

Există vreun moment în care eul tău e zdrobit atât de complet încât moare, şi nu mai eşti nevoit să cari după tine povara propriului tău ego? Sigur există vreun cuvânt în germană pentru sentimentul acesta, când contorsionările elaborate ale propriei tale gândiri urcă la suprafaţă şi devin brusc şi neplăcut vizibile. Ca şi cum ai trece pe lângă o oglindă într-un mall aglomerat şi te-ai gândi: Cine e tipul ăla cu postura aia oribilă şi de ce se chirceşte de parcă aşteaptă să încaseze un pumn de la cineva, mi-ar plăcea să-i trag eu un pumn – ah, stai, eu sunt.

— M-a invitat şi pe mine? a scuipat practic Rachel. Sunt şi eu invitată împreună cu tine la petrecerea şmecherilor?

Ted nu i-a răspuns.

— Deci nu te-a invitat? Ţi-a zis doar că se duce, şi tu aveai de gând să-i dai târcoale ca un dubios, gen, oh, Anna, mi-a fost aşa de dor de tine de când ai plecat la facultate, mi-aş dori să putem să fugim împreună şi să ne uităm la vreo douăzeci de ore de SNL în timp ce eu îţi fac floricele şi îţi respir greu în ureche?

— Dap, a zis Ted. Cam aşa ceva s-a întâmplat.

— Am o idee, a spus Rachel. Mergem la petrecerea Cynthiei Krazewski împreună. Sigur! De ce nu? O sun pe Anna. Ţi-am zis că mamele noastre sunt prietene, da? O s-o întreb dacă putem să venim şi noi la Cynthia. Sunt sigură că o să zică da. Ar fi tare să ne vedem cu ea. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa, Ted?

— Nu, a răspuns el. Nu mi-ar plăcea.

Dar exact asta au făcut.

În New York în anul 2018, Ted stătea întins pe spate pe o targă de spital, împins în holul aglomerat de la Urgenţe. Neputând să întoarcă deloc capul, privea fix într-un neon fluorescent orbitor şi se întreba dacă avea să moară. Ce prostie, şi-a spus el. Cu siguranţă n-am să mor. O femeie a aruncat în mine cu un pahar cu apă; e o rană minoră; e absurd să crezi că un om poate să moară din cauza asta. Imediat, şi-a imaginat-o pe Rachel spunând dispreţuitor: „Se moare tot timpul de răni la cap, Ted”.

Ted s-a gândit: probabil n-o să mor, dar mi-e frică şi sunt singur şi nu-mi place treaba asta.

— Mă scuzaţi, a strigat el, cu gâtul uscat şi o voce spartă. Îmi poate spune cineva ce se întâmplă?

Nimeni nu i-a răspuns la rugăminte, dar în cele din urmă nişte creaturi-umbre neclare au venit înotând spre el. I-au pus întrebări într-o limbă fără sens, iar el a răspuns cu un

mormăit la fel de neinteligibil, şi a fost răsplătit cu o înţepătură în braţ, urmată de un şuvoi de extaz liniştitor.

Pe măsură ce medicamentele şi-au făcut efectul, amintirile lui Ted au început să se întrepătrundă cu o halucinaţie stranie, şi totuşi pervers de plăcută. În halucinaţia asta, paharul pe care Angela i-l aruncase în cap nu ricoşase de craniul său, ci se spărsese în schimb. Un ciob i se înfipsese în frunte, şi vedea ciobul acela în centrul câmpului său vizual, înălţându-se ca un turn, străpungându-l, ţintuindu-l, refractând un cerc scânteietor de curcubeie în lumină. Prin sticlă, se vedea pe sine reflectat în toată gloria lui lamentabilă.

Acolo era.

Acolo este.

Trenton, New Jersey, în ultima zi a anului 1998.

Ted şi Rachel stau pe veranda din faţa casei Cynthiei Krazewski. Rachel s-a pregătit ca de război. E îmbrăcată într-o rochie neagră strânsă pe corp şi încălţată cu pantofi cu tocuri înalte şi lucioase, cu părul dat cu fixativ şi prins într-un coc franţuzesc strâns. Ted sună la uşă, şi după ceea ce li se pare o eternitate cu subînţeles, Cynthia Krazewski deschide uşa.

— Salut, zice Ted. Sunt Ted.

Rachel se strecoară între ei.

— Anna ne-a invitat, spune ea.

— Cine? întreabă Cynthia.

— Anna Travis, zice Rachel.

Cynthia ridică din umeri de parcă n-ar fi auzit niciodată de Anna Travis. Poate nici nu auzise.

— Mă rog, zice ea. Berea e în frigider.

La petrecere, Ted o localizează imediat pe Anna. E într-un colţ şi stă de vorbă cu Ryan Creighton. Poartă o rochie largă şi demodată peste colanţi, şi şi-a vopsit părul într-o nuanţă de roşu care nu-i stă bine. Spre deosebire de Rachel, Anna arată puţin cam... insipidă? Arată cum ştie Ted că se simte: obosită, copleşită şi tristă. Ted se gândeşte: e posibil ca Rachel să arate mai bine ca Anna? Sau ca amândouă să arate la fel de bine? Lumea i se cutremură din temelii, dar apoi Ted o vede pe Anna cum pune mâna pe bicepsul lui Ryan Creighton şi râde seducător, şi încă o dată Anna îi zdrobeşte inima cu toată forţa corpului ei.

Rachel îl priveşte pe Ted cum se uită la Anna cum se uită la Ryan Creighton. Se încordează şi îl strânge pe Ted de mână până când îl doare.

Dându-şi seama că e privită, Anna îl ia de braţ pe Ryan Creighton şi-l conduce către Rachel şi Ted. Se lasă cu câteva îmbrăţişări superficiale şi nişte Vai, Doamne, a trecut atâta timp. Anna şi Rachel se amuză de câte un obicei jenant de-al lui Ted – Ai observat vreodată cum –, în timp ce Ryan Creighton pare extrem de plictisit.

Ted se gândeşte: Toată lumea de la petrecerea asta ar putea să moară în noaptea asta, inclusiv eu, şi nici măcar nu mi-ar păsa. Se îmbată criţă.

La un moment dat pe parcursul festivităţilor serii, sună cineva la uşă, iar apoi se iscă o uşoară agitaţie. Anna dispare. Ted încearcă să se ducă după ea, dar Rachel îi ţine încheietura într-o strânsoare fermă şi brutală. La ei ajunge zvonul că Marco Hernandez ar fi trecut puţin pe la petrecere, dar că ar fi plecat când a aflat că e şi Anna acolo. Se aud iar discuţii despre ordinul de restricţie, şi dacă e adevărat sau nu, şi despre cum ar funcţiona aşa ceva.

Vine miezul nopţii.

Ted o sărută pe Rachel cu limba şi o strânge de fund. Făcând asta, descoperă că e posibil să-ţi placă ceva şi totuşi să nu-ţi pese absolut deloc de treaba asta. I se pare că această senzaţie – de a simţi plăcere şi de a te simţi simultan detaşat de plăcere – este, în sine, destul de plăcută. Se întreabă dacă nu cumva a devenit budist ca prin miracol, sau dacă a suferit o criză psihotică.

Când Ted îşi retrage în cele din urmă limba din gâtul lui Rachel, vede că Anna îi priveşte. Anna pare supărată. Rachel o vede pe Anna cum îi priveşte, şi-l sărută din nou pe Ted, în semn de triumf. Ted se simte din nou ca un petic de iarbă pe care s-a pişat cineva.

Anna dispare, dar se întoarce când Rachel se duce la baie.

— Ted, pot să vorbesc ceva cu tine? întreabă ea.

— Sigur, zice el. Ce e?

— Între patru ochi.

Îl conduce afară, pe verandă. E ger, e puţină lapoviţă, dar el e învăluit în suficientă căldură beată încât să nu-i prea pese. Anna îşi aprinde o ţigară. Expiră un val cenuşiu de fum şi se scarpină pe coapse. Ted nu ştia că fumează.

— Nu-mi vine să cred, zice ea în cele din urmă. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

— Ce să fac?

— Să-ţi iei limba-n gură cu gagică-ta aşa. S-o pipăi şi toate alea. Chiar în faţa mea.

— Ha? zice Ted. Poftim?

Anna se apleacă în faţă.

— Nu ştiu... zice ea. Cred că m-am gândit... O ia de la început. Adică, vorbim de săptămâni întregi despre cât de greu urma să fie pentru mine, şi despre cât eram de îngrijorată că o să văd pe toată lumea. Ştiai că nici măcar n-am vrut să vin aici, dar apoi ai hotărât să vii cu noua ta iubită, aşa că a trebuit să mă prezint. Şi apoi a apărut Marco, şi a fost, gen, super traumatizant, şi când vin la tine şi încerc să-ţi cer sprijinul, te găsesc în colţ lingându-te cu Rachel Derwin-Finkel. Nu ştiu... simt că relaţia noastră nu mai e la fel, că te-am pierdut cumva. Mi-e dor de tine, Ted.

Anna are lacrimi în ochi. Ted n-a văzut-o niciodată atât de deznădăjduită, iar Anna arată deseori foarte, foarte tristă.

— De ce nu spui nimic? întreabă Anna, trăgându-şi nasul.

— Cred... zice Ted. Nu sunt sigur ce să spun. Neîndemânatic, o înconjoară cu braţele. Sunt aici pentru tine, Anna. Ştii asta.

— Ştiu, spune ea. Îşi pune capul pe umărul lui, şi pentru o secundă e ca în cealaltă seară frumoasă, seara focului de tabără, scurta ridicare a jugului, eliberarea din cerc: Marco rănind-o pe Anna, Anna rănindu-l pe Ted, Ted rănind-o pe Rachel, rundele astea nesfârşite de gelozie şi suferinţă. Anna spune, plângând: Am obosit să tot alerg după toţi tipii ăştia de rahat. Vreau să fiu cu cineva în care pot să am încredere. Vreau să fiu cu cineva de treabă.

Iar apoi Anna, Anna cea luminoasă, Anna cea frumoasă; Anna, cu gropiţele ei şi cu pielea netedă şi cu pistruii de pe nas şi cu părul ei frumos de tot; Anna, al cărei miros îl farmecă; Anna, care l-a distrus pentru toate celelalte femei; Anna, cea pentru care şi-ar da viaţa; Anna, cea mai desăvârşită fată din lume...

Anna îl sărută.

O să mă port frumos cu tine, Anna, se gândeşte Ted, îmbrăţişând-o. O să mă port frumos cu tine tot restul vieţii mele.

Doar dă-mi un minut să mă despart mai întâi de Rachel.

*

Anna aşteaptă pe verandă în timp ce Ted intră înapoi să-i spună lui Rachel că pleacă.

— E vorba de Anna, spune el. Ea... noi...

Nu termină propoziţia. Nici nu e nevoie. Privirea pe care i-o aruncă Rachel penetrează adânc, adânc, adânc în ce resturi zdrenţuite de suflet mai are.

Sigur, se ţipă.

Se plânge.

Se azvârle cu bere. (Doar cu lichidul, nu şi cu paharul.)

Dar apoi, la sfârşit, Ted pleacă de la petrecere cu Anna. Pleacă împreună cu Anna Travis de la o petrecere la care a venit cu Rachel Derwin-Finkel, iar dacă există un rai, acesta e sentimentul în care i se va îngădui să trăiască în vecii vecilor; cel mai măreţ şi mai triumfător moment din întreaga sa viaţă.

Douăzeci de ani mai târziu, din perspectiva tărgii sale de spital, trebuie să recunoască faptul că de atunci totul a început s-o ia la vale.

Ted îşi pierde virginitatea cu Anna Travis pe 13 martie 1999, în patul de deasupra al camerei ei de cămin, după ce au o relaţie la distanţă timp de trei luni şi jumătate.

Spre surprinderea ambelor părţi, lui Ted îi e greu să-şi păstreze erecţia. Motivul pentru care se întâmplă asta, deşi nu ar recunoaşte absolut niciodată, este privirea de pe chipul Annei. Arată atât de îndatoritoare. Arată ca şi cum ar lua o doctorie sau ar mânca legume. Arată ca şi cum se gândeşte: Asta e, viaţa mea e atât de nasoală încât presupun că aş putea la fel de bine să fac sex cu Ted.

Nu, nu e drept. Anna face sex cu el pentru că-l iubeşte. De când s-au combinat, i-a spus că îl iubeşte de zeci şi zeci de ori. Face sex cu el pentru că îl iubeşte şi pentru că el o iubeşte, iar sexul e o parte normală a acestui schimb echitabil. Ea îl iubeşte pentru că e „de treabă”. Dar prin „de treabă”, vrea să spună „sigur”. Iar prin „sigur”, vrea să spună: „Mă iubeşti atât de mult încât n-o să-mi faci rău niciodată, nu-i aşa?”

Anna îl iubeşte pe Ted, dar nu îl doreşte într-un fel care s-o facă să sufere; nu îl doreşte cu disperare, deşi ar vrea. Şi se pare că aşa şi-a dorit Ted întotdeauna să fie dorit: felul în care şi el a dorit întotdeauna femeile. Felul în care Anna l-a dorit pe Marco, iar el a dorit-o pe Anna, iar Rachel (sau aşa se pare, în retrospectivă) l-a dorit pe el.

În lipsa acestei dorinţe dureroase, lui Ted i se scoală cu mare greutate. La început, încearcă să rezolve problema erecţiei sale dispărute strigându-şi în sinea lui: TED, FACI SEX CU ANNA TRAVIS! Dar nu funcţionează. Ce i-o ridică, în cele din urmă, e gândul la Rachel. La felul în care, dacă ar şti că face sex cu Anna Travis, ar fi atât de geloasă şi de enervată. Ia uită-te la mine acum, Rachel, se gândeşte el triumfător în timp ce ejaculează.

Curvă ce eşti, căţea proastă şi nenorocită!

Ted are o relaţie cu Anna, la distanţă, timp de un an şi jumătate după aceea. În primul an, se străduieşte curajos s-o facă să meargă, dar în ultimele şase luni o înşală: mai întâi cu o fată de la etajul lui din cămin, iar mai târziu, cu fata care va deveni în final următoarea din seria lui de iubite, şi între femeile astea, o mai înşală şi cu Rachel Derwin-Finkel, când sunt amândoi acasă în vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Tot timpul cât Ted face sex cu Rachel, Anna cea Imaginară pluteşte în jurul lui, fluturându-i aripile de înger în faţă: Sunt atât de frumoasă şi perfectă, oftează ea. Cum poţi să preferi să faci sex cu Rachel Derwin-Finkel, ca un ciudat dubios? Chiar eşti genul ăsta de persoană?

Ideea e că e o mare uşurare să facă sex cu Rachel Derwin-Finkel. Cu ea nu trebuie să se prefacă. Ea ştie exact cine e el.

Pe măsură ce înaintează în vârstă, se trezeşte că îşi rafinează tehnica pe care a folosit-o, oricât de neintenţionat, cu Anna; trucul lui secret al seducţiei. Iată ce faci: îţi târăşti inima în faţa lor pe post de momeală. Te prefaci că eşti o pradă uşoară, dar te ţii mereu puţin la distanţă. Ia uite, sunt eu, iată-mă, sunt doar eu, tocilarul de Ted. Eşti mult mai frumoasă ca mine, eşti mult mai mişto ca mine, eşti cea mai grozavă, eşti cea mai

deşteaptă, eşti cea mai bună. Cu tine, pentru tine, aş fi cel mai grozav iubit care a trăit vreodată.

Ted cel patetic, Ted cel scund şi tocilar, Ted moartea femeilor, care foloseşte o mie de cârlige mărunte ca să se agaţe de orgoliul unei femei, ca un scaiete care se prinde de tivul pantalonilor ei. Tot ce trebuie să facă e să zâmbească şi să scoată câteva remarci autoironice, iar femeile încep să-şi spună că e atât de „de treabă" şi „isteţ" şi „amuzant". Se conving să se mulţumească cu el, se conving să iasă măcar la o întâlnire. Se simt mândre de ele însele fiindcă i-au acordat o şansă.

Cu cât înaintează în vârstă, cu atât îi cresc acţiunile. Din ce în ce mai multe femei vor să scape de goana aceea nesfârşită după tipi ca Marco; tânjesc să se prăbuşească în braţele tipilor ca Ted.

Ted îi aude pe alţi bărbaţi felicitându-se pentru această nouă schimbare a forţelor, pentru faptul că acum, după treizeci de ani, le e mult mai uşor să găsească femei cu care să iasă la întâlniri. Poate că există bărbaţi care pot intra în negocierea asta cu totul, care îşi pot privi Annele în ochi fără să le pese de adevărul pe care-l văd acolo... dar nu şi Ted. Ce a văzut Ted în ochii Annei vede şi în ochii Sarenei şi ai Melissei şi ai lui Danielle şi ai lui Beth şi ai lui Ayelet şi ai lui Margaret şi ai Florei şi ai lui Jennifer şi ai lui Jacquelyn şi ai Mariei şi ai Tanei şi ai Lianei şi ai Angelei: acea oboseală, acea renunţare voită. Vede cât de mândre se simt că s-au mulţumit cu un „tip de treabă", ceea ce înseamnă: un tip pentru care cred în secret că sunt prea bune. Ted vede că femeile acestea se cred în siguranţă.

Obţine plăcere din asta, un fel de plăcere, când le-o trage acestor femei, dar plăcerea e întrepătrunsă cu ura, atât faţă de ele, cât şi faţă de el însuşi. Se răzbună în fanteziile lui, care devin din ce în ce mai elaborate, până când în cele din urmă includ cuţite ascuţite şi o disperare totală. E ca jocul acela al copiilor: De ce îţi dai palme? Nu-ţi mai da palme! Doar că în cazul ăsta, replica este: Nu te mai înfige în scula mea!

Toate femeile cu care iese se întorc împotriva lui în cele din urmă, desigur. Cu cât simt mai mult că s-au compromis având o relaţie cu el, cu atât mai pătimaş îl urmăresc când el îşi lansează retragerea. Ted devine un instrument al purei pedepse de sine: Ce e în neregulă cu mine, dacă nici măcar ratatul ăsta cretin nu-mi oferă ce-mi doresc? Identifică la el tot felul de probleme pe care are nevoie să i le rezolve ele: nu este „în armonie cu emoţiile lui”, sau „îi e teamă de angajamente”, dar nu pun niciodată la îndoială premisa de bază că, undeva în sinea lui, sub toate aceste straturi, el îşi doreşte să fie cu ele. Sigur că simţi ceva pentru mine, i-ar fi putut spune Angela cu o clipă înainte să arunce cu paharul în el. Recunoaşte, la naiba!

Eu sunt eu.

Iar tu eşti Ted.

În 2018, Ted e prieten pe Facebook şi cu Anna, şi cu Rachel, deşi nu s-a mai văzut cu nici una din ele de ani de zile. Rachel e măritată, pediatru, şi mamă a patru copii;

Anna locuieşte în Seattle ca mamă singură. Pare să fie în regulă, acum, dar o vreme a trecut printr-o perioadă dificilă; Ted bănuieşte că ar putea fi într-un fel de program de recuperare. Postează citate inspiraţionale care i se par sub demnitatea ei: Nu pot schimba direcţia vântului, dar îmi pot ajusta pânzele pentru a ajunge întotdeauna la destinaţie şi În cele mai întunecate clipe trebuie să încercăm să vedem lumina.

Se gândeşte la Anna, acum, în timp ce stă întins pe targă. De fapt, o vede. Vine spre el printre curcubeie, însoţită de un cor de glasuri, de o fluturare de aripi.

Ce oră e? Ce zi e? Ce an? Iat-o pe Anna, dar nu e singură. E cu toate femeile de la tribunal. Sunt aici, la capul patului său, şuşotind despre el, observându-l îndeaproape, judecându-l aşa cum l-au judecat întotdeauna. Se ceartă, se contrazic pe ceva, iar el simte că în centrul tuturor acestor lucruri se află o neînţelegere, o confuzie de bază. Ar putea s-o risipească, dacă n-ar avea ciobul ăsta uriaş înfipt în frunte, dacă sângele ăsta nu i s-ar mai aduna în gură.

N-am vrut să fac rău nimănui, încearcă să le spună. Am vrut doar să fiu văzut şi să fiu iubit pentru cine sunt. Problema e că totul a fost o neînţelegere. M-am prefăcut că sunt un tip de treabă, iar apoi nu m-am mai putut opri.

Nu, staţi. Lăsaţi-mă s-o iau de la început. Nu e bine.

Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu iubit. Mă rog, să fiu venerat. Să fiu dorit, nebuneşte şi dureros, şi să nu mai vreţi nimic altceva. E chiar atât de rău să vreau aşa ceva?

Nu, staţi. Cu siguranţă nu asta am vrut să spun.

Ascultaţi, ascultaţi. Pot să vă explic. Există un Ted rău dincolo de Ted cel de treabă, da, dar apoi, dincolo de el, e un Ted care e cu adevărat de treabă. Dar nimeni nu-l vede niciodată; toată viaţa lui, nimeni nu l-a văzut. Dincolo de toate, sunt doar puştiul ăla care nu şi-a dorit nimic mai mult decât să fie iubit şi n-a ştiut cum să facă să se întâmple acest lucru – deşi am încercat şi am tot încercat.

Hei, opriţi-vă. Lăsaţi-mă jos. Încerc să vă spun ceva. Vreţi să nu mai vorbiţi şi să mă ascultaţi, vă rog? Lumina aia de sus îmi răneşte ochii. Şi poate porniţi şi aerul condiţionat? Ar fi puţin mai uşor să mă explic dacă n-ar fi atât de al naibii de cald. Flăcările alea îmi ling tălpile?

Încerc să spun ceva important. Unde mă duceţi?

Ascultaţi-mă, vă rog...

Sunt un tip de treabă, vă jur pe numele lui Dumnezeu, la dracu'!

Băiatul din piscină

— Hai să-l mai vedem o dată, zice Taylor.

Stă atât de aproape de televizor încât Kath vede lumina rece şi pastelată reflectându-se de pe pometii ei în timp ce se derulează genericul.

— Credeam că o să ne jucăm „uşor ca un fulg, ţeapăn ca o scândură”, se plânge Lizzie, dar Taylor se târăşte deja spre video.

Kath bănuieşte că lui Lizzie îi place filmul la fel de mult ca lui Taylor, dar că îi e jenă s-o arate. Între timp, pe Taylor nu o jenează nimic:

— Care a fost partea voastră preferată?

— Ăăă, tot? zice Lizzie.

Kath ia o mână de floricele rămase nefăcute din castronul golit şi suge sarea de pe ele, încercând să câştige timp.

— Mi-a plăcut... începe ea. A fost un moment în timpul filmului când Taylor i-a strâns genunchii laolaltă, legănându-i puţin, în timp ce scobitura gâtului i se îmbujora. Kath rămăsese pironită în loc. Mi-a plăcut partea când doamna îl bagă pe băiat sub apă, şi apoi el iese să respire...

Se lasă o tăcere ameţitoare în timp ce Lizzie se holbează la ea, cu ochii goi, dar apoi Taylor chicoteşte şi Kath ştie că a ghicit bine.

— Oh, Doamne, da. Cum se uita la ea? Închipuie-ţi că cineva se uită la tine aşa. De exemplu, Eric Harrington. Sau... Privirea lui Taylor ţâşneşte către Lizzie. Sau domnul Curtis. Lizzie, închipuie-ţi că domnul Curtis se uită la tine aşa.

— Taci din gură, spune Lizzie, aruncând cu o pernă în Taylor.

Taylor dă perna la o parte, râzând, apoi se prăvăleşte peste Kath, lăsându-şi pe neaşteptate capul în poala ei.

— Hei, aia e partea ca lumea, zice ea, arătând spre televizor, unde un adolescent înoată invers în stil fluture pe ecran. Hai să ne uităm de aici.

Kath e cel mai aproape de televizor, dar dacă îşi schimbă poziţia, Taylor va trebui să se mişte şi ea, aşa că aşteaptă să vadă dacă Lizzie porneşte filmul, iar ea o face.

Pe ecran, un băiat înoată doar în chiloţi, urmărit de o femeie ale cărei buze au aceeaşi nuanţă de roşu ca unghiile ei lungi şi ascuţite. Taylor oftează mulţumită şi se cuibăreşte lângă Kath. Femeia iese din umbră şi îşi flutură degetul mare în capătul adânc al piscinei, ca pe o momeală. Kath nu ştie ce să facă cu mâinile. Băiatul înoată până la femeie şi spune ceva ce Kath nu aude prea bine, de vreme ce ţin sonorul încet din cauza mamei lui Taylor. Femeia începe să se joace cu băiatul, tachinându-l, lăsându-l să se apropie înainte să-l respingă. Kath decide să pună o mână pe podea şi pe cealaltă pe picior. Băiatul apucă laba piciorului femeii, o leagănă, apoi depune câte un sărut pe fiecare dintre degetele ei cu unghiile vopsite. Lizzie pufneşte.

— Ce ridicol, zice ea. Cine ar vrea să pupe picioarele scârboase ale altcuiva?

Femeia îşi lasă talpa pe umărul gol al băiatului şi-l împinge sub apă. Foarte, foarte uşor, Kath începe s-o mângâie pe Taylor pe păr. Băiatul iese la suprafaţă, gâfâind, iar femeia îl bagă din nou sub apă. Băiatul dă din mâini şi din picioare, apucându-i pulpele cu ambele mâini. Băiatul

seamănă puţin cu River Phoenix, şi puţin cu Leonardo DiCaprio: ochii aceia blânzi, încercănaţi. Kath îşi plimbă degetele de-a lungul firelor de păr de pe tâmpla lui Taylor, iar ele se zbârlesc sub atingerea ei. Femeia îi dă drumul băiatului, iar el se ridică, cu stropi de apă agăţaţi de gene, de părul lui negru tuns în scări. Deschizând ochii, îi aruncă femeii privirea pe care Kath ştie că Taylor o adoră: cea care spune te-aş lăsa să-mi faci orice. Taylor se încordează şi tremură de plăcere, trimiţând o trombă de senzaţii efervescente de-a lungul şirei spinării lui Kath. Femeia râde şi-l sărută pe băiat, apoi se lasă pe umerii lui. Băiatul îşi îngroapă capul între coapsele femeii.

În noaptea aceea, în timpul jocului „uşor ca un fulg, ţeapăn ca o scândură”, Kath şi Lizzie o ridică pe Taylor până deasupra capetelor lor şi ea pluteşte acolo, în imponderabilitate, preţ de o jumătate de secundă miraculoasă înainte să se prăvălească pe podea. Joacă MASH şi află numele viitorilor lor soţi, iar când Lizzie adoarme, Kath şi Taylor încearcă s-o facă să ude patul punându-i mâna într-o cană plină cu apă caldă, dar poanta nu funcţionează.

Filmul rămâne o constantă la petrecerile lor în pijamale în următoarele săptămâni, dar apoi mama lui Taylor găseşte caseta şi o confiscă, aşa că fetele trec la Candyman. Taylor rămâne obsedată de film încă vreo lună, dar apoi începe din senin să-şi petreacă timpul cu Greta Jorgensen, pe care nu o suportă nici Kath şi nici Lizzie, aşa că sunt certate preţ de câteva săptămâni, iar când se reîmprietenesc, petrecerile în pijamale par să fi avut loc acum o veşnicie.

Cu toate acestea, când Taylor încearcă să-i explice lui Kath de ce iese cu Jason McAuliffe, spune: „Îmi place cum se uită la mine”, iar Kath îşi aduce aminte de băiatul din piscină. Băiatul din piscină, decide Kath, e un băiat care îţi va pupa picioarele şi va fi recunoscător pentru asta, un băiat care suferă, un băiat care va suferi pentru tine. Foloseşte acest concept ca pe un mod de a-şi explica de ce Taylor îşi petrece cea mai mare parte a liceului ieşind cu o serie de pierde-vară şi alcoolici depresivi; de ce devine o experienţă frecventă la petreceri ca nişte oameni complet necunoscuţi să o întrebe ce vede prietena ei drăguţă, populară şi silitoare la el – „el” fiind oricare dintr-o duzină de trişti şi inutili.

Kath recunoaşte fără incidente că e lesbiană în ultimul an de liceu, şi curând e atât de consumată de dragostea faţă de prima ei iubită din viaţa reală încât îi e uşor să uite tot timpul pe care l-a petrecut tânjind după Taylor. Sau nu să uite, mai exact, ci să-şi amintească uşor fals, doar ca pe o prietenie adolescentină foarte intensă, ceea ce, în anumite privinţe, a şi fost. Ce rămâne în urma pasiunii ei e obiceiul de a o observa pe Taylor foarte, foarte îndeaproape, străduindu-se să o interpreteze, citindu-i toate semnele. Într-o seară, când amândouă sunt foarte bete, Taylor devine morbidă şi plângăcioasă în legătură cu încă o despărţire, iar Kath spune:

— Eşti aşa un dezastru. Nu-mi vine să cred că am fost îndrăgostită de tine atâta timp.

Asta o şochează pe Taylor şi-i pune capăt accesului de plâns.

— Tu ai fost îndrăgostită de mine? zice ea.

— Nu contează. Uită că am zis ceva, izbucneşte Kath, iar după ce se trezesc din beţie, nici una dintre ele nu mai pomeneşte subiectul.

Cele trei prietene se împrăştie prin ţară când pleacă la facultate. Taylor cunoaşte un băiat nou, Gabriel, în timpul weekendului de la începutul şcolii, iar pe parcursul următorilor patru ani, ea şi Kath se îndepărtează. Relaţia cu Gabriel, despre care Kath aude mai mult prin Lizzie, este aparent acaparatoare, o serie nesfârşită de certuri şi împăcări înlăcrimate: se zgârie şi se chinuie unul pe altul, apoi îşi îngrijesc unul altuia rănile. Pentru prima dată în viaţa lor, pasiunile lui Taylor ameninţă să o facă să deraieze. În ultimul an de facultate, ea şi Gabriel se despart, iar el fuge în California. Ea se duce după el şi pune facultatea pe pauză când el e de acord să se împace. Lizzie merge să o viziteze şi raportează că nu o duce prea grozav: a slăbit nouă kilograme, ceea ce e probabil standard în L.A., dar dă pe gât pahare de votcă tonic aproape non-stop, are cearcăne sub ochi şi un cerc de vânătăi în jurul antebraţului.

— Crezi că ar trebui, gen, să organizăm o intervenţie? o întreabă pe Kath, dar Kath refuză să se implice.

— Taylor vrea să facă doar ce are chef, spune Kath.

Ca noi toţi, nu?

Un deceniu mai târziu, Kath şi Lizzie locuiesc în Brooklyn. Lizzie lucrează la o organizaţie non-profit din domeniul educaţiei; Kath e avocată, specializată în drept contractual. Kath iese la întâlniri şi cu bărbaţi, şi cu femei, în timp ce Lizzie nu are noroc în dragoste, într-un mod ironic, autocritic. Taylor încă trăieşte în California. Relaţia cu Gabriel s-a încheiat în sfârşit, dar înainte să se termine, au fost infidelităţi, tentative de sinucidere, intervenţii ale poliţiei. Lizzie ştie mai multe detalii decât Kath. Din când în când, vorbesc toate trei pe Skype, iar în timpul acestor apeluri, Kath şi Taylor discută cel mai mult, în reprize scurte şi intense, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic – dar telefoanele sunt instigate şi organizate întotdeauna de Lizzie, iar când Lizzie e prea ocupată ca să le faciliteze, trec luni de zile în care Kath şi Taylor nu vorbesc deloc.

Eliberată de Gabriel, Taylor pare să o ducă mult mai bine. Şi-a schimbat slujba, şi-a găsit un terapeut nou, a terminat facultatea. Şi a început să iasă cu cineva, raportează Lizzie, un producător sau ceva, un tip pe nume Ryan, care pare foarte potrivit pentru ea.

— Extraordinar! ţipă Lizzie pe Skype într-o seară, când Taylor o anunţă că s-a logodit cu Ryan. E cea mai bună veste pe care am auzit-o vreodată!

Pe canapea lângă ea, Kath trăieşte o clipă de dislocare confuză, de parcă sufletul i s-ar fi relocat dintr-odată în corp venind de foarte departe. Ryan? se gândeşte ea. Cine dracu’ e Ryan? – înainte să-şi revină şi s-o felicite la rândul ei, făcând tot posibilul să imite tonul extaziat al lui Lizzie.

— Desigur, vreau să veniţi amândouă la nuntă, zice Taylor.

Kath încuviinţează, iar Lizzie spune:

— N-am lipsi pentru nimic în lume.

Dar pe măsură ce discuţia se îndreaptă spre locaţii şi pantofi şi rochii, Kath simte un uşor disconfort, ca şi cum Taylor ar vrea să le spună ceva ce încă nu reuşeşte. Motivul devine limpede în dimineaţa următoare, când Kath şi Lizzie sunt la brunch şi pe telefonul lui Kath soseşte un mesaj.

Faţa lui Kath se contorsionează atât de dramatic încât Lizzie îngheaţă, cu o furculiţă plină cu ouă Benedict la jumătatea drumului către gură.

— Ce e? întreabă Lizzie, iar când Kath nu răspunde imediat, repetă: Ce s-a întâmplat?

Kath întoarce telefonul ca să-i arate lui Lizzie mesajul.

Lizzie se încruntă.

— Oh.

— Vorbeşte serios? întreabă Kath. Nici măcar nu l-am cunoscut pe tipul ăsta. N-are prietene în L.A.?

— Uau, de unde vine asta? Ce urât din partea ta.

Kath spune:

— Tu eşti cea care i-a fost alături în tot timpul ăsta. Dacă voia s-o roage pe una dintre noi să-i fie principala domnişoară de onoare, ar fi trebuit să te roage pe tine.

— Ei, bine, nu m-a rugat. Deci...

— Deci nu vreau.

— Trebuie, spune Lizzie, dar greşeşte.

În seara aceea, Kath bea trei beri una după alta şi o sună pe Taylor la telefon.

— Ascultă... începe ea, apoi se aruncă într-un monolog lung şi plin de divagaţii, sentimental şi oportunist. Mereu am avut sentimente tare complicate în ce priveşte nunţile... nu prea sunt genul meu... Mi-e cam greu cu banii în perioada asta... Iunie e cea mai aglomerată lună la birou... Ştiu că n-o s-o arate, dar mă tem că Lizzie o să fie foarte afectată...

Taylor ascultă curajoasă, scoţând doar câte un ocazional „da” şi „sigur”, iar la capătul a douăzeci de minute, convin că Lizzie va fi principala domnişoară de onoare şi Kath va fi o „domnişoară onorifică”, ale cărei responsabilităţi exacte urmează să fie stabilite.

— Industria nunţilor este capitalistă şi antifeministă prin însăşi natura ei, iar eu nu susţin aşa ceva, îi spune Kath lui Lizzie data viitoare când ies să bea ceva.

— O explicaţie alternativă: eşti o nenorocită lipsită de inimă.

— O să citesc o poezie sau ceva, spune Kath.

Dar nu scapă aşa uşor. Câteva zile mai târziu, Lizzie o informează că planificarea petrecerii burlăciţelor cade în sarcina ei.

— Deci, gen, coroniţe şi paie în formă de penis?

— Nu, răspunde Lizzie. Nu coroniţe şi paie în formă de penis. Fă-mi o favoare: fii atentă un pic şi încearcă să te gândeşti la ceva care să-i placă.

Aşadar, Kath încearcă. Încearcă atât de tare încât se surprinde singură. Le scrie e-mailuri celorlalte femei invitate la nuntă ca să întrebe dacă vreuna e vegetariană sau credincioasă sau însărcinată, apoi face un tabel ca să coordoneze preferinţele şi disponibilitatea tuturor. Restrânge posibilităţile la trei opţiuni solide şi trimite un sondaj. Când primeşte rezultatele, o sună pe Lizzie şi o anunţă că vor petrece weekendul pentru petrecerea burlăciţelor la o cabană în munţii Sierra Nevada.

— Bravo, te-ai descurcat de minune! exclamă Lizzie, când vede site-ul cabanei: un şemineu uriaş, o cadă jacuzzi de lux, peisaje superbe.

Kath e mândră de ceea ce a realizat. Ea şi Taylor au câteva discuţii plăcute, doar ele două. Află mai multe despre Ryan: de unde este (Colorado), cum s-au cunoscut el şi Taylor (eHarmony), şi ce îi place lui Taylor cel mai mult la el (consecvenţa, sinceritatea, grija faţă de mediul înconjurător, relaţia apropiată, dar nu prea apropiată, cu mama lui). Poate că acesta va fi începutul unui al doilea act înfloritor al prieteniei lor, cu distanţa topită, cu vechile răni vindecate în sfârşit.

Dar apoi: dezastru. Lizzie, cu genunchii la piept pe canapeaua lui Kath, bând vin:

— Fii atentă care e faza. Lui Taylor îi e ruşine să-ţi spună, dar vrea să schimbe planul pentru petrecerea burlăciţelor.

— Poftim? Nu-i place cabana?

— Nu, adică, da, îi plăcea. Îi place. Dar uite ce e, Ryan a hotărât să meargă în Las Vegas cu prietenii, şi o să fie numai jocuri de noroc şi băut până nu mai ştii de tine şi stripteuze, iar Taylor simte că un weekend cu fetele la munte nu poate face concurenţă.

— Stripteuze? Credeam că Ryan e, gen, Domnul Responsabil.

— Este. Nu-i stă în fire. Şi cred că de aceea e atât de supărată.

Kath se cutremură.

— Şi acum ce?

— Vrea ceva puţin mai... sălbatic. Ceva cum se presupune că sunt petrecerile burlacilor pentru tipi. O ultimă şansă pentru puţină distracţie, înainte să se aşeze la casa ei.

— Dacă are impresia că distracţia se sfârşeşte odată ce s-a măritat cu tipul ăsta, poate n-ar trebui să se mărite, zice Kath.

— Nu fi melodramatică. Poţi să planifici altceva sau nu?

— Nu-mi vine în minte nimic altceva ce i-ar plăcea.

— Încearcă, OK? Are nevoie de asta. Fii prietena ei.

Kath, încercând, trece printr-o sută de idei, dar e nemulţumită de toate. Care e echivalentul feminin al unui tip care îşi duce toţi prietenii în Las Vegas? O gaşcă de gagici ameţite şi gălăgioase care vâră hârtii de un dolar în slipul unui hăndrălău uns cu ulei? Asta nu e ceva sălbatic sau sexy sau păcătos, ci e o glumă. Un tip îmbrăcat în poliţist care bate la uşă, apoi îşi smulge pantalonii de pe el? Numai gândindu-se prea tare la asta se enervează: Taylor cea înfierbântată, care îşi doreşte cu mai multă patimă decât orice om pe care l-a cunoscut Kath vreodată, merită mai mult decât aceste parodii jignitoare ale dorinţei. Dar ce îşi doreşte Taylor?

Hei, Liz, există flexibilitate în buget pentru petrecerea lui Taylor?

Nush, poate? De ce?

Dacă mai bag nişte $ pentru o surpriză pentru Taylor, te bagi şi tu?

Sigur, cum să nu? Ce-ai de gând?

Ahhhhh, nu vreau să-ţi spun încă. E o idee nebună şi şansele sunt mici. Dacă îmi iese, te anunţ.

Iată prima dificultate: nici măcar nu-şi mai aminteşte numele filmului. Taylor îl înregistrase de la televizor din greşeală, încercând să înregistreze altceva. Dar setase programarea greşit, aşa că se pricopsise cu filmul ăsta horror softcore sordid de care nu auzise nici una dintre ele;

un film care, chiar şi la vârsta de doisprezece ani, ştiau că e foarte prost, şi că le-ar fi fost ruşine să-l vadă dacă băiatul din film n-ar fi înnebunit-o pe Taylor.

Băiatul. Ştie cum îl cheamă? Are impresia că a ştiut, la un moment dat. Primul nume, o silabă, crede ea. Chad sau Nick sau Brad. Şi poate că avea trei nume, cum aveau o mulţime de actori pe vremea aceea – Chad Michael Nickerson. Nick Bradley Chaderson. Brad Chad Daderson.

Nu. S-a dus.

În regulă. Ce se întâmpla de fapt în film, atunci? Ei, bine, era o scenă de sex. Într-o piscină. Între băiatul adolescent, Chad-Brad-Cum-îl-cheamă, şi o femeie mai în vârstă, care se dovedeşte mai târziu că e un fel de vampir; îşi aminteşte scena aceea aproape cadru cu cadru. Dar, deloc surprinzător, când caută pe Google film scenă sex piscină vampir femeie nu găseşte nici un rezultat. Nici când adaugă anii 90 sau Cinemax. Sau sex oral. Ce mai era? Se străduieşte să-şi aducă aminte. Nu era ceva despre... un gropar? O înviere? Are o imagine cu băiatul şi femeia întinşi împreună într-un sicriu, băiatul ghemuit la pieptul femeii. Era ceva legat de un cuţit, da, care trebuia ascuns. Sau asta era în alt film? Pare imposibil, dar ştie că nu e. Nimic nu se mai pierde. Are nevoie doar de un detaliu. Ceva uşor de căutat. Un singur lucru.

E 3 dimineaţa când îşi aduce aminte de o altă scenă. Femeia şi un alt bărbat şi băiatul. Toţi trei erau vampiri deja, întinşi în pat împreună, bându-şi sângele unul altuia. Ce dracu’ era filmul ăsta, la doişpe ani stăteau şi se hlizeau şi mâncau floricele şi se uitau la un porno horror. Dar bărbatul, care era poate soţul femeii sau stăpânul

vampirilor sau creatorul lor – el i-a făcut băiatului... o cicatrice, sau un tatuaj? Şi-l aminteşte pe băiat stând pe spate, iar bărbatul şi femeia se profilau deasupra lui, şi i-au scris ceva pe corp, ceva, ceva... nu-şi aminteşte.

Dar aproape îşi aminteşte, fiindcă Taylor a scris acelaşi lucru în caiet săptămâna următoare în clasă. Era o inimă şi un cuţit din care picura sânge, şi un citat, iar citatul era ceva legat de dragoste. Kath îşi aminteşte fiindcă mai târziu Taylor şi-a uitat caietul la ea acasă şi Kath nu i l-a mai dat înapoi niciodată; a citit citatul de zeci de ori, trasând cu degetul conturul fanteziei lui Taylor:

Dragostea este...

Dragostea este...

Memoria ei e ca un disc de vinil zgâriat, la care acul se opreşte continuu pe zgârietură.

Dragostea este, dragostea este

Dă înapoi, îşi ia din nou avânt...

Dragostea...

Dragostea...

Dragostea poartă...

Dragostea naşte...

Şi se aruncă peste prăpastie.

Dragostea naşte monştri.

Asta e.

E suficient.

De pe IMDb:

Jared Nicholas Thompson este un actor, scenarist şi producător cunoscut mai ales pentru debutul său în rolul fără nume al băiatului din piscină din filmul Păcate însângerate (1991), un horror lansat direct pe casetă video care a devenit esenţial pentru programele nocturne ale televiziunilor prin cablu la începutul anilor 1990. A mai apărut în filmele Salvează-mă (1994), Împingerea limitelor (1995) şi Expunere fatală (2000), precum şi în filmul original produs de canalul de televiziune Lifetime, Promisiunea unei surori (1993). După o pauză de la actorie de un deceniu, în care a lucrat ca tâmplar, dansator profesionist şi ajutor de mame, Jared a revenit în industrie pentru a lucra în spatele camerei în calitate de scenarist şi producător. Cel mai recent proiect al său este serialul pentru internet DadZone (în pregătire), pe care l-a creat în parteneriat cu vechiul său prieten şi colaborator Doug McIntyre. Thompson locuieşte în prezent în Los Angeles cu soţia sa şi fiul lor de şase ani.

Băiatul din piscină este acum bărbat, se apropie de patruzeci de ani, şi are o reţea de riduri fine în jurul ochilor. Are un cont de Twitter şi un canal de YouTube, precum şi o gaşcă mică şi pasionată de fane care îi administrează pagina de Facebook şi i se adresează, arogante, pe numele mic. Cele mai multe dintre aceste

femei par să fie fane ale rolului băiatului din piscină, deşi mimează interesul faţă de proiectele lui mai recente, în încercarea disperată de a-i atrage atenţia: Abia aştept #dadzone, noul serial al lui @jnthompsn– sunt fană încă de la #băiatuldinpiscină. Jared redistribuie loial pe Twitter toate menţiunile la #dadzone, ignorând în acelaşi timp referinţele mai lascive la rolurile sale mai vechi (mi-am regăsit vechea pasiune din #skinemax @jnthompsn – omg încă arată super mişstoooo), iar Kath îi scrie primul mesaj având în minte aceste lucruri.

Oportunităţile disponibile actorilor care şi-au atins vârful carierei ca nişte personaje fără nume în filme porno softcore horror din anii 1990 probabil sunt limitate: Kath îi scrie la 7 seara; el îi răspunde puţin după miezul nopţii, iar două zile mai târziu, stabilesc o întâlnire pe Skype. Chipul lui apare pe ecranul computerului ei, mai clar decât în amintire, un emisar viu al unor vremuri trecute.

Glasul lui Jared e delicat, uşor răguşit, şi are un râs neaşteptat de ascuţit, ca un flaut. Este mai în vârstă, dar aproape straniu de neschimbat: aceeaşi piele palidă, acelaşi păr negru şi aceiaşi ochi mari şi nesiguri. Kath îşi petrece primele minute ale conversaţiei evitând cu graţie motivele specifice pentru care îl sună, tatonând terenul. Chipul lui expresiv poate fi cea mai mare calitate a sa ca actor, dar ca negociator îl trădează în totalitate. Când ea sugerează că s-ar putea să nu fie tocmai ce caută, se ofileşte; când îl laudă, se umflă şi se îndreaptă ca o plantă proaspăt udată.

Ea îi explică oportunitatea, evitând detaliile, şi punând accentul pe cât de mult îl va plăti: cinci sute de dolari ca să se prezinte timp de două ore, încă cinci sute ca bonus

dacă totul merge bine. El ezită înainte să accepte, iar ea se întreabă dacă ştie ce se petrece de fapt. E sigură că dacă ar menţiona cuvintele petrecerea burlăciţelor, i-ar fi refuzat oferta – tânjeşte vizibil să fie luat în serios, împovărat de ceea ce ea îşi imaginează că e mândria rătăcită a unui ingenuu îmbătrânit. Dar care e de fapt definiţia unei petreceri a burlăciţelor? Ele sunt doar un grup de femei care sunt interesate să-l cunoască, atâta tot. Să stea de vorbă politicos. Să flirteze puţin. Să vadă dacă îl pot convinge să rămână la bustul gol. Poate să încerce să-l convingă să intre în piscină.

După ce face rost de oaspetele de onoare surpriză, Kath mută petrecerea dintr-o cabană din munţii Sierra Nevada într-un hotel din centrul L.A. În loc de drumeţii exclusiv pentru fete şi focuri de tabără şi saci de dormit în subsol, vor avea o zi la spa, cu masaje şi aromaterapie, karaoke, dans şi râuri de vin. Organizează, rezervă, comandă, reuneşte – apoi ia avionul spre aeroportul LAX, de unde o ia Taylor cu maşina. E prima dată când se întâlnesc în persoană de... de cât timp? se întreabă una pe alta în timp ce se îmbrăţişează. Ce trece timpul. Chiar au trecut atâţia ani?

Inelul de logodnă de aur roz al lui Taylor, cu un diamant butucănos şi prismatic, împrăştie curcubeie pe plafonul maşinii. Nici ea nu s-a schimbat prea mult în anii care au trecut – singura diferenţă reală pe care o depistează Kath e o oarecare îngroşare a încheieturilor degetelor. Bungalow-ul ei din Echo Park, pe care-l împarte cu Ryan, e frumos aranjat, cu lucrări de artă geometrică viu colorate strălucind pe pereţii albi şi netezi. Pe uşa frigiderului stă agăţată o tăbliţă magnetică, iar pe ea e o listă de sarcini

legate de nuntă scrise cu caligrafia grijulie şi rotunjită a lui Taylor; lista se intitulează Pentru iubi.

Lizzie soseşte în seara aceea, şi spre deosebire de Kath, ea îşi aduce aminte să vină cu un cadou pentru gazdă. Chiar dacă e prima noapte din liceu încoace în care toate trei se află sub acelaşi acoperiş, se duc la culcare devreme, iar petrecerea burlăciţelor începe în dimineaţa următoare cu un brunch postat la greu pe Instagram.

Pe măsură ce ziua înaintează, trec de la brunch la spa la barul cu sangria pentru băuturi la ofertă de happy hour, şi în tot acest timp, Kath îi scrutează compulsiv chipul lui Taylor pentru orice semne care să-i arate ce îi pregăteşte viitorul. Peste zece ani, va fi înconjurată de abundenţă: copii sănătoşi, o grădină crescută prea mult, o casă dezordonată, dar plăcută? Va avea câteva kilograme în plus în jurul taliei, câteva fire albe rebele, de neîmblânzit? Sau va fi una dintre acele femei care supravieţuiesc cu salată şi stres, cu corpurile botoxate şi decolorate şi înfometate până la supunere, blocate într-un război nesfârşit împotriva cărnii?

Doamne fereşte, Kath! Potoleşte-te! O voce mai rezonabilă din mintea ei, una care sună foarte mult ca a terapeutului pe care l-a avut în facultate, o întreabă cu blândeţe dacă toată anxietatea asta e legată cu adevărat de Taylor şi de alegerile ei. După cum au informat-o multe, multe foste, Kath e expertă în a face lucrurile să fie despre ea când de fapt nu sunt aşa deloc. Oare o fi altceva la mijloc? Dar refuză cea mai evidentă explicaţie, că încă mai simte ceva pentru Taylor. Nu ştie cum să-i spună – senzaţia de cădere în gol pe care o simte de fiecare dată când se uită la Taylor, ca şi cum mâinile i s-ar închide iar şi iar fără să

apuce nimic –, dar crede că e destul de isteaţă cât să nu-i spună iubire.

Şi apoi se face seară, şi stau pe o terasă de hotel decorată cu ghirlande luminoase. Lângă ele, o piscină infinită se contopeşte cu linia orizontului, creând iluzia că ai putea să te prăbuşeşti peste marginea unei cascade în adâncurile nopţii scânteietoare din Los Angeles. Femeile din grupul de la nuntă au petrecut de-acum opt ore împreună, ceea ce se pare – felicitări, doamna organizatoare de petreceri! – că e mult prea mult. Feţele tuturor sunt întinse şi dureroase de atâta zâmbit şi, fiindcă au început prea devreme, deşi se simt din ce în ce mai de rahat, trebuie să continue să dea pe gât pahar după pahar ca să-şi ţină mahmurelile năvalnice la distanţă. Cele care nu se cunosc au rămas fără subiecte de conversaţie; cele care se întâlnesc tot timpul nu mai au ce să-şi spună. La un moment dat în cursul după-amiezii, Taylor a început să-şi trimită mesaje cu Ryan, iar după cum îşi apucă telefonul şi-l aruncă departe de ea, Kath îşi dă seama că s-au certat.

Jared trebuia să sosească la 8, dar a întârziat mai bine de o oră; e prins în trafic, trimite un şir smerit de notificări de neînţeles, specifice oraşului, scriind pe lângă ce ieşire tocmai a trecut pe autostradă. Invitatele au cam terminat de mâncat, iar câteva au început să bată apropouri că ar vrea să plece acasă (Doamne, nu-mi vine să cred ce frântă sunt, de când m-am apucat de antrenamentele astea de dimineaţă, seara mă culc, gen, la nouă). Kath le face să rămână dându-le indicii despre ce va urma, dar toate indiciile ei fac să pară că surpriza e un stripper. Când Jared îi scrie că a găsit în sfârşit un loc de parcare şi intră în hotel, Kath îşi face mâinile căuş deasupra ochilor şi

scrutează mulţimea, dar el intră pe o uşă la care nu se aştepta nimeni, aşa că Lizzie e cea care îl vede prima.

Întrerupându-şi conversaţia la jumătatea propoziţiei, mijeşte ochii.

— Tipul ăla... zice ea. Îmi pare cunoscut. Îi face semn cu cotul lui Taylor, care e ocupată să trimită mesaje. Îl cunoaştem? E celebru?

Dar Taylor nu ridică privirea imediat, aşa că o altă femeie, una pe care Kath nici nu ştie cum o cheamă, e cea care ţipă, suficient de tare cât să-i atragă atenţia lui Jared:

— Oh, Doamne, fetelor! E tipul ăla! Din filmul ăla de la televizor! Cum îi zice – vă amintiţi despre ce vorbesc? Băiatul din piscină!

Haosul se dezlănţuie la masă: o bună parte dintre femei îl recunosc pe Jared; ştiu exact cine e.

Eram obsedată de filmul ăla!

Nu ştiam că îşi mai aduce aminte cineva!

Încă e aşa de drăguţ!

Ce pasiune făcusem pentru el!

Jared smuceşte din cap ca un cal speriat şi pare gata să-şi ia tălpăşiţa. Kath se ridică în picioare, îşi flutură braţele deasupra capului şi-i face semn.

— Jared, spune ea. Sunt atât de încântată că ai ajuns. Aici.

Dinspre grupul femeilor se dezlănţuie un entuziasm efervescent. Jared, ca un miel dus la tăiere, vine când e chemat.

Lizzie întreabă:

— Tu ai făcut asta? E aici pentru noi?

— E aici pentru Taylor, spune Kath.

Ce fantastică s-a dovedit vârsta adultă: cu puterea reţelelor de socializare şi a unei mii de dolari, a invocat băiatul visurilor lui Taylor de pe o casetă video antică şi l-a adus aici, l-a adus la viaţă.

Kath îl ia pe Jared cel jucăuş de braţ, se întoarce către Taylor şi îşi prezintă darul:

— Jared, aş vrea s-o cunoşti pe Taylor. E o fană veche.

Taylor nu arată chiar atât de impresionată pe cât crede Kath că ar trebui să fie, având în vedere că tocmai i-a făcut toate visurile din adolescenţă să devină realitate. Ea întinde mâna ca să i-o strângă Jared, dar acesta, surprinzând privirea cu subînţeles aruncată de Kath, deschide braţele pentru o îmbrăţişare. Cât timp se îmbrăţişează, Kath priveşte cu atenţie să detecteze cel mai mărunt tremur, o fisură în rezervarea imaculată a lui Taylor. Zăboveşte o clipă, odihnindu-şi palmele pe spatele lui? Şi-a întors capul spre gâtul lui intenţionat, ca să-i inhaleze mirosul? Poate că da. Poate că nu.

Taylor face un pas în spate.

— E foarte drăguţ din partea ta că ai venit, spune ea, o gazdă adultă, nu o fată cu sufletul la gură. Îmi pare tare rău – ştiu exact cine eşti, desigur, dar te rog să-mi reaminteşti numele tău.

Jared se prezintă cu o mică plecăciune, stârnind un val de chicoteli de la masă.

— Deci, zice el, te măriţi?

Cu un gest exersat, ea îşi afişează inelul.

— Da.

Taylor spune:

— Sunt sigură că ţi-a spus Kath, dar ai fost vedeta petrecerilor noastre în pijamale când eram mici.

— Nu, răspunde Jared. Râde cu toată gura spre Kath. Surprinzător, nu a menţionat acest lucru, zice el, şi cu toţii zâmbesc unii la alţii până când Lizzie intervine în cele din urmă.

— Jared! Cu ce te-ai mai ocupat în tot acest timp? Mai joci în filme, sau...?

Jared se lansează într-o explicaţie întortocheată a serialului DadZone. Taylor ridică din sprâncene spre Kath. Nu-mi vine să cred, şopteşte Taylor, iar Kath ridică ostentativ din umeri.

— Jared, spune Kath, sperând să înviioreze atmosfera. Pot să-ţi comand un cocktail?

— Nu, mulţumesc! spune Jared vesel. Nu beau.

— Jared! îl întrerupe una dintre femei. Povesteşte-ne cum a fost să filmezi Păcate însângerate. Cum ai ajuns să obţii rolul?

— E o poveste amuzantă, de fapt... spune Jared, şi toate femeile de la masă se întorc spre el, ca florile după soare.

Cu toată dorinţa lui de a fi luat în serios, lui Kath îi e limpede că asta nu e prima seară în care e invitat undeva pentru nişte pofte vechi de douăzeci de ani. E un curtezan priceput: atent, fermecător, şi cu o capacitate uluitoare de a devia avansurile sexuale făţişe cu o viteză de maestru jiu-jitsu. Iar şi iar, femeile încearcă să flirteze cu el, şi iar şi iar, el parează şi revine la subiectul DadZone, până când Kath începe să simtă că sunt la război: obiectivul ei este să împingă seara către sex, distracţie, ceva riscant... în timp ce el, foarte politicos, încearcă să stea de vorbă cu ele şi nimic mai mult.

Trec treizeci de minute, apoi o oră, apoi o oră şi douăzeci şi cinci. Femeile par să se simtă relativ bine, bombardându-l pe oaspetele lor cu întrebări, dar lui Kath îi vine să muşte din paharul de vin, să simtă cum cioburile se sparg şi îi scrâşnesc între dinţi. A plătit o mie de dolari, în pana mea, pentru întâlnirea asta cu fanii?

— Jared, spune ea, iar vocea ei neaşteptat de groasă o informează că e beată. Am o idee. Vrei să înotăm?

— Ha, ha! zice el. E cam răcoare pentru asta, nu crezi?

— Nu cred, spune Kath. Lizzie şi Taylor şi cu mine am crescut în Massachusetts. Am mers la înot pe vreme mult mai rece decât asta.

Se uită la celelalte două în semn de confirmare. Taylor o ignoră, dar Lizzie se ridică la înălţimea ocaziei cu un zâmbet parşiv.

— Ar fi distractiv să înotăm, spune ea. O ia pe Taylor de încheietură. Mai ţii minte când am chiulit de la franceză în clasa a douăşpea şi ne-am dus la baltă?

Taylor ridică privirea, la jumătatea unui SMS.

— Şi ne-am furişat înapoi în şcoală ude leoarcă.

— Şi domnul Swan era ceva de genul: De ce sunteţi fleaşcă? Iar noi eram gen: A trebuit să facem duş după sport!

Kath ştie povestea asta numai din insistenţa lui Lizzie de a o repovesti continuu – e una dintre puţinele pe care le împărtăşesc doar ea şi Taylor –, dar profită de orice ocazie să scoată seara din stagnare, aşa că îi zâmbeşte încurajator lui Lizzie.

— Haide. Hai s-o facem. Hai să înotăm, spune Lizzie, iar celelalte femei îi preiau şi-i imită entuziasmul. Când Taylor spune: „Nu ştiu...”, îi fac galerie ca să accepte, bătând uşor cu pumnii în masă: „Taylor! Taylor!” până când ea e în sfârşit de acord.

Femeile se îndreaptă ameţite spre piscină, aruncând pantofi şi poşete pe parcurs, dar Jared rămâne aşezat, cu braţele încrucişate la piept.

Kath se duce în faţa lui.

— Tu nu vii?

— Nah, răspunde el. Cred că la asta zic pas.

O urăşte fiindcă l-a băgat în asta, e evident, şi ce dacă? Şi ea îl urăşte. E un paratrăsnet, atâta tot, pentru un fel de energie sălbatică şi nesăbuită; ţinta dorinţei, nu sursa ei.

— Haide, intră în piscină, zice ea.

— Nu, mulţumesc. Nu mi-am adus costumul.

— Hei, spune ea şi se apleacă aproape de el. Te-am plătit o grămadă de bani ca să fii aici, aşa că ce-ar fi să încetezi cu aerele şi să te duci să înoţi cu prietena mea?

Jared se încruntă, priveşte drept în faţă şi nu se uită la ea, iar ea se întreabă dacă dincolo de rigiditate şi de plictiseală şi de mândrie se găseşte ruşinea.

— Te rog, spune ea. Ar însemna atât de mult pentru Taylor...

Dar când el nu răspunde, ea adaugă:

— Îţi mai dau o sută de dolari.

— Două sute, spune el morocănos.

— Bine. Dar următoarea jumătate de oră ar face bine să fie ca lumea.

Iar într-o mişcare atât de fluidă încât ea nu se poate abţine să nu se întrebe dacă el nu cumva ştia exact cum va decurge seara, îşi aruncă pantofii din picioare şi se îndreaptă către piscină, scoţându-şi cămaşa în acelaşi timp. „Doamnelor”, spune el, cu o voce uleioasă şi autoironică. Invitatele încă sunt îngrămădite toate la margine, încă neadunându-şi curajul să sară în apă. Jared îşi azvârle într-o parte cămaşa făcută ghem şi stă, cu picioarele desfăcute, în faţa lui Taylor.

— Pe cât de mult mi-ar plăcea să cred că toate aţi fost intrigate de premisa noului meu serial online, după cum mi-a reamintit cu amabilitate prietena voastră, am fost invitat aici cu un motiv, spune Jared. Cine vrea să mi se alăture în piscină?

Rotindu-şi şoldurile, îşi desface cureaua, o scoate din cheutori şi o răsuceşte deasupra capului.

Invitatele scot tot felul de exclamaţii, dar Kath se cutremură, furioasă. Face exact lucrul de care îi era groază, pentru care l-a abordat ca să-l evite: se transformă într-o glumă şi o ia şi pe Taylor cu el. Se scutură de jeanşi, dansând pe o muzică imaginară, frecându-şi coapsele cu palmele, în timp ce Taylor priveşte umilită indirect, ca destinatarul forţat al unui „Mulţi ani trăiască” interpretat de ospătarii de la un restaurant tematic. Du-te-n mă-ta, Jared Nicholas Thompson, se gândeşte Kath. Du-te învârtindu-te.

Acum pantalonii lui Jared îi sunt strânşi în jurul gleznelor şi a rămas doar în chiloţi, dansând în continuare ca un fraier. Dar măcar arată bine. Zvelt şi lipsit de păr, cu pielea delicată. În ciuda tuturor eforturilor sale de a se face de

râs, arată bine, iar când vede acest lucru, Kath îşi dă seama că şi Taylor observă – nu prin vreo schimbare vizibilă de expresie, ci printr-un fel de înmuiere a contururilor feţei.

Jared îşi trosneşte spatele şi se întinde, expunându-şi smocurile gemene de păr negru de la subsuori, iar Taylor se întinde şi îşi desface coada de cal. Apoi, pe neaşteptate, Jared se lasă pe vine şi sare în piscină, nepriceput, făcându-le fleaşcă pe femeile cele mai apropiate de margine. O femeie îşi scoate telefonul şi începe să facă poze.

— Care era hashtagul nunţii? şopteşte ea, dar nimeni nu-i răspunde.

Băiatul din piscină înoată în stil fluture, aşa cum a făcut-o în film cu douăzeci de ani în urmă. Loveşte exagerat apa cu braţele într-o sincronizare perfectă, în timp ce restul corpului îi pulsează într-un val mărunt care îi coboară spre abdomen, şolduri şi coapse. De fiecare dată când termină o tură, îşi schimbă direcţia cu o lovitură dramatică, lăsând o urmă de bule ca de şampanie. Ar putea la fel de bine să se afle într-un motel rău famat, după miezul nopţii, fiindcă zgomotul pe care-l face învolburând apa este singurul sunet pe care-l poate auzi oricare dintre ele. Termină trei ture, înotând ultima parte a distanţei pe sub apă, cu corpul transformat într-o panglică lucioasă de mişcare tremurând în nemişcarea piscinei. Vine la Taylor, care stă pe margine, cu picioarele vârâte sub ea, şi calcă apa, aşteptând răbdător, până când ea se ridică în picioare. Cu ochii pe

jumătate închişi, de parcă ar visa, ea îşi lasă sandala să-i cadă din picior şi-i oferă laba piciorului. El i-l ia, îl leagănă, iar apoi, aruncându-i o privire fugară lui Kath, îi suge lui Taylor degetul mare de la picior, luându-i-l adânc în gură. Toate femeile care privesc îşi ţin răsuflarea în acelaşi timp. Uitat pe masă, un telefon dat pe modul silenţios luminează de trei ori şi apoi se întunecă. Taylor îşi eliberează piciorul, şi-l odihneşte pentru o clipă pe umărul lui gol, şi-l împinge violent sub apă. El coboară cu mâinile agăţate de pulpele ei, şi pe măsură ce se scurg secundele, deşi ştie că e doar un joc, un spectacol plătit, Kath nu se poate abţine să nu şi-l închipuie sub apă, captiv şi zbătându-se, aşteptând permisiunea lui Taylor de a respira. În cele din urmă, cu un gâfâit neregulat, iese la suprafaţă, cu stropi de apă sclipindu-i ca nişte diamante în păr. Ridică privirea şi se uită la Taylor, iar ea îl priveşte de sus.

Oh, se gândeşte Kath, am reuşit. I-am oferit ce şi-a dorit. Acum ce-o să se întâmple?

Taylor râde.

— Cred că e suficient pentru seara asta, zice ea. Ridică piciorul din apă, iar atunci vine Kath din spatele ei, îşi pune mâinile pe umerii ei şi o împinge în apă.

Cicatrice

Am găsit cartea vârâtă după un raft din bibliotecă. Nici nu era tocmai o carte, de fapt. Nu avea coperte, doar o grămadă de pagini xeroxate şi capsate. Nu avea vreun

buzunar pentru fişă pe spate, şi nici o bandă din aceea cu cod de bare. Am făcut-o sul, am pus-o în buzunar şi am trecut drept pe lângă bibliotecară. Rebelă de-a binelea.

Când am ajuns acasă, am deschis-o la prima pagină şi am urmat instrucţiunile întocmai. Am desenat cu cretă un cerc pe podeaua din pivniţă, am zdrobit busuioc şi mure din dulap ca şi cum aş fi mixat un cocktail sofisticat de vară, apoi am adăugat o şuviţă arsă din părul meu şi un strop proaspăt de sânge, scos cu un ac din vârful degetului meu mare. Nu fiindcă aş fi crezut că asta îmi va aduce dorinţa sufletului – nici măcar nu eram sigură că am aşa ceva –, ci fiindcă am citit destule cărţi la viaţa mea cât să ştiu că, atunci când găseşti o colecţie de vrăji ascunsă după un raft la biblioteca de cartier, trebuie să încerci măcar una.

Spre dezamăgirea, dar nu şi surprinderea mea, nu s-a întâmplat nimic. Am răsfoit tot restul cărţii, curioasă ce altceva aş fi putut să invoc: bogăţie, frumuseţe, putere, dragoste. Toate păreau uşor redundante: cel puţin unele dintre ele ar fi trebuit să fie incluse în categoria dorinţa sufletului. Sincer, tot acest concept era puţin cam New Age pentru mine. M-am ridicat să plec. Dacă mă grăbeam, mai aveam timp să ajung la bar pentru happy hour. Gândul la cocktailurile de vară îmi stârnise setea, iar pivniţa duhnea a păr ars.

Când m-am uitat prima dată nu era acolo, iar apoi a apărut ca din senin. Genunchii îi erau juliţi şi sângerau pe beton, palmele îi erau desfăcute de parcă ar fi căzut. Capul îi era plecat. Tremura ca un câine care tocmai a făcut o baie.

În pielea goală.

Aproape am râs. Asta a fost partea creierului meu care a început să funcţioneze din nou prima, partea care a gândit: Un bărbat în pielea goală, ce definiţie literală a dorinţei. Apoi restul corpului l-a ajuns din urmă şi am urcat scările din pivniţă urlând, m-am împiedicat şi am căzut peste uşă.

În timp ce eu plângeam în hohote şi încercam să deschid uşa, el s-a ridicat. S-a clătinat. Glezna i s-a răsucit într-un fel care m-a făcut să tresar. S-a poticnit, apoi s-a îndreptat la loc.

A ridicat capul şi s-a uitat la mine.

— Nu-ţi fie frică, a zis el.

Doar că avea un accent, scoţian, poate, sau irlandez, aşa că a rostit cumva r-ul gâjâit: „Nu-ţi fie fhrică”.

În cele din urmă, am reuşit să forţez uşa, iar apoi am trântit-o şi am încuiat-o în urma mea. Fugind în bucătărie, am apucat cele mai mari două cuţite din suport şi m-am lăsat pe vine într-o poziţie defensivă. Mă aşteptasem ca el să vină după mine, să încerce să spargă uşa – era fragilă –, dar au trecut treizeci de secunde şi din pivniţă nu se auzea nimic.

Ţinând cuţitele la îndemână, m-am apropiat puţin de poşetă şi am răsturnat-o cu cotul, astfel încât telefonul să cadă pe masă.

Aş putea să sun la 911 şi nici măcar n-ar trebui să dau vreo explicaţie.

„E un bărbat gol în casa mea.”

„Cum a intrat?”

„Nu ştiu.”

Asta i-ar fi adus la mine acasă, în urlet de sirene. Dacă, atunci când ar fi sosit, el s-ar fi evaporat – dacă halucinam toate astea –, le-aş fi putut spune că a fugit pe fereastră. Să sun la poliţie era o soluţie fără riscuri prea mari.

Şi totuşi.

Dacă simţul absurdului a fost prima bucată de creier care şi-a revenit din şoc, şi frica a fost a doua, atunci curiozitatea venea încet pe locul trei.

Făcusem magie.

Uneori, când oamenii din poveşti se întâlnesc cu paranormalul, reacţionează cu groază pe măsură ce ţesătura realităţii se sfâşie, iar ei se confruntă cu înţelegerea faptului că tot ce au crezut vreodată e o minciună. Uitându-mă la telefon, aveam exact acelaşi sentiment, doar că opus: nu groază, ci o bucurie ameţitoare şi crescândă. Asta făgăduiseră toate cărţile alea. Ştiam eu, m-am gândit eu. Ştiam eu că lumea e mai interesantă decât se preface că este.

Am pus telefonul în buzunarul de la spate, am verificat de două ori că ştiu exact pe ce buton să apăs pentru un apel de urgenţă şi mi-am pus jacheta de piele neagră, parţial pentru căldură, dar mai ales ca un fel de armură psihologică. Cu cuţitele la îndemână, am coborât scările.

Era tot în mijlocul cercului, unde îl lăsasem.

Dacă vă descriu părul, culoarea ochilor, forma feţei, efectul nu va fi deloc potrivit, fiindcă el era întruparea în carne şi oase a celor mai profunde dorinţe ale mele, nu ale voastre. Trebuie să vă imaginaţi propriul bărbat gol, iar eu vă voi spune doar atât: era mai mare decât m-aş fi aşteptat, mai bine întrupat, iar asta e doar jumătate de glumă porcoasă. Nu avea nimic drăguţ şi nimic efeminat. La fel, nimic angelic, aşa că dacă aţi început să vă imaginaţi asta, luaţi-o de la început.

M-am aşezat pe prima treaptă a scărilor şi am împuns aerul cu cuţitul, în direcţia lui.

— Nu te mişca.

— Nici nu pot, a zis el. Uite.

A făcut o jumătate de pas în faţă şi apoi a căzut pe spate, de parcă ar fi intrat într-o uşă de sticlă.

Arăta destul de real, dar era foarte posibil ca universul să-mi fi trimis un mim dezbrăcat şi duplicitar. Am împuns din nou aerul cu cuţitul în semn de avertizare.

Cartea cu vrăji zăcea deschisă pe jumătate cu o treaptă mai jos, iar eu am apucat-o repede.

Am scanat din nou cu privirea pagina cu vraja, căutând indicii, dar am văzut doar titlul de sus de tot, cu un corp de literă neclar şi demodat: Dorinţele Sufletului.

— Cine eşti? am întrebat.

A deschis gura, a închis-o şi şi-a cuprins corpul cu braţele.

— Nu ştiu, a spus el. Nu-mi amintesc.

— Nu-ţi mai aminteşti numele tău? Sau nu-ţi mai aminteşti nimic?

A scuturat din cap.

— Nimic, a răspuns el cu tristeţe. Absolut nimic.

— Îndeplineşti dorinţe?

— Nu, a spus el, apoi gura i s-a strâmbat într-un zâmbet mic şi trist. Cel puţin nu din câte ştiu eu. Cred că am putea să încercăm.

— Îmi doresc o pisică, am zis eu. Mi-a ieşit pur şi simplu pe gură. Încercam să mă gândesc la ceva mic şi deloc periculos, ceva ce aş şti imediat că a sosit. Nu. Stai. Îmi retrag dorinţa. Nu vreau o pisică, asta nu se pune. Vreau o sută de milioane de dolari. În bancnote, nu monede. În bancnote de o sută de dolari, adică. Chiar aici, în faţa mea. Fă-le să apară.

Bărbatul s-a uitat la mine cu o expresie uşor amuzată, iar când nu a apărut nici o pisică şi nici banii, şi-a întors palmele în sus şi a rânjit.

— Îmi pare rău, a spus el. Nu mi-am închipuit că va funcţiona.

Zâmbetul lui mi-a făcut sângele să urce în obraji, dar m-am forţat să nu-i zâmbesc la rândul meu. Aşa răspundeam eu la frumuseţe, atât la bărbaţi, cât şi la femei: mai întâi

mă atrăgea, apoi mă făcea să mă retrag. Condusă de propriile impulsuri superficiale, apoi furioasă că le-am căzut în plasă.

— E cam frig aici, a zis el cu blândeţe. Mă întreb dacă n-aş putea primi o pătură.

— Mă mai gândesc, am spus eu.

Sus în bucătărie, umblam încoace şi încolo, întorcând cuţitul pe toate părţile. O parte din mine se gândea: în regulă, dă-i tipului gol o pătură şi gata! Dar o altă parte din mine rezista. Vraja asta nu era directă. Dacă nu era magie neagră, atunci era magie alunecoasă cel puţin. Fiindcă dacă ar fi spus: „Sunt oncolog pediatru, dar scriu poezie în timpul liber”, atunci da, poate era dorinţa sufletului meu. Dar la ce bun un amnezic arătos? De asemenea, istoric vorbind, cercurile trasate cu creta conţin diavoli şi demoni, nu potenţiali iubiţi. Dacă i-aş fi oferit orice, era posibil să calc cercul şi să-l eliberez. Dacă o dădeam în bară, poate nu aş mai fi primit vreo altă ocazie să îndrept lucrurile. Înainte să mai fac orice altceva, trebuia să mă mai uit o dată bine la cartea de vrăji.

Tipul va fi bine. La urma urmei, în pivniţă nu e chiar atât de frig.

Când am coborât câteva ore mai târziu, oaspetele meu – stând pe podea, cu genunchii strânşi cu braţele la piept – arăta cam palid. Era o pată umedă în partea îndepărtată a cercului, iar pivniţa nu mai mirosea acum doar a păr ars, ci şi a pipi.

Ups.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi atât, am zis eu. Ţi-am adus pătura aia. Şi mă duc repede sus să-ţi aduc o sticlă goală de Gatorade sau ceva, stai o clipă.

Bărbatul a ridicat privirea la mine.

— Ascultă, a spus el. Ştiu că poate ţi se pare ciudat, dar jur că pentru mine e şi mai ciudat. O să fac tot ce-mi ceri şi n-o să-ţi fac rău, îţi promit, dar te rog, măcar încearcă: dacă ai putea să ştergi puţin cercul ăsta, sau să-l speli cu totul, poate aş reuşi să ies şi am putea să mergem sus şi să discutăm despre treaba asta?

— Mda... am spus eu. N-am de gând să fac asta. Îmi pare rău, dar ai putea să fii un demon sau ceva, şi nu pot să-mi asum riscul ăsta. Dar cred că m-am gândit la un mod de a rezolva treaba. Ascultă, o să-ţi dau pătura, presupunând că pot să ajung la tine prin cerc. Vreau să o iei, dar apoi vreau să ţii mâna chiar acolo, la margine, unde pot să ajung la ea. Să nu încerci nimic. Ai înţeles?

— Am înţeles, a oftat el.

I-am aruncat pătura. El a luat-o şi a stat cu mâna întinsă, cum i-am spus eu să facă, iar eu l-am zgâriat cu lama cuţitului pe dosul braţului.

— Ce dracu’? a strigat el.

Când a sărit înapoi, s-a ciocnit de cealaltă parte a cercului trasat cu cretă, lovindu-se cu capul de el, şi a fost ameţitor de privit, felul cum aerul gol părea să-l prindă în timp ce el aluneca de-a lungul barierei nevăzute. Îl tăiasem mai adânc decât am vrut, şi o linie groasă, roşie, îi ieşea la suprafaţa antebraţului. Mă privea cu groază, dându-se cu capul de marginea îndepărtată a cercului, de parcă dacă ar fi împins îndeajuns de tare ar fi fost în stare să-l străpungă.

— Dă-mi braţul din nou, am zis eu.

— În nici un caz, a răspuns el, ţinându-l cu cealaltă mână.

Am scos un gogoloi de tifon din buzunarul de la spate.

— Am nevoie de sângele tău, am zis. Îmi pare rău. Trebuie doar să testez ceva. După ce fac asta, îţi dau drumul imediat, promit.

Chiar a mârâit la mine.

— Lasă-mă dracului în pace, nebuno, a zis el.

În dimineaţa următoare, am coborât la subsol cu o tavă încărcată cu toate lucrurile gustoase pe care le avea de vânzare cafeneaua de alături: o cană aburindă de cafea făcută din boabe proaspăt prăjite, îngroşată cu smântână şi zahăr; un croasant crocant cu unt; un parfe de iaurt plin cu fructe de pădure roşii, o chiflă cu ceapă tăiată în două

şi unsă din plin cu cremă de brânză şi acoperită cu felii de somon afumat de culoare roz aprins. Pivniţa duhnea mai urât ca înainte, dar aroma mâncării a acoperit mirosul, chiar şi aşa.

Aşez tava pe podea, ferindu-mi ochii de cea mai urâtă parte a mizeriei din cerc, în timp ce oaspetele meu mă priveşte cu ură. Dacă am greşit în privinţa modului în care funcţiona cartea cu vrăji, iar universul chiar a încercat să-mi trimită sufletul pereche, mi-am distrus orice şansă, cu siguranţă.

Cu dinţii strânşi, şi-a împins braţul spre mine. Rana i se închisese, acum avea o coajă neagră.

— Dă-mi celălalt braţ, am zis eu, scoţând iar cuţitul.

El s-a uitat urât la mine, cu buza răsfrântă, şi nu s-a mişcat.

Ştiu, ştiu, dar ascultaţi: am citit-o greşit. Dorinţele Sufletului, textul tipărit în partea de sus a paginii, nu era numele vrăjii, ci numele cărţii. Prima vrajă nu avea nume, la fel ca bărbatul pe care l-am invocat. Dar următoarea vrajă, bogăţie, cuprindea, în lista lungă de ingrediente, alături de argint şi ienupăr, lumânări verzi şi rozmarin, nu sânge, ci sânge din inimă, scris cu aceleaşi litere neclare. Testasem vraja pe cont propriu în seara precedentă, făcându-mi încă o găurică în degetul mare, şi nu s-a întâmplat nimic. De sângele lui aveam nevoie. Trebuia să-l iau de la el.

Am arătat spre mâncare, încă destul de departe cât să nu ajungă la ea.

— O să aştept cât e nevoie, am zis eu.

Am făcut vraja în pivniţă, în timp ce bărbatul din cerc îşi înfuleca micul dejun. Nu au apărut ca prin minune teancuri de bancnote. Eram pe cale să sun la poliţie şi să-i rog să vină să-l aresteze pe boschetarul nebun care mi-a intrat în casă când mi-a sunat telefonul cu un apel de la un număr necunoscut.

Moştenitor vesel te numeşti atunci când ruda care moare şi îţi lasă ţie totul e atât de îndepărtată încât nu o cunoşti destul de bine cât s-o jeleşti.

I-am mai dat şi o pernă pe lângă pătură, o pereche de pantaloni scurţi, o latrină din aceea mică de camping, cât de multă apă şi mâncare bună îşi doreşte, atât timp cât avea să coopereze.

— Te rog, nu face asta, a zis el când m-am întors.

Dar puneţi-vă în locul meu, voi ce-aţi fi făcut?

După o săptămână, a încercat să-mi smulgă cuţitul din mână, să mă tragă înapoi în cerc lângă el, dar a fost cu o zi prea târziu: deja făcusem vraja pentru forţă.

Jur, l-am tratat cât de bine am putut. Am încetat să-l mai tai pe braţe; l-am crestat uşurel cu cuţitul de-a latul spatelui şi l-am bandajat după aceea. Tăieturile s-au vindecat rezonabil de bine, mai ales dată fiind umezeala din pivniţă: nu mai erau răni urâte şi cu coji, doar o reţea de linii subţiri de culoare roz, care se decolorau frumos în argintiu.

Nu a fost uşor, nici măcar după ce au trecut săptămâni întregi. Nimeni nu se mai temuse vreodată de mine, şi de fiecare dată când tresărea la vederea mea, mă simţeam de parcă inima mi s-ar fi agăţat într-un cui.

Abia când am terminat a treia vrajă, inteligenţă, am reuşit să-mi articulez apărarea. Fără nume, fără istorie, un trup făurit întocmai după dorinţa mea... până şi accentul lui cadenţat venise de undeva din adâncurile viselor mele. Nu doar că îl chemasem, ci îl creasem. Aşadar, de vreme ce eu l-am făurit din ierburi şi sânge şi magie şi dorinţă, nu era tocmai adevărat. Era o altă parte a cărţii, la fel ca vrăjile însele, sau ca listele de ingrediente care le prefaţau. Nu o persoană, nu tocmai, ci o idee, întrupată de joaca minţii mele şi de cuvintele de pe pagină.

Inteligenţa era un dar bun. Ar fi trebuit s-o invoc prima, fiindcă am dormit mult mai bine după aceea.

— Arăţi diferit, mi-a zis într-o dimineaţă, şi era adevărat.

Uneori, era nevoie de câteva ore sau zile pentru ca o vrajă să-şi desfăşoare ghemul subţire al logicii şi să şerpuiască pe calea ei către moştenirea mea sau uluitor de rapida mea promovare pe postul de director general. Dar alteori, mă trezeam pur şi simplu altfel: aşa fusese cu forţa şi cu inteligenţa şi acum cu frumuseţea.

— Da, am spus eu.

Dat fiind că mă convinsesem destul de bine de irealitatea lui fundamentală, m-a surprins cât de mult mi-a plăcut privirea pe care mi-a aruncat-o atunci – am dorit-o, l-am dorit pe el. Acum că aveam propria frumuseţe, propriul meu set de trucuri, puteam să las garda jos puţin.

Am început să petrec tot mai mult timp în pivniţă. El nu spunea prea multe, dar măcar asculta. Amândoi eram singuratici. Eu nu puteam discuta cu nimeni altcineva despre toate lucrurile uluitoare care începuseră să mi se întâmple şi, după zile lungi petrecute singur în cercul acela înghesuit şi întunecat, el nu putea să nu tânjească după compania mea. Sau s-a prefăcut destul de bine.

Într-o noapte, târziu, destul de beată, i-am promis că după ce voi termina, după ce cartea se va sfârşi şi nu vor mai fi vrăji de făcut, îl voi lăsa să iasă din cerc şi voi împărţi totul cu el. La urma urmei, am zis eu cu limba împleticindu-mi-se, îţi aparţine la fel de mult ca mie. Nu eram naivă – ştiam că nu voi putea avea niciodată încredere în el. Dar era atât de drăguţ, încât nu puteam să nu-l doresc, iar acum eram obişnuită să obţin ceea ce-mi doream. Desigur, ştiam că nu va putea să mă ierte. Nu fără ajutorul meu. Încercasem să evit să mă uit cu prea multă atenţie la vrăjile următoare – părea ciudat de lipsit de respect, ca şi cum aş fi sărit

dinainte la ultima pagină a unei cărţi –, dar ştiam că titlul ultimei vrăji era dragoste.

Iar apoi a apărut un ingredient nou pe listă.

Până atunci, ne stabiliserăm deja un fel de echilibru, aşa că atunci când am coborât la subsol, cu cuţitul în mână, mi-a oferit spatele. L-am privit şi mi s-a făcut rău. Muşchii lui, odinioară desăvârşiţi, se înmuiaseră, devenind o carne flască şi nesănătoasă; pielea lui era albă ca laptele după atâtea zile petrecute ghemuit în întuneric. Am văzut cum, deşi avusesem grijă, cele mai noi tăieturi încă erau deschise, supurau prin bandaje, iar fiecare dintre oasele noduroase ale şirei spinării îşi proiecta propria umbră. Am simţit spinul vinovăţiei şi m-am gândit să mă opresc, să şterg cercul şi să-l eliberez. Nu îl dorisem niciodată mai mult decât l-am dorit atunci, prăpădit şi urât şi având nevoie de mine. În plus: având în vedere tot ce aveam deja – bogăţie, succes, noroc, inteligenţă, forţă, frumuseţe –, ce altceva mi-ar fi putut oferi puterea?

Am învârtit vârful cuţitului în palmă, nehotărâtă. Ajunsesem abia la jumătatea cărţii.

— Îmi pare rău, am zis eu, încă rotind cuţitul, rotind până când palma a început să mă usture şi să sângereze. Azi trebuie să facem ceva diferit.

O vrajă, apoi alta, apoi alta. În fiecare seară, devenea tot mai greu să-i storc lacrimile. Strigam, imploram şi stăruiam, plângeam la rândul meu. Chiar am spus, într-un moment de slăbiciune: Nu-ţi dai seama că fac asta pentru noi? Dar am devenit şi creativă, şi nu numai cu cuţitul. El plângea de durere, plângea de frică, plângea de singurătate, plângea de oboseală şi confuzie. Şi plângea după mine. În unele nopţi, mă strecuram în cerc împreună cu el şi-l ţineam în braţe în timp ce plângea, şi-i şopteam cum va fi când vom fi în sfârşit împreună, când totul se va fi sfârşit.

A trecut un an. El plângea, eu strângeam fiecare lacrimă sărată, iar lumea se desfăcea la picioarele mele ca o coajă de ou. Nu aveam doar tot ceea ce-mi doream, sau credeam că-mi doresc, sau îmi imaginasem că îmi doresc; aveam tot ce puteai să-ţi doreşti. Am inventat nevoi noi doar ca să le satisfac.

În ziua în care am ajuns la ultima pagină a cărţii, am adunat toate celelalte ingrediente şi le-am cărat jos, în pivniţă: ierburi de la piaţă, mărunţişuri de la magazinul cu totul la un dolar.

Stătea ghemuit pe podea, nemişcat, palid şi liniştit, iar când l-am văzut, am scos un mic ţipăt. A deschis ochii fluturând din gene.

— Şşşşşşş, am zis eu şi am zâmbit. Am întins mâna în cerc şi l-am mângâiat pe braţ. Nici un loc de pe corpul lui nu era neînsemnat de un caroiaj de cicatrice argintii strălucitoare. M-am întrebat dacă toate vor fi şterse de această ultimă vrajă, dacă va veni la mine cu pielea proaspătă, ca nou. Iubirea mea, iubirea mea, îl alintam eu.

Nu mai formase cuvinte coerente de luni de zile, dar a mârâit şi a tresărit, iar eu i-am strâns cu blândeţe umărul, i-am mângâiat ce-i mai rămăsese din păr.

Am deschis cartea la ultima pagină, îndoind-o invers. Urma să ardem cartea împreună, el şi cu mine, după ce se vor sfârşi vrăjile. Iubitul meu reîntors la mine, renăscut şi întreg.

Doar că... staţi.

Nu. Oh, nu.

În faţa ochilor mei, vraja s-a înceţoşat şi s-a schimbat. A cerut altceva de la mine. De la el. Aş fi putut să plâng, dar în schimb, am râs. Am râs şi am râs şi am râs. Întotdeauna se întâmplă aşa, nu? Nu poţi avea tot ce-ţi doreşte sufletul, fiindcă atunci care ar mai fi morala din asta?

M-am uitat fix la vrajă, dorindu-mi să se rearanjeze, dar nu s-a schimbat.

Aşa că am intrat în cerc şi l-am tras afară. Mi-am amintit cum, acum un an, urlam şi încercam să fug de el. Cât de înalt şi intimidant fusese. Acum aveam forţă, iar el nu mai cântărea aproape nimic. I-am desfăcut membrele, i-am dezlipit cămaşa zdrenţuită de pe trup. Am luat cuţitul şi i-am încălecat pieptul. M-am aplecat să-i sărut buzele uscate şi crăpate şi am fixat vârful lamei în osul pieptului său. Voi găsi altă iubire, adevărata dorinţă a sufletului meu. Promisiunea era chiar acolo, în carte.

— Nu-ţi fie frică, am şoptit eu.

sânge din inimă

lacrimi din inimă

inimă

Parazitul

Asta, înainte de toate...

Laura, învăţând într-un bar din Red Hook în miezul zilei. Un teanc de cărţi de la bibliotecă lângă cot, un creion înfipt prin cocul încurcat făcut din părul ei negru. Jeanşi prăfuiţi, un pulover jerpelit şi un ruj roşu-închis care lui David, care o priveşte din partea cealaltă a camerei, i se pare deopotrivă seducător şi nepotrivit, ca nuca-n perete. Ea îşi smulge creionul din păr ca să sublinieze o pagină şi îşi răstoarnă berea cu cotul; salvează cărţile, dar îşi îngăduie să se facă fleaşcă de la genunchi până la pulpe. În seara aceea, în timp ce David îşi şterge urmele de ruj de pe bărbie, Laura îi va spune că e o strategie: te dai cu ruj roşu de îndată ce te trezeşti dimineaţa şi, oricât de neîngrijită eşti în rest – haine pătate, creion de ochi rămas de ieri, păr unsuros –, ceilalţi vor crede că eşti seducătoare şi nu şleampătă. Dar adevărul e că Laura este atât seducătoare, cât şi şleampătă; felul neîngrijit în care arată seduce – nu e nici o contradicţie aici. Şi, se gândeşte David, decizia de a combate mizeria cu ruj este cu siguranţă o filosofie a

modei adoptată fără riscuri numai de femeile tinere şi foarte frumoase; genul de fete luminoase fără efort, pe care până şi mizeria şi hainele urâte pot funcţiona drept un fel de laudă: vezi, nici măcar asta nu mă depreciază.

După şase luni, deşi îşi spun te iubesc, fac lucruri obişnuite de-ale cuplurilor, cum ar fi să se plângă de prietenii lor şi se ciondănesc în legătură cu ora la care să iasă la brunch, David încă se mai aşteaptă ca Laura să-l privească într-o zi, uimită, şi să spună: Stai aşa, asta e o glumă, nu? Tu cine dracu' eşti?

Apoi, într-o seară, ea întârzie o oră la cină. În loc să anunţe despărţirea care bănuieşte mereu că e iminentă, ea declară că a renunţat la programul de master; vrea ca el să accepte oferta aceea în privinţa căreia era nehotărât, astfel încât să se poată muta în cealaltă parte a ţării, „să încercăm şi California", să o ia de la zero.

Oare vrea David să renunţe la slujba actuală şi să se mute în California? Pasiunea bruscă a Laurei pentru această viaţă nouă pe care şi-a imaginat-o pentru ei este atât de orbitoare încât chiar nu-şi poate da seama. Dar în seara aceea, Laura se spală pe dinţi cu aceeaşi energie nesăbuită pe care o aduce în orice lucru pe care-l face, iar când scuipă în chiuvetă, spuma albă e amestecată cu dâre lungi şi roşii. Se apleacă spre oglindă şi se strâmbă la reflexia ei, fascinată, cu dinţii dezveliţi într-un rânjet pătat de sânge. Prin prisma lucrurilor care vor urma, David va reveni asupra acestei amintiri, văzând-o ca pe un fel de

presimţire: Laura, captivată în faţa oglinzii, minunându-se la vederea propriului sânge.

Un an mai târziu, Laura îl acostează pe David de îndată ce intră pe uşă.

— Uită-te la asta, îi cere ea, înainte ca el să apuce să-şi lase jos servieta. Uită-te la braţul meu. Am o muşcătură.

David îi ia încheietura într-o mână cu băgare de seamă, iar ea îi prezintă la inspecţie dosul moale şi pătat al braţului.

— Of, rahat, zice el. Ce-i asta? Ploşniţe?

Zvonuri despre infestări cu ploşniţe se împrăştie nestăvilite prin cartierul lor din San Francisco, deşi pare imposibil ca orice astfel de creaturi timide, iubitoare de noapte, să poată supravieţui prea mult timp în apartamentul lor sclipitor de oţel şi sticlă.

— Nu, spune Laura. Muşcăturile de ploşniţe sunt mici şi roşii şi apar în ciorchine. Astea nu-s de ploşniţe.

Făcând o afirmaţie referitoare la muşcătură, e nevoit să se uite mai îndeaproape la braţul ei decât îi e confortabil – simplul gând la mâncărimi îl face să vrea să se scarpine –, dar vede o umflătură groasă şi albă, de cinci centimetri, ascunsă în adâncitura cotului ei. E străbătută de linii roz unde s-a scărpinat Laura. Prea mare ca să fie o muşcătură de ţânţar.

— Poate e de păianjen? întreabă el.

— Poate...

— Oricum, nu mai pune mâna pe ea.

Sfatul e la fel de mult în avantajul lui ca în al ei: urăşte sunetul acela de unghie pe piele. Îi aduce aminte de plescăitul greţos al mestecatului de gumă sau de o flegmă blocată în gât.

Laura se prăbuşeşte din nou pe canapea, întinzându-şi braţul cât mai departe de ea, de parcă ar vrea să se îndepărteze de tentaţie. David ştie că hotărârea ei va dura fix cinci minute dacă nu o ajută.

În timp ce îi toarnă loţiune cu calamină pe mână, masându-i-o în piele, întreabă:

— Cum a fost ziua ta liberă?

— Plină de mâncărimi, răspunde ea. Altfel, mai nimic.

— Ai apucat să...

Evită amândoi subiectul de atât de mult timp că pare o veşnicie. Laura, căreia i-a fost greu să-şi găsească un loc de muncă atunci când s-au mutat în California, este acum înfiorător de nemulţumită de slujba ei de asistentă a unei proprietărese despotice de galerie de artă, dar nu poate rezista vârtejului de drame şi plângeri de la galerie (sau cel puţin aşa i se pare lui David). Detestă când David îi sugerează că ar putea fi mai fericită altundeva, şi-l acuză că o bate la cap ori de câte ori îi sugerează să-şi caute altceva.

Cum era de aşteptat, nici măcar nu-l lasă să termine propoziţia. Îşi smulge braţul înapoi, împrăştiind un arc de loţiune roz pe canapea.

— Chiar nu te poţi abţine să nu te iei de mine, aşa-i? zice ea. Chiar nu poţi să mă laşi în pace.

*

Trei zile. Încă trei muşcături. Laura devine şi mai irascibilă, sensibilă la cea mai mică provocare. Când a treia muşcătură îi apare pe faţă, ieşind în relief din curba abruptă a pometelui, se scarpină atât de mult încât ochiul i se umflă şi i se închide.

— Ar trebui să mergi la medic, îi spune David la micul dejun vineri dimineaţă, incapabil să se uite direct la ea.

Ochiul ei umflat îl face să simtă că-i face cu ochiul.

— Nu pot, zice ea. Trebuie să plătesc consultaţia.

— Laura. Pe bune acum.

— E o clinică gratuită pe Langford Street. Am programare luni. Deci...

O clinică gratuită, pe când ultima dată când au ieşit la cină, au cheltuit două sute de dolari numai pe vin. Forţa cu care se autopedepseşte Laura poate fi un şoc visceral de urmărit; e ca şi cum ai privi-o în timp ce îşi prinde

intenţionat degetele în uşă. Dar el refuză să-i accepte provocarea şi contraatacă spunând:

— Dacă pot să-mi iau după-amiaza liberă, vrei să vin cu tine?

Ea afişează un zâmbet strălucitor.

— David. Ce drăguţ din partea ta. Sigur.

Abia după ce petrece patruzeci şi opt de ore întregi acasă cu Laura la sfârşitul săptămânii îşi dă seama David cât de complet s-a devotat războiului împotriva pielii ei. Numărul de muşcături s-a triplat peste noapte; toată ziua ei e construită în jurul încercărilor de a-şi potoli mâncărimile neîntrerupte şi de a nu se scărpina. O baie cu bicarbonat de sodiu de dimineaţă e urmată de o frecţie cu busuioc şi aloe. Îşi scurtează obsesiv unghiile, spală şi iar spală cearşafurile, aplică grijulie bandaje pe care le dă la o parte imediat. Îşi petrece restul timpului căutând pe internet, reformulând frenetic cuvintele-cheie: mâncărime muşcătură umflată piele; ajutor muşcătură piele care mănâncă; muşcături braţe burtă faţă, alături de o analiză atentă a unei succesiuni de imagini îngrozitoare şi care fac să te treacă toţi fiorii, şi excavări prin adâncurile forumurilor pline de alţi suferinzi ca ea: mii de discuţii nesfârşite, plângăreţe, neproductive.

David se târăşte prin apartament în patru labe, căutând vinovaţii – muşte sau larve, purici sau acarieni –, dar nu găseşte nimic. Zece minute de căutat pe internet îi oferă

atât de multe posibilităţi încât conchide că asemenea căutări sunt mai rău decât inutile; mâncărimile sunt un simptom atât de frecvent încât zădărnicesc orice diagnostic.

— Chiar cred că ar trebui să consulţi pe cineva mai calificat decât WebMD, îi spune el.

Laura îşi vârâ unghiile sub umflătura de pe braţ, care e acum un cerc sclipitor, cu un crater în mijloc, înconjurat de un cerc galben ca o arsură de ţigară.

— Fă-mi o favoare, spune ea în timp ce se scarpină. Nu mai încerca să mă ajuţi, OK? Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Duminică noapte, se trezeşte cu un loc gol pe pat, lângă el. Se duce în living şi o găseşte pe canapea, înconjurată de şerveţele mototolite, fiecare dintre ele pătat cu câte o floare mică şi roşie de sânge.

— Nu pot să dorm, scânceşte ea. E ca şi cum ceva mişună acolo, sub piele.

David nu a mai văzut-o niciodată atât de distrusă. O sărută uşor pe cărarea din păr, îi pune o pătură în jurul umerilor şi-i face un ceai, şi stau treji împreună până când răsare soarele, iar apoi o ajută să se spele şi să se îmbrace.

Sala de aşteptare a clinicii e aglomerată de bolnavi, şi până şi aerul pare uleios, încărcat de boală. Aşteaptă mai bine de o oră peste ora programării Laurei, iar când

asistenta îi strigă în sfârşit numele, Laura ridică bărbia şi insistă să intre singură.

Iese nici cincisprezece minute mai târziu, cu o foaie subţire de hârtie galbenă şi o privire neîncrezătoare pe faţă.

— Mi-a recomandat antihistaminice fără reţetă, zice ea, fără să încetinească măcar în timp ce trece pe lângă el în drum spre ieşire. Mi-a zis să nu mă scarpin.

— Nu ştia care ar putea fi cauza?

— Habar n-avea, în pana mea.

Pentru o clipă, sunt uniţi de indignarea lor comună, dar alianţa lor temporară se destramă destul de curând. Încă un punct care o mănâncă i-a apărut Laurei în creştetul capului, iar ea s-a scărpinat până când a rămas cu un petic chel cât o monedă. Pielea de dedesubt e groasă şi solzoasă, mărginită de coji.

— Eşti sigur că tu n-ai muşcături? îl întreabă ea. Nici măcar unele mici? N-are nici un sens. Împărţim totul. De ce să mă atace pe mine şi pe tine nu?

De o mie de ori în ultima săptămână, David simţise cum o mâncărime-fantomă începe să-i mişune pe piele, dar întotdeauna o frecase cu latul degetului în loc să se scarpine, şi a dispărut înapoi pe tărâmul nălucilor de unde a venit.

— Nu ştiu, zice el. Îmi pare rău, dragă.

— De ce să-ţi pară rău? se răsteşte ea. Cum să fie vina ta?

— Vreau doar... vreau doar să ştii că sunt alături de tine.

— Ah, sigur, zice ea, suflându-şi nasul într-un şerveţel pătat de sânge. Ştiu.

Marţi, David se duce la birou ca de obicei, pierzând ore în şir cu aceleaşi căutări pe Google despre care hotărâse cu două zile în urmă că sunt o pierdere de vreme. Se întoarce acasă şi o găseşte pe Laura examinându-şi braţul cu o lupă, folosind un beţişor de urechi pentru a scobi adânc în mica rană. Abia îi aruncă o privire, atât de concentrată este asupra vânătorii.

— E ceva acolo. Îl văd. E ca o... mică... pată... albă.

El se opreşte în faţa ei, îngrozit.

— Ce faci?

Ea împinge beţişorul în umflătură, iar sângele face spumă în jurul lui. Ridică triumfătoare beţişorul de urechi.

— Uite! strigă ea. Vezi?

În vârful de vată îmbibat cu sânge al beţişorului, el crede că distinge poate un punctuleţ foarte mic, palid şi sclipitor. Mijind ochii, încearcă să distingă forma: o gâză? un ou? o fibră de vată?

Laura se uită la beţişor.

— Oh, Doamne, încă se mişcă. Ştii ceva? Am citit despre chestiile astea. Sunt nişte paraziţi. Îşi depun ouăle în tine, dacă ai o tăietură mică sau o arsură, cred, şi apoi ouăle se transformă în larve care se îngroapă adânc sub piele. Sau, de fapt, s-ar putea să fie viermi, pe care-i iei dacă înoţi în apă contaminată... în orice caz, e un fel de parazit. De-aia tu n-ai nimic, de-aia n-am găsit nimic. Nu se ascundeau în apartament. Se ascundeau în mine în tot timpul ăsta.

— Ce scârbos.

— Ştiu! spune ea, dar nu pare scârbită, ci uşurată.

David înţelege de ce – în sfârşit, a găsit un fel de răspuns –, dar nu îi poate împărtăşi uşurarea, fiindcă până şi cu lupa, nu vede altceva decât un punctuleţ alb.

Laura mai scoate patru specimene misterioase, păstrându-le într-o punguţă cu fermoar pe care o ţine în frigider lângă sucul de portocale. În continuare de neclintit că nu-şi permite o vizită la doctor, se întoarce de la magazin cu o serie de ingrediente pseudomedicinale mirositoare: ulei de cocos, usturoi, oţet de mere. Măsoară atent dozele acestui remediu de casă cu linguriţa, refuzând să mănânce sau să bea orice altceva. Paraziţii se hrănesc cu zahăr, îi spune ea lui David. Regimul acesta are rolul de a-i lăsa să moară de foame.

David nu crede în nimic din toate astea, nici în diagnostic şi nici în tratament – dar cel puţin Laura are ochii mai luminoşi, e puţin mai veselă, iar cele mai vizibile urme de

scărpinat au început să se estompeze. Reuşesc chiar să aibă câteva conversaţii scurte şi calme despre altceva decât pielea ei. Poate, se gândeşte el, episodul va trece fără ca el să-l înţeleagă, o mică vâltoare de nefericire într-o perioadă deja dificilă.

Dar apoi se trezeşte în sunet de scărpinat. Se întinde ca să-i dea mâna la o parte de pe faţă, iar când trage mâna înapoi, degetele îi sunt alunecoase şi din ele picură ceva. Aprinde lumina şi tresare de scârbă; în somn, Laura şi-a rupt coaja de sub ochi, iar partea stângă a feţei îi e acoperită de o mască roşie şi alunecoasă de sânge.

Cearta care urmează durează ore în şir; când soarele răsare la jumătatea ei, David sună la birou şi spune că e bolnav. Laura ţipă atât de mult încât îşi pierde vocea. David dă cu pumnul într-un perete.

Cearta începe, dintre toate lucrurile, cu o foaie de calcul. David a făcut-o când s-au mutat în San Francisco. Se numeşte David şi Laura trăiesc împreună şi conţine toate cheltuielile lor comune: chirie, maşină, mâncare şi călătorii. Împart costurile respective în fiecare lună, proporţional cu veniturile lor. David, inginer, câştigă mai mult decât Laura, care practic încă e angajată pe un post temporar. Aşadar, Laura plăteşte 18% din cheltuielile lor comune, în timp ce el contribuie cu restul de 82%.

În timp ce îi şterge mizeria de pe faţă, David spune:

— Trebuie să mergi la doctor.

— Nu-mi permit.

— Păi, putem să-l punem pe foaia de calcul, zice David.

Laura îşi dă ochii peste cap.

— Ce e?

— Nimic, doar că uneori mi se cam ia de toate astea.

— Îmi pare rău, încercam să ajut. Poţi să-mi explici cu ce am greşit?

— Lasă-mă să te întreb ceva, zice Laura. Când o să mor, o să pui 82% din cheltuielile cu înmormântarea mea pe foaia ta de calcul şi o să le trimiţi moştenitorilor mei o factură pentru restul de bani?

David spune:

— Eşti literalmente plină de sânge şi tot preferi să mă ataci în loc să ceri ajutor!

Iar Laura spune:

— Ştii ceva, David? şi de aici porneşte totul. Oamenii care se iubesc au grijă unul de altul, ţipă Laura în timp ce cearta atinge punctul culminant. Nu ţin socoteala fiecărui dolar pe care-l cheltuie unul pentru celălalt pe o porcărie de foaie de calcul. Nu aşa trebuie să meargă lucrurile!

— Şi ce? strigă şi David. Vrei să plătesc eu tot ca să poţi să lucrezi în continuare la slujba aia de căcat pe care o urăşti?

— Aşa ţi se pare ţie că e viaţa noastră? Nu-i de mirare că îmi porţi pică în halul ăsta, dacă aşa simţi!

— Nu simt nimic! Doar că mi se pare că nu îţi cer prea mult când te rog să contribui cu ceva la...

— Ah, sigur. Nu simţi nimic. Ce imparţial din partea ta, David, mersi.

— Sigur că simt, doar că...

— Problema cu tine, zice Laura, e că nu investeşti în relaţia asta, nu chiar. Mereu te ţii la distanţă, tu...

— Hai, pe bune acum. Investesc...

— Da, investeşti! Ai investit exact optzeci şi doi la sută. Cum să uit aşa ceva? Plăteşti şi ţii socoteala fiecărui cent.

— N-ar trebui să ţin socoteala banilor mei?

Ea scutură furioasă din cap, de parcă aşa ar ajuta cuvintele să-i iasă pe gură.

— Nu despre asta e vorba. E vorba despre... despre cum să ştii să iubeşti pe cineva!

Cuvintele rămân în aer, până când David repetă ce a spus ea:

— Vrei să-mi spui că nu ştiu cum să iubesc pe cineva?

— Nu, zice Laura, împingându-şi bărbia în faţă, încăpăţânată ca un copil. Nu ştii.

Atunci se întâmplă, mărunta clipă de graţie care poate coborî, dintr-odată, pentru a marca sfârşitul unei certe. Fruntea ei încruntată tremură puţin. Ea înţelege că se poartă ridicol. Iar el înţelege că ea înţelege.

— Ciudat, spune el pe un ton mai scăzut. Fiindcă eu chiar am avut impresia că te-am iubit tot timpul ăsta.

— Ei, bine, zice ea, trecând aproape imperceptibil la datul în spectacol. Nu te-ai descurcat deloc.

— Serios?

— În mare parte, da.

— Chiar şi de ziua ta?

— De ziua mea, bănuiesc că te-ai descurcat OK.

— Şi atunci ce-ar trebui să fac? Spune-mi. Te întreb serios.

— Nu trebuie să faci nimic. Trebuie să spui: „Laura, te iubesc. O să fie bine.”

— Laura, spune el, luându-i mâinile în ale lui. Te iubesc. O să fie bine.

În timp ce Laura doarme cu intermitenţe pe canapea, David face o programare la medicul lui de familie. Îi spune secretarei că e o urgenţă, iar ea reuşeşte să-i strecoare în după-amiaza aceea. Când Laura se trezeşte, îi spune că a făcut o programare. Înainte ca ea să poată obiecta, îi zice:

— Te rog, lasă-mă să fac asta, bine?

Doctorul e un bărbat în vârstă cu smocuri mici de păr care-i ies din urechi, iar când David o înconjoară pe Laura cu un braţ şi întreabă dacă îi poate însoţi în sala de examinare, doctorul nu obiectează.

Doctorul Lansing cloncăne îngrijorat din cauza obrazului sfâşiat al Laurei, şi o roagă să-i arate, pe rând, fiecare umflătură. Ea i le arată una câte una, iar el îi pune întrebări blânde şi insistente la care ea răspunde cât de bine poate. Când termină, caută în poşetă punguţa de plastic, şi îi spune teoria ei despre paraziţi şi despre dovezile pe care le-a găsit.

În clipa aceea se petrece un lucru straniu: chipul doctorului se goleşte; parcă toată curiozitatea i s-a scurs din el. Acceptă punguţa, inspectând-o numai în pripă, iar apoi o pune pe masă, mototolind-o.

— În afară de mâncărimi, cum te simţi? întreabă doctorul Lansing.

Laura ridică din umeri şi spune:

— Bine.

David rămâne tăcut în faţa acestui neadevăr evident. Doctorul Lansing insistă:

— Cum au fost ultimele luni pentru tine, emoţional vorbind?

Laura ridică din nou din umeri.

— Bine, cred.

— Cum dormi?

— Nu prea pot să dorm, că mă scarpin tot timpul, zice Laura, în acelaşi timp în care David spune:

— Laura! Serios!

Laura şi doctorul Lansing se întorc spre el, surprinşi, şi în ciuda privirii de avertizare pe care i-o aruncă Laura, David insistă.

— Adică, nu încerc să... mâncărimile au fost nasoale, ştiu. Dar nu-ţi mai aminteşti, iubire, că aveai probleme cu somnul şi înainte, din cauza stresului de la muncă, ai zis... şi greşesc când spun că, de când ne-am mutat, îţi e destul de greu?

Aşteaptă ca Laura să preia firul poveştii, dar când ea nu o face, el îi spune doctorului Lansing totul, relatând cu la fel de multă disperare dezorganizată ca şi cum ar fi fost propria lui poveste, şi o parte din el simte că aşa e. Când termină, vede că Laura arată complet trădată.

Abia atunci înţelege impactul total a ceea ce a făcut: încercând să ajute, i-a expus toate slăbiciunile fără să-i ceară voie; i-a folosit secretele ca să-i dovedească unui străin că durerea e doar în mintea ei.

Doctorul spune:

— Laura, dacă îmi permiţi, aş vrea să-ţi scriu o reţetă care s-ar putea să ajute cauza care stă la baza suferinţei tale. Se pare că în ultimele luni ai fost supusă unor presiuni

mari, şi cred că vei fi surprinsă, după ce ţi se va îmbunătăţi dispoziţia, de cât de repede ţi se vor ameliora şi problemele legate de piele.

Grăbindu-se să-şi îndrepte greşeala, David spune:

— Dar cum rămâne cu mâncărimile? Aveţi ceva pentru asta? Altfel, ar fi cazul de o trimitere la dermatolog. Se întoarce către Laura: Nu crezi?

Dar Laura arată epuizată, golită de energie. Chipul ei rănit e mohorât şi împietrit de durere. Spune:

— Dacă sunteţi de părere că medicamentele pentru starea de spirit o să ajute, sunt dispusă să încerc. O să încerc orice spuneţi.

Doctorul îi scrie reţeta, iar David, uluit, o urmează pe Laura afară din cabinet. E copleşit de vină. Îi spune:

— Iubito, aşteaptă aici, bine?

Şi se întoarce grăbit în sala de examinare medicală, unde doctorul Lansing îşi termină notiţele.

— David?

— Îmi pare rău... dar... Ascultaţi. Simt că v-am făcut o impresie greşită. Laura nu e nebună. A fost stresată în ultimul timp, da, dar a avut motive întemeiate – slujba, mutarea. Poate n-am susţinut-o îndeajuns. Şi cred... cred că dacă spune că mâncărimile sunt reale, ar trebui să avem încredere în ea. Asta e tot ce spun. Atât.

Doctorul Lansing se freacă cu palma pe fruntea cu riduri adânci.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, spune el. Te înţeleg. Dar permite-mi să te întreb ceva. Ridică punguţa de plastic a Laurei de pe masa de examinare şi i-o dă lui David. Ce crezi că e asta?

David se uită în jos la celofanul mototolit.

— Sunt... chestiile... pe care le-a găsit. Unde se scărpina.

— Dar ce crezi mai exact că se află aici?

— Ouă, presupun? Sau larve? Sunt prea mici ca să văd. Dar de-asta a venit la analize!

— Prea mici ca să le vezi tu, repetă doctorul. Dar nu şi pentru Laura. Laura crede că vede ceva. Tu nu eşti sigur, dar Laura crede că ştie.

David rămâne tăcut. Ştie încotro se îndreaptă doctorul şi nu vrea să-l însoţească acolo. Doctorul Lansing continuă:

— Nu e vorba doar de stres. Dar ăsta nu-i nici parazit. E un exemplu clasic de ceea ce numim colecţionare obsesivă. Din vremea când pacienţii veneau la cabinet cu cutii goale de chibrituri, oferindu-le pe post de dovezi ale insectelor care le trăiau sub piele. Acum pacienţii folosesc pungi de plastic sau caserole. Sau fac poze cu telefonul. Dar ce e înăuntru e la fel. Bucăţele de piele moartă. Mizerie şi scame. Toate aproape prea mici ca să le vadă oricine în afară de persoana a cărei minte se întoarce împotriva corpului, sfâşiindu-l şi căutând dovezi pentru ceva ce nu există.

David striveşte punga în pumn. Această schimbare bruscă şi vicleană a sensului pare disperat de nedreaptă: ca Laura să fi făcut atâtea eforturi încercând să adune dovezi pentru ce i se întâmpla, doar ca eforturile acelea să-i fie luate drept dovadă că îşi pierde minţile.

— Domnule doctor Lansing, zice David. Dacă ar fi vorba de mine. Dacă eu aş veni la dumneavoastră plângându-mă de mâncărimi. Tot aşa nu le-aţi lua în seamă?

Gura doctorului coboară parcă încruntându-se.

— Fiule, asta încerc să-ţi spun. Nu-i adevărat că nu le iau în seamă. Poate că insectele sunt imaginare, dar suferinţa Laurei e adevărată. Parazitoza delirantă poate fi un simptom al depresiei, dar poate fi şi un semn timpuriu al psihozei – şi e foarte dificil de tratat, tocmai pentru că pacienţii rareori vor să accepte ajutorul care li se oferă. În momentul de faţă, Laura e dispusă să primească ajutorul de care are nevoie. Dacă o iubeşti, nu sta în calea acestui lucru. Te rog.

Astfel, Laura începe tratamentul medicamentos, antidepresive combinate cu ceea ce psihiatrul la care e trimisă numeşte unele dintre antipsihoticele „mai slabe”. La fel ca regimul alimentar, pare să fie de ajutor în unele privinţe. În sfârşit se odihneşte, deşi începe să doarmă opt ore pe noapte, apoi nouă, apoi zece, apoi adaugă reprize lungi de somn şi după-amiaza. David se întoarce deseori acasă de la muncă şi o găseşte pe canapeaua pătată de loţiune. Ia în greutate, iar părul ei negru şi frumos începe

să-i cadă. Dar nu se mai scarpină cum o făcea odată, iar rana de pe faţă începe să i se închidă. Iritaţiile de pe corp continuă să i se umfle – fără să vrea, David continuă să se gândească la ele ca la nişte muşcături –, dar rezistă impulsului de a le scărpina, iar după vreo zi, se dezumflă şi se estompează. David îşi spune că e destul, că se vindecă, dar din când în când o priveşte pe femeia lentă şi cu privirea goală de pe canapea, şi aproape o urăşte fiindcă i-a răpit persoana pe care o iubea.

Se cufundă într-un fel de nemişcare, iar David e forţat să înfrunte posibilitatea că asta e noua normalitate, că lucrurile nu vor fi mai bune de atât. Noaptea târziu, în timp ce Laura doarme, David se trezeşte întorcându-se la ideea de parazit, unul mai corporal decât nefericirea. E adevărat, la urma urmei, că Laura pare nu doar deprimată, ci şi golită de ceva fundamental. Dacă chiar are în corp un fel de infestare exotică şi, din cauza izbucnirii prost calculate a lui David, doctorul a expediat-o greşit pe tărâmul celor bolnavi psihic, drogând-o cât să-şi îndure durerea în tăcere?

Deşi posibilitatea îl condamnă, odată ce se agaţă de ea, David nu-i mai poate da drumul. O iubeşte pe Laura, pe Laura cea adevărată, dezastrul acela electric, pe care a văzut-o prima dată vărsându-şi berea pe ea la bar. Dar această Laura – nu îşi mai aminteşte când această Laura a purtat ultima dată ruj roşu. Această Laura se aranjează cu multă grijă, ca să nu-şi lase tulburarea interioară să iasă la iveală.

Aşa că, într-o dimineaţă, o aşază pe Laura pe canapea. Îi aduce pătura preferată, îi face ceai. Când o întreabă cum se simte, ea spune acelaşi lucru pe care-l spune mereu:

„Sunt OK”. Dar albul ochilor ei a căpătat o nuanţă gălbuie nesănătoasă, ca de albuş de ou, iar nările îi sunt tivite cu roşu, ca şi cum ar fi fost pârlite.

— Mă gândeam, spune el, aşezându-se confortabil pe canapea lângă ea. Îmi fac griji pentru tine. Şi mă întreb dacă nu cumva am renunţat prea repede la ideea că ceva e cu adevărat în neregulă cu tine. Cu pielea ta, vreau să spun.

Ea cercetează fundul ceştii de ceai şi spune, lent:

— Şi eu mă întreb uneori.

— Ştiu că Depakote te ajută. Dar poate e altceva.

— Poate. Presupun.

— N-ar strica, nu, să cerem a doua opinie?

— Alt psihiatru, gen?

— Mă gândeam la un dermatolog. Unul bun. Deschide un dosar şi îi arată un teanc de hârtii aranjate cu grijă: articole din reviste evaluate inter pares, pe care le-a scos la imprimantă la birou. Sunt o mulţime de dovezi că bolile de piele adevărate – adevărate din punct de vedere fizic, adică – sunt tot timpul diagnosticate greşit ca probleme psihiatrice. Mai ales la femei. Doctotul Lansing e bătrân. În generaţia lui totul era considerat psihosomatic: fibromialgia, oboseala cronică. Dacă vrem răspunsuri adevărate, trebuie să mergem la doctori buni. Nu doar buni. Cei mai buni.

— Pare scump, zice ea.

— Laura. Nu-mi pasă.

Ochii ei scapără şi se luminează pe neaşteptate, iar gura i se răsuceşte într-un zâmbet cunoscut.

— Putem s-o punem pe foaia de calcul.

— Dă-o-n mă-sa de foaie de calcul, spune el. Laura, te iubesc. O să am grijă de tine. O să fie bine.

Conduc cu geamurile deschise până la noul medic pe care l-a găsit David, cu vântul răcoros bătând pe lângă ei în timp ce îşi trec în revistă planul. Au decis să nu mai aducă punguţa de celofan cu dovezi, care trăiesc în continuare în frigider, neatinse, şi să evite să discute despre medicamentele pe care le ia, asta dacă nu sunt întrebaţi direct. Vor să intre ca de la zero, fără suspiciunile pe care le-au declanşat fără să vrea când Laura a întins punguţa, când David a vorbit despre stresul ei. În schimb, o va lua de la zero: în rest sunt sănătoasă. Mă mănâncă.

Cabinetul noului dermatolog e spaţios, vopsit în culori pastelate, şi miroase liniştitor, a curat. Deşi David se oferă să intre înăuntru cu ele, doctoriţa, mai profesionistă decât doctorul Lansing, roagă să o vadă pe Laura singură. Douăzeci de minute se transformă în treizeci, patruzeci şi cinci, iar când Laura iese din cabinet, David sare de pe scaun.

— Ce a zis?

— A zis da, urticarie, stres, etcetera. A insistat să-i spun de medicamente, i-am spus de Depakote. N-ar fi trebuit. Ai avut dreptate, am văzut cum se răzgândeşte. Gen, instantaneu. Mi-a dat un peeling chimic pentru cicatrici.

David scutură din cap dezamăgit, dar acum Laura e cea care îl linişteşte.

— Ştiam că o să fie greu. Ăsta e doar începutul.

E adevărat. Ştiau, şi chiar este doar începutul. Au luat legătura online cu o reţea întreagă de persoane care suferă de boli greu de diagnosticat, susţinători care le-au oferit o listă de medici înţelegători lungă de douăsprezece pagini. Vor găsi răspunsuri, chiar dacă o să dureze o viaţă. David crede acest lucru şi vede în ochii Laurei şi în zâmbetul ei luminos şi dat cu ruj că şi ea crede acelaşi lucru.

Indiferent de câte ori şi-a imaginat momentul acesta, nu şi-a închipuit niciodată că se va întâmpla aici: în parcarea mohorâtă a unui cabinet medical, cu cerul plumburiu, acoperit de nori care zboară repede pe deasupra capetelor. Şi totuşi în clipa în care cuvintele urcă în el, nu le mai poate stăvili şi nici nu-şi doreşte asta:

— Laura, spune el. Vrei să fii soţia mea?

Se căsătoresc o săptămână mai târziu, la tribunal. Nu spun nimănui – nici părinţilor, nici cunoştinţelor din San Francisco, nici prietenilor din New York. Laura îşi cumpără

o rochie nouă, fiindcă nici una dintre cele vechi nu o mai încape, şi găseşte o pălărie vintage drăguţă pe care o decorează cu o bucată de voal. Roagă un alt cuplu de miri să le fie martori, şi pozează pentru o mână de fotografii făcute de străini. Laura arată puţin cam tristă când vede fotografiile, iar David poate ghici de ce: fotografiile acestea nu vor ajunge niciodată pe un raft deasupra şemineului, nu vor fi lăudate niciodată de nepoţi admiratori; în ele, Laura e şocant de palidă, cicatricea înfiorătoare de pe obraz i se vede bine de sub voal. Dar pot s-o mai facă o dată, pot s-o facă mai bine data viitoare. Asta e ideea: au un număr infinit de ocazii, acum, ca să-şi dea seama cum să se iubească unul pe altul. Au tot restul vieţii la dispoziţie ca să le iasă bine.

În noaptea nunţii, David stă întins lângă Laura când o fâşie din lumina lunii îi cade peste braţ. Muşcătura originală, cea de la care a început totul, s-a vindecat de mult şi acum e doar o cicatrice lucioasă şi proeminentă. E greu să crezi că ceva atât de mic putea să fi făcut atâta rău – doar un glonţ ar fi lăsat mai multă durere în urma sa.

La doi centimetri şi jumătate deasupra cicatricii, s-a format o nouă umflătură moale de carne, iar David îşi trece degetul pe deasupra ei. Umflătura se simte caldă la atingere, aproape febrilă, deşi restul pielii Laurei e rece. În timp ce o mângâie, simte cum deodată pulsează sub atingerea lui: un zvâcnet de pleoapă, un tictictic de ceas.

David dă iute mâna la o parte, frecându-şi degetele unul de altul pentru a le scutura de senzaţia vie şi tulburătoare.

Vrea să creadă că şi-a imaginat, doar că ochii continuă să-i aducă dovezi: pielea întinsă ca membrana unei tobe de deasupra umflăturii este deformată şi tremură, de parcă înăuntru se zbate ceva, încercând să se lupte să iasă.

— Laura, şopteşte el. Laura, trezeşte-te.

Dar ea e cufundată adânc într-un vis drogat şi nu poate fi trezită. El mijeşte ochii în întuneric în timp ce pielea de pe braţul ei se unduieşte ca o mare neliniştită. Iar apoi, în faţa ochilor lui, cercul de carne se umflă şi un punct întunecat cât vârful unui ac apare în mijlocul lui. Un strop translucid de sânge urcă lent din gaură şi explodează împroşcând cu roşu, în timp ce parazitul care s-a hrănit din Laura în toate lunile acestea îi străpunge carnea şi se eliberează răsucindu-se.

David întinde mâna după el. Îl apucă în pumn şi trage, iar el se deşiră ca o coardă vie. Îl trage din pielea ei şi-l aruncă, umed şi zvâcnind, pe cearşafurile dintre ei: chestia asta imposibilă şi de necrezut.

Parazitul cade cu un pleoscăit umed pe pat, un tub lung de cincisprezece centimetri de carne albă noduroasă, mărginită de o mie de picioare tremurânde care se unduiesc ca algele în aerul necunoscut. Asta e o dovadă prea mare pentru o cutie de chibrituri, prea puternică pentru o pungă de celofan; se vor întoarce la medic mâine cu dovada inechivocă prinsă într-un borcan gros de sticlă. Laura a avut dreptate tot timpul, iar el a avut dreptate să o creadă; fusese aproape, atât de aproape, să piardă totul.

Acum sunt în siguranţă. El nu va mai fi singurul care o crede. Poate că trupul Laurei încă mişună de o mie de pui

viermuitori, dar mama lor moare, iar mâine toată suflarea medicală va fi de partea Laurei, ajutând-o să lupte cu infestarea până când sângele ei va fi din nou doar al ei, până în ziua când va fi din nou uşoară şi liberă, şi curată.

Parazitul se răsuceşte cu un ultim spasm violent, iar când David se uită la el, viermele se ridică pe picioarele din spate, orb şi înfometat, şi unul dintre picioarele lui îi atinge în treacăt faţa. David încearcă să-l prindă, dar e prea târziu: viermele se înfige în el şi se afundă, forţându-şi intrarea prin punctul moale dintre ochi şi os într-o explozie albă orbitoare de durere.

David îi simte cele o mie de picioare care-l furnică şi dansează pe dinăuntrul obrazului său, zgâriindu-i craniul, mângâindu-i şi tachinându-i marginile creierului. Apoi senzaţia se estompează şi dispare, lăsându-l doar cu o mâncărime la punctul intrării, şi o umflătură mică, precum o muşcătură de ţânţar, dedesubtul ochiului. Lângă el, Laura se întoarce pe partea cealaltă, geme şi se scarpină în somn, iar David se prăbuşeşte lângă ea în timp ce monstrul care s-a născut sub pielea iubitei lui îi pulsează prin sânge, înotând cu un instinct infailibil către inimă.

Fata căreia i se urâse cu viaţa

Bun, asta s-a întâmplat acum mai mult timp, pe când trăiam în Baltimore şi eram al naibii de singur. Asta e singura mea scuză, în măsura în care am aşa ceva măcar: eram şomer şi închiriam o cameră de motel cu săptămâna, în partea opusă a ţării faţă de toţi cei pe care-i cunoşteam,

trăind de pe urma cardurilor mele de credit şi încercând să „mă regăsesc”. Iar prin asta vreau să spun că mă drogam şi mă îmbătam tot timpul şi dormeam vreo optsprezece ore din douăzeci şi patru.

Cam singurii oameni cu care vorbeam în mod regulat în perioada aceea erau fetele pe care le cunoşteam pe Tinder. Stăteam în camera mea, beam şi mă uitam la filme porno şi mă jucam pe calculator, apoi îmi trecea prin cap că n-am mai vorbit cu o fiinţă vie de o săptămână-două, ce să mai zic de ieşit din cameră sau de schimbat hainele sau de mâncat ceva ce n-a venit într-o cutie. Începeam să dau swipe, ca să încerc să găsesc o fată care să mă ajute să mă simt ca o fiinţă umană pentru o vreme. Când reuşeam, ne vedeam la un bar şi discutam vreo oră, după care fata venea la mine ca să ne futem. Nu mă întâlneam niciodată cu vreo fată de mai mult de patru-cinci ori. Nu intenţionat, de fapt. Doar că aşa se petreceau lucrurile.

Chestia asta de care îţi povestesc s-a întâmplat cu una dintre fetele alea. Era drăguţă – minionă, blondă, de undeva din Vestul Mijlociu, cred. Mi-am dat seama după profilul ei că nu avem nimic în comun. Nu că ar fi fost vina ei – nu prea aveam nimic în comun cu nimeni pe vremea aceea. Divorţul meu încă nu se finalizase, şi nu vorbeam cu nimeni din familie cu excepţia lui frate-meu, cam o dată la două săptămâni... Fii atent. Ştiu că nu eram în stare să am o relaţie, şi nu încercam să mă bag pe gâtul nimănui pe termen lung. Aveam măcar atâta conştiinţă de sine.

Aşa că îmi dau mesaje cu tipa asta, îi spun câte ceva despre mine, despre situaţia mea, nimic profund. Pare rezonabil de atrasă de mine, aşa că o întreb dacă vrea să ne vedem să bem ceva. Zice că nu bea, iar eu spun OK,

putem să luăm un desert sau ceva, nici o grijă. Iar apoi ea spune: De fapt, dacă nu te deranjează, poate vin direct la tine?

Gradul acesta de sinceritate se mai întâmpla uneori pe Tinder. Nu prea des, dar se întâmpla. Întotdeauna eram dispus, dar în sinea mea mă gândeam mereu: Uau, ce curaj! Fiindcă eu ştiu că n-o să te violez şi n-o să te omor, dar tu de unde ştii asta? Evident, nu era ceva ce aş fi putut să le întreb. Doar mă minunam.

Aşa că tipa asta vine la mine, iar eu mă grăbesc să încerc să fac ordine, fiindcă încăperea e o cocină şi eu sunt porcul care trăieşte în ea. Fac duş şi mă bărbieresc şi vâr chestii în dulap, încercând să dau impresia că sunt genul de persoană care îşi schimbă chiloţii în mod regulat, când de fapt, dacă n-ar fi fost Tinder, probabil aş fi purtat aceiaşi boxeri cu căcat întărit la fund atât de mult timp încât aş fi făcut o infecţie care mi-ar fi fost fatală.

Încă fac tot ce pot ca să par un pic mai puţin scârbos când cineva îmi bate la uşă. Înainte să deschid, mă uit pe vizor, doar ca să mă asigur că e ea. Cine altcineva să fie, corect? Dar treceam printr-o pasă cam paranoică, fără îndoială din cauza tuturor drogurilor. Iat-o: fata asta adorabilă, cu părul prins într-o coadă de majoretă, care poartă un tricou mic şi roz şi jeanşi, şi primul meu gând e mânca-te-ar nenea! Pentru că nu ştii niciodată cum o să arate fetele astea când apar în viaţa reală. Poţi să faci magie ca lumea în zilele noastre cu toate filtrele alea şi mai ştiu eu ce. Dar al doilea lucru pe care-l observ e că are o valiză cu ea. Nu una mare, ci un troller din acela pe care poţi să-l iei în avion. Ciudat, nu?

Deschid uşa şi primul lucru pe care-l fac e să glumesc pe tema valizei: Uau, cât ai de gând să stai? Ea râde, iar eu spun: Nu, pe bune, ce ai acolo? Machiaje sau ceva? Ea surâde încrezută, ca şi cum ar avea un secret, apoi îmi face cu ochiul şi zice: Poate că o să afli, dacă ai noroc.

Întotdeauna când aveam fete la mine exista momentul ăsta în care îşi dădeau seama că eu chiar trăiesc într-o cameră de motel, nu doar trec pe acolo. Mereu le spuneam dinainte – le avertizam, de fapt –, dar uneori nu le venea să creadă până când nu vedeau cu ochii lor. Chiar şi atunci când făceam ordine destul de onorabil, nu puteam ascunde faptul că situaţia era destul de sumbră. Dacă păreau foarte zdruncinate, mă ofeream întotdeauna să le duc altundeva, dar nimeni nu-mi accepta vreodată oferta. Cred că după şocul iniţial, mai mult le părea rău pentru mine.

Dar dacă fata asta dă doi bani pe felul cum trăiesc, n-o arată. Intră pe uşă cu valiza după ea ca o însoţitoare de zbor, se duce spre pat şi sare direct pe el, gen – să începem! Nici măcar nu-şi scoate nenorociţii ăia de pantofi. Şi ştiu că e cam ridicol, după tot ce am spus înainte despre starea de decrepitudine în care trăiesc, dar mă enervez. Ne cunoaştem de treizeci de secunde şi tu vii aici cu valiza şi cu pantofii ăia jegoşi pe patul meu, ce-ar fi s-o iei mai uşor, ştii? Pantofii sunt în regulă – tenişi Keds, poate? –, dar sunt cam scâlciaţi şi pe talpa unuia e o urmă maro, sper din tot sufletul că de noroi.

Probabil că, dacă aş fi fost într-un alt spaţiu mintal, aş fi spus ceva de genul: Hei, te superi dacă te rog să-ţi dai jos pantofii înainte să te urci în pat? Şi n-ar fi fost nici o problemă. Dar presupun că asta era problema, de fapt, în

momentul acela, incapacitatea mea de a face faţă unor interacţiuni umane normale. Ştiam că exagerez – cel mai probabil, pilota văzuse chestii mult mai rele. Mă gândeam la asta uneori, când nu puteam să adorm, cum ar fi strălucit cuvertura sub o lumină ultravioletă, cu toate urmele de căcat şi sânge şi puroi şi spermă care se găseau peste tot pe ea şi, prin extensie, peste tot pe pielea mea. Acum mă gândesc: de ce n-am dus pur şi simplu cuvertura la curăţătorie, dacă mă deranja atât de mult? Dar n-am făcut-o. Asta era viaţa pe care o duceam atunci.

Revenind la fata asta. Stă pe patul meu. Îi ofer ceva de băut înainte să-mi amintesc că nu bea. Spune: aş vrea un pahar cu apă, iar eu o întreb dacă vrea gheaţă înainte să-mi dau seama că nu am, aşa că trebuie să se mulţumească cu apă călduţă de la robinet într-un pahar de carton. Serios, eram pe cai mari. Dar în continuare nu pare să-i pese. O întreb dacă vrea să ne uităm la film, iar ea zice că da, sigur, dar într-un fel care înseamnă: Amândoi ştim că în seara asta n-o să ne uităm la nici un film. Corect, ce să zic? Unele fete ştiu ce vor, şi uneori ceea ce vor e sex la întâmplare într-o cameră de motel cu un tip care arată decent pe care l-au cunoscut pe internet. Oamenii care exagerează diferenţele dintre ceea ce îşi doresc bărbaţii şi femeile în pat nu ştiu despre ce vorbesc, după părerea mea. Poate că o femeie obişnuită e puţin mai conservatoare decât un bărbat obişnuit, dar întotdeauna o să se petreacă nişte nebunii dubioase la capătul îndepărtat al curbei lui Gauss. E doar statistică, da?

Curând începem să ne mozolim, pe urmă facem mai mult decât atât, iar eu mă întind să iau un prezervativ, şi ea spune: „Stai”.

OK, mă gândesc, nu vrea să facă sex, vrea doar să ne facem puţin de cap. E ceva destul de comun. Sincer, nici nu mă deranjează. Prefer oricând o muie cu entuziasm unui sex călduţ.

Dar în schimb spune:

— Trebuie să ştii ceva despre mine.

— Ce? întreb eu.

— Chestia e că am nişte gusturi foarte specifice când vine vorba de ceea ce-mi place în pat. Şi singurul mod în care mă pot simţi bine, din punct de vedere sexual, e dacă faci exact ce îţi spun eu să faci, exact aşa cum îmi place.

Reţine că astea sunt mai multe cuvinte la rând decât mi-a spus tot timpul de când ne cunoaştem. Sunt puţin surprins. Dar zic:

— OK, sigur. Nici o problemă. Spune-mi.

— Vreau să fii de acord că o să-mi respecţi dorinţele şi că o să faci ce te rog să faci, pentru că asta e foarte important pentru mine.

— Păi, adică, da, sigur, o să te respect, evident, dar n-o să spun că fac ceva până nu ştiu despre ce e vorba.

Pare rezonabil, nu? Dar ea se zbârleşte puţin. O văd pe faţa ei, ca şi cum ar fi vrut să fiu de acord imediat, fără să pun întrebări. Şi era drăguţă şi tot tacâmul, dar pe bune acum.

Cu o voce joasă, cu respiraţia întretăiată, de parcă ar face sex la telefon, de parcă e pe cale să sugereze cel mai fierbinte şi mai murdar lucru din lume, spune:

— Vreau să intrăm la duş împreună. Şi vreau, gen, să ne sărutăm şi să ne pipăim şi să ne mozolim puţin. Chestii normale. Şi apoi, după o vreme – iar asta e foarte important –, când nu mă aştept deloc, vreau să-mi tragi un pumn în faţă cât poţi de tare. După ce mi-ai dat un pumn, când eu o să fiu pe jos, vreau să-mi dai un şut în burtă. Şi apoi putem să facem sex.

Tu ce-ai fi făcut în situaţia aia? Nu, serios te întreb. Fiindcă eu ce fac e să râd de ea. Îi râd în nas. Nu fiindcă e amuzant, ci doar pentru că – nici măcar nu ştiu de ce. Râd şi râd, iar când văd că ea nu râde, apuc să clipesc în faţa ei, până când spune în cele din urmă, lent:

— Asta vreau. Dă-mi un pumn, dă-mi un şut şi, după ce faci asta, putem să facem sex.

În mintea mea, mă gândesc: OK, tipa asta e nebună.

Sau mă tachinează.

Sau e un fel de test, şi suntem la un reality show sau ceva.

Dar încerc să fiu politicos, aşa că tot ce zic e:

— Îmi pare rău, îţi respect dorinţele şi toate astea, dar aşa ceva nu e genul meu.

Iar ea spune:

— Nu contează dacă e genul tău. E genul meu. Şi asta trebuie să se întâmple dacă e să ne futem.

A fost cea mai incomodă situaţie. Gagica stă şi se uită la mine, aşteptându-se să fiu de acord să fac chestia asta pe care evident că n-o s-o fac, iar eu nu ştiu ce să zic, dar ea nu-mi dă nici un indiciu, şi pare o nebunie să fiu doar ceva de genul: „Păi, bine, atunci asta e, mai vorbim, soro!” Aşa că în cele din urmă zic:

— Te deranjează dacă ne mai pipăim un pic, ca să mă gândesc mai bine?

Ea acceptă, aşa că asta facem. Tot timpul, creierul mi-e turat la maximum. Mă gândesc: nu, absolut, nu sunt aici să-i trag pumni unei fete oarecare, în nici un caz. Adevărul e că nici măcar nu ştia ce îmi cere. N-avea cum. Era o tipă micuţă, poate de vreo patruzeci şi cinci de kile, dacă era să ghicesc, iar eu sunt mai puternic decât par. Dacă i-aş da un pumn cât de tare pot, ar exista o posibilitate legitimă ca ea chiar să moară. Chiar dacă ar fi un fel de înscenare, gen planul să fie ca după aceea să mă ameninţe că mă dă pe mâna poliţiei şi să mă şantajeze, sau ca iubitul ei să vină şi s-o salveze şi să mă rupă în bătaie fiindcă asta îl excită pe el, tot nu ştia ce face când m-a rugat să-i dau un pumn atât de tare.

Dar, desigur, fiindcă e drăguţă şi încă ne mozolim şi mie îmi place, în cele din urmă creierul meu încearcă să găsească un mod de a face cererea asta absurdă să nu mai pară complet nebunească. Poate că a greşit când a spus câtă forţă vrea să folosesc, dar în afară de asta, ştie ce vrea. Gen, există mai multe feluri de a trage un pumn, iar ea vrea să fie lovită în aşa fel încât să nu-şi pună cu

adevărat viaţa în pericol. Poate că blocajul meu la expresia cât de tare poţi înseamnă să mă las pus în încurcătură de semantică. Fata vrea să-i dau un pumn fiindcă asta o excită şi, dacă te gândeşti puţin, nu e chiar atât de diferit de o tipă care vrea să-i dai o palmă peste faţă sau peste fund sau s-o strângi de gât, iar eu am mai făcut toate chestiile astea, cu diferite grade de entuziasm şi succes.

OK, îmi spun, fata are un fetiş şi e unul înfricoşător. Cine ştie de unde l-a căpătat – adică, pot să-mi imaginez, şi există o mulţime de posibilităţi întunecate, nu vreau să merg prea departe în direcţia aceea. Dar din cine ştie ce motiv, îl are acum şi nu se poate neapărat abţine – e ca un fetişist al picioarelor sau chiar un pedofil –, nu avem controlul asupra lucrurilor pe care ni le dorim; tot ce putem controla e modul în care răspundem la ele. Fata asta răspundea propriilor dorinţe într-un mod perfect matur şi responsabil; îţi spunea de la început despre ele, nu aştepta să ieşiţi la trei întâlniri şi să fiţi căzuţi în limbă unul după altul; era directă şi îţi dădea de ales. Într-un fel, îşi asumă vulnerabilitatea în faţa ta, rugându-te să faci o chestie pentru care o mulţime de oameni ar judeca-o. Da, mi-a dat impresia că e cam rigidă şi autoritară în privinţa asta, dar adevărul e că a fost sinceră şi deschisă şi directă şi, într-un fel, aşa ceva e de admirat.

Aşa că apoi ajung în punctul în care mă întreb: Pot să-i trag un pumn? Nu cu toată puterea, doar aşa, cumva... simbolic? Presupunând că după aceea ar fi extraordinar de excitată şi am avea o partidă fabuloasă de sex. De ce nu, corect? Dar tot mă gândesc, gen – cine face aşa ceva? Ce fel de persoană se duce să se vadă cu un tip pe care nu-l cunoaşte şi-l roagă să-i tragă un pumn cât de tare poate? Cineva căreia i s-a urât cu viaţa. Şi chiar şi lăsând la o

parte aversiunea mea naturală faţă de introducerea pumnilor într-o situaţie sexuală, ce fac, fut o tipă căreia i s-a urât cu viaţa? Atunci eu ce sunt?

Faza e că am gândul acesta acum. Mi-aş dori să pot spune că nu l-am avut atunci: că eram prea învăluit de o ceaţă depresivă ca să-mi treacă prin cap aşa ceva. Dar mi-a trecut prin cap. M-am gândit la asta, dar apoi pur şi simplu... am lăsat gândul la voia întâmplării. Ca şi cum conştiinţa mea ar fi fost un set de frâne care s-ar fi tocit prea mult. Nu voiam să-i trag un pumn tipei, dar situaţia avea propriul avânt, şi da, era aiurea, dar adevărul e că toate tipele astea de pe Tinder care se vedeau cu mine şi mi-o trăgeau în camera mea de motel erau zăpăcite într-o oarecare măsură. Fetele cu orice fel de instincte funcţionale de autoconservare mă miroseau de la un kilometru. Presupun că toate fetele sunt în stare, într-un fel sau altul. Doar că unele erau atrase de duhoare. Fiindcă hai să fim serioşi, fata asta n-ar fi rugat un căcăcios de agent imobiliar să-i tragă un pumn, sau vreun gagiu de facultate. M-a recunoscut drept cineva care i-ar putea oferi ce îşi doreşte. Am deschis uşa şi ea s-a gândit: dap, pare un tip căruia s-ar putea să-i placă să-mi tragă un pumn în faţă. Să fiu văzut aşa era ceva tulburător. Dar ceea ce era şi mai tulburător era că din câte ştiam eu, fata avea dreptate. Poate că dorinţa asta exista în mine, chiar dacă nu o vedeam. Şi poate dacă aş fi făcut ce îmi cerea, aş fi putut fie s-o elimin, fie să dovedesc că nu există.

Aşa că o mai întreb o ultimă dată:

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Sunt sigură, zice ea.

— Nu vrei doar să stăm aici îmbrăţişaţi şi să ne uităm la un film?

Ea chicoteşte şi spune, tachinându-mă cumva:

— Ce e, ţi-e frică sau care e faza?

Sunt pe punctul să neg, dar apoi mă gândesc de ce să nu zic adevărul? Aşa că spun:

— Da, de fapt, îmi e.

Ea îşi pune mâna peste mâna mea, de parcă m-ar linişti.

— Ştiu că e ciudat, spune ea. Intenţia mea nu e să te sperii.

— Cred că am doar nevoie de puţin timp să cuprind totul cu mintea, îi spun eu. Nu i-am mai tras un pumn în faţă nici unei fete până acum.

De fapt, nu i-am mai tras nimănui un pumn în faţă, dar nu spun asta; nu vreau să par un amator. Ea râde.

— Nu-i nevoie de experienţă! spune ea. Aş fi onorată să fiu prima.

Uitându-mă la ea cum îmi zâmbeşte aşa, îmi vine să-i pun un milion de întrebări, gen, cum Dumnezeu ai ajuns aşa, de unde vii, ai fraţi sau surori, cu ce te ocupi, care e primul lucru pe care ţi-l aminteşti, care e culoarea ta preferată şi o, apropo, ce e în valiza aia cu care ai venit?

Dar înainte să mai pot spune ceva, îmi strânge din nou mâna.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, spune ea. O să fii grozav, promit.

— Nu sunt prea sigur ce spune asta despre mine.

— Înseamnă că am încredere în tine, spune ea şi mă pupă pe obraz.

Nu ştiu dacă e adevărat, dar asta am nevoie să aud. Spun:

— OK. Dacă eşti sigură că asta vrei, atunci o s-o fac.

Se luminează la faţă ca un pom de Crăciun. Mă sărută din nou şi sare de pe pat şi fuge la duş ca să vadă cum arată. Sigur, probabil nici măcar nu e cazul să explic, dar nu vorbim despre vreo baie dintr-un hotel pentru escapade romantice, cu săpunuri scumpe şi un duş care curge în ploaie; e o cabină mică şi jegoasă de motel, cu mucegai între plăci şi pete de o provenienţă misterioasă pe pereţi. Mă aştept cumva ca ea să-l vadă şi să se răzgândească. Dar nu – porneşte apa şi intră drept sub duş.

Arată grozav goală, chiar şi în lumina fluorescentă din baie – are genul ăla de corp pe care poţi să-l salţi uşor în timpul sexului, care îmi place mult de tot –, dar în acelaşi timp, mă uit pe furiş după vânătăi, întrebându-mă dacă nu sunt cumva al treilea tip pe care-l roagă să-i tragă un pumn săptămâna asta. N-are semne pe ea, însă. Nici o tăietură, nimic. E o fată care arată perfect normal.

Intru sub duş cu ea, ne sărutăm, mi-o ia puţin în gură, dar eu nu prea reacţionez din cauza presiunii a ceea ce urmează să se întâmple. Curând devine limpede că muia nu funcţionează, aşa că zic: hei, hai să ne lingem puţin, şi

o facem, dar după doar câteva minute ea se îndepărtează şi începe să se săpunească, uitându-se peste umărul meu de parcă ar fi ceva super interesant acolo, sus. Mă gândesc că e modul ei de a semnaliza că nu e atentă şi că acum ar fi un moment bun pentru un pumn.

Aşa că-i trag un pumn. Dar nu chiar. E doar cea mai uşoară şi mai delicată atingere. Ca şi cum aş apăsa-o puţin pe nas cu pumnul.

Te rog, fă să fie de ajuns, mă gândesc eu.

Nu e. Pentru o clipă are pe faţă o expresie de dispreţ total. Îmi spune:

— Am nevoie să iei treaba asta în serios, Ryan. Asta nu a fost cât de tare poţi. Dă-mi un pumn de-adevăratelea. OK?

Începe să-şi şamponeze părul, ceea ce îmi mai oferă puţin timp, dar îmi dau seama că timpul se scurge şi acum am frica asta în mine, în corp, pe care o simt ca pe o slăbiciune în braţe, o senzaţie de presiune în piept. Există o limită între distractiv şi realitate crudă; trebuie să aterizez într-un spaţiu în care nu e suficient să-i fac rău cu adevărat, dar este suficient s-o satisfac, iar asta e o fâşie periculos de îngustă; posibilitatea de a calcula greşit e ridicată. Sigur, o mică parte a creierului meu îmi spune: omule, nu trebuie să faci asta, nu trebuie s-o iei pe calea asta. Dar mai există o parte din mine care se gândeşte la cum şi-a cerut scuze că m-a speriat, şi la cum i-am promis că nu e chiar atât de ciudată pentru că cere lucrul ăsta. Nu vreau să-mi retrag spusele. Vreau să fiu în stare să-i ofer ce mi-a cerut, chiar vreau.

Aşa că apoi suntem în situaţia asta absurdă, în care ea se tot uită la mine din ce în ce mai aspru, gen, hai odată, omule, fă-o şi gata, dă-mi un pumn în faţă, şi apa se răceşte şi ea începe să se enerveze cu adevărat, dar de vreme ce trebuie să pretindă că nu ştie ce urmează ca să funcţioneze, continuă să-şi şamponeze părul la nesfârşit şi să ofteze, iar eu strâng pumnul şi ţip la mine: fă-o, fă-o, fă-o...

Şi o fac. Îmi iau avânt şi-i trag un pumn de-adevăratelea.

Ea se prăbuşeşte. În timp ce cade, scoate un „ooooooof” lung şi melodramatic, iar când loveşte podeaua, din nas îi curge un firicel de sânge până în scurgere. Unul mic. Dar chiar şi aşa.

— Căcat! Eşti OK?! zic eu.

Imediat, îmi vine rău. Mă gândesc: oh, Doamne, dacă e moartă? Îmi imaginez cum sunt arestat, cum mă prezint în faţa instanţei, o văd pe mama plângând în timp ce eu sunt condus la închisoare în lanţuri. Mă gândesc: va trebui să mă descotorosesc de cadavrul ei, fiindcă nimeni n-o să mă creadă dacă spun adevărul.

Mă aplec ca să-i simt pulsul. Ea deschide ochii şi şuieră, de parcă aş fi partenerul ei idiot dintr-o piesă de teatru de liceu care şi-a uitat replicile:

— Sunt bine, dar acum trebuie să-mi dai un şut.

Închide ochii din nou şi, stai să-ţi spun, în clipa aia am urât-o pe fata aia, şi sunt destul de sigur că şi ea m-a urât. Ştiam exact la ce se gândeşte: ieşise la vânătoare după un

tip dur care să vină cu ea în cine ştie de loc întunecat în care era captivă, dar în schimb se pricopsise cu laşul ăsta jenant, un tip care e prea varză ca să-i spună să dispară, dar şi prea speriat ca să facă ce a spus că va face.

Nici măcar nu mă gândisem atât de mult la şut înainte, fiindcă fusesem obsedat de pumn, dar acum mi se pare şi mai rău să-i dau un şut în timp ce ea stă întinsă acolo cu ochii închişi, lipsită de apărare, ghemuită în poziţia fetală, de parcă ar încerca să se apere de mine. Există şi o zicală pe tema asta, despre cât de rău e să loveşti pe cineva care e deja la pământ. Stau deasupra ei, în duşul ăsta îngheţat şi plin de mucegai, încercând să-mi mişc piciorul, şi nu pot, nu pot s-o fac. Dar ştiu că până când n-o voi face, nu se va sfârşi. Poate că într-un univers alternativ o versiune a mea o ridică de pe jos şi o înfăşoară într-un prosop şi spune: „Scumpo, eu te respect, dar tu meriţi ceva mai bun, amândoi meritǎm ceva mai bun”, sau altă vrăjeală de genul ăsta. Dar dacă aş trăi în universul acela ea n-ar fi aici, eu n-aş locui în acest motel; cel puţin, versiunea aceea a mea ar fi dus la curăţătorie porcăria asta de plapumă, i-ar fi spus să-şi dea jos pantofii de pe pat. Asta ar fi fost o lume care ar fi avut sens. Dar în lumea asta, mă uit în jos la tipa asta şi mă gândesc: Uau, ia mai du-te dracului, gagico, ştiam eu că am o viaţă de căcat... dar nu mi-am dat seama cât de de căcat e până n-ai apărut tu.

La reabilitare se vorbeşte despre cum e să ajungi pe fundul prăpastiei, iar eu vreau să spun că ăsta a fost fundul prăpastiei mele, când stăteam deasupra fetei ăsteia dezbrăcate şi mă pregăteam să-i dau un şut în burtă. Combinaţia asta de responsabilitate şi neajutorare – stând deasupra ei, am înţeles cu adevărat, cu o claritate

absolută, că nu puteam da vina pe nimeni altcineva, că eu eram cel care a lăsat ca viaţa să-i scape complet de sub control. Tot ce am făcut vreodată m-a adus în punctul acela; toate alegerile mele m-au condus drept acolo, la situaţia aceea.

Dar dacă acela ar fi fost fundul prăpastiei mele, m-aş fi schimbat, nu-i aşa? Aş fi văzut lumina şi s-ar fi întâmplat ceva, asta m-ar fi ajutat cumva. Dar n-a fost aşa. Nu m-a făcut decât să mă simt şi mai rău.

Aşa că, în cele din urmă, o fac. Îi dau un şut în burtă, exact cum mi-a cerut. Şi atunci îmi dau seama de ce toată treaba asta trebuia să se petreacă la duş, fiindcă vomită. Din gură i se scurge o vomă bej care seamănă cu un terci de ovăz, şi se amestecă cu apa şi se învârteşte în jurul gleznelor mele, iar în clipa aceea memoria mea îmi scapără cumva, ca un televizor stricat, dar pot să-ţi spun că a fost cu mult mai rău decât am crezut că va fi, a fost rău, rău, rău de tot.

După, abia dacă se clăteşte puţin. Nici măcar nu se atinge de săpun, doar se duce în pat şi îmi face semn, iar vocea aceea mică din capul meu practic urlă ceva de genul: Ryan, opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te, te rog, dar eu nu mă opresc, o fut acolo, pe plapuma aia de motel, şi îmi ţin respiraţia ca să nu-i miros voma şi are un strat de sânge întărit în interiorul nărilor şi între nas şi buza superioară, care e cel mai urât lucru pe care l-am văzut vreodată.

Nu ştiu.

Când încerc să reconstruiesc locul în care mă aflam în momentul ăla din viaţă, să-mi dau seama cum am ajuns

acolo, la pumnul ăla, la patul ăla, la fata aia, nu pot. Înţeleg unde nişte decizii proaste au dus la alte decizii proaste, dar nu pot ajunge până la capăt; e ca şi cum mi-aş imagina o curbă, pe care cobor din ce în ce mai jos, ies de tot de pe radar, sunt invizibil, iar apoi, după ce trece o vreme, linia urcă, e vizibilă din nou, iar eu nu ştiu ce s-a întâmplat între timp. Fiindcă cel mai rău lucru nu a fost să-i trag un pumn, sau s-o fut după, sau să mă las în genunchi în baie şi să vărs în toaletă după ce s-a terminat. Cel mai rău lucru a fost cum m-am simţit când s-a terminat, după ce ea a plecat şi eu am rămas singur.

N-am aflat niciodată ce era în valiză. Poate erau jucării sexuale sau lenjerie sexy. Poate erau accesorii pentru fetişuri. Poate erau mănuşi de box. Poate era o bombă; vreun descreierat a zis ceva de genul: du-te în camera asta şi roagă un tip să-ţi tragă un pumn, că dacă nu, vă arunc pe amândoi în aer până pe lumea ailaltă. Poate era goală. Poate nu avea casă, şi acolo erau toate lucrurile pe care le avea. M-a şters de pe Tinder imediat după ce a plecat – serios, s-a întâmplat atât de repede încât cred că a făcut-o în parcare –, aşa că n-o să aflu niciodată.

Era o fată cu o grămadă de probleme, evident. Amândoi aveam probleme, dar pot spune cu mâna pe inimă că a fost singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care, fără îndoială, era la fel de varză ca mine, aşa că presupun că aveam asta în comun, măcar?

Nu la mult timp după faza asta, frate-meu a venit în Baltimore şi a organizat o intervenţie pentru mine; mi s-a

finalizat divorţul şi am găsit în sfârşit o slujbă şi m-am mutat din oraş, am început să merg ocazional la întâlniri ale comunităţii, deşi nu m-am putut ţine cu adevărat de program. Linia vieţii mele n-a început să zvâcnească şi să urce timid până ce n-am început să mă înţeleg din nou; puteam să-mi marchez deciziile pe un grafic: chiar şi atunci când am făcut alegeri proaste, puteam să-ţi dau motivele lor; puteam să spun: am făcut x pentru că y.

Au trecut ani de zile, dar tot mă mai gândesc la ea. Jacquelyn era numele ei. Mă gândesc la ea, mă întreb cum a ajuns aşa, ce avea în nenorocita aia de valiză, ce-o mai face acum. În cele din urmă, ajung mereu la aceeaşi concluzie, şi anume: probabil e moartă, corect? După cum vorbea cu mine, cât de atent mi-a explicat ce îi trebuie, nu eram prima persoană pe care a rugat-o s-o lovească aşa. Ştiu că nu eram. Şi există o urmare naturală pentru genul acesta de decizii. Introduci x, primeşti y. Nu poţi să te tot vezi cu tipi în camere de motel şi să-i rogi să-ţi tragă un pumn fără s-o mierleşti mai devreme sau mai târziu, corect?

Dar cine ştie.

Poate că poţi.

Muşcăcioasa

Ellie era o muşcăcioasă. Îi muşca pe alţi copii la grădiniţă, îşi muşca verişorii, o muşca pe maică-sa. La patru ani mergea deja la un doctor special de două ori pe

săptămână ca să-şi „analizeze” muşcatul. La doctor, Ellie punea două păpuşi să se muşte una pe alta, şi apoi păpuşile vorbeau despre cum se simţeau muşcând şi fiind muşcate. („Au”, spunea una. „Scuze”, spunea cealaltă. „Sunt tristă din cauza asta”, spunea prima. „Eu sunt fericită”, spunea cealaltă. „Dar... scuze din nou.”) Se gândea intens la liste de lucruri pe care să le poată face în loc să muşte, cum ar fi să ridice mâna şi să ceară ajutor, sau să inspire adânc şi să numere până la zece. La sugestia doctorului, părinţii lui Ellie au pus un tabel pe uşa de la dormitorul lui Ellie, iar mama lui Ellie punea câte o steluţă aurie pe el în fiecare zi când Ellie nu muşca.

Dar lui Ellie îi plăcea să muşte, chiar mai mult decât îi plăceau steluţele aurii, aşa că a muşcat în continuare, cu bucurie şi ferocitate, până când într-o zi, după grădiniţă, Katie Davis cea drăguţă a arătat cu degetul spre Ellie şi i-a şoptit tare tatălui ei: „Aia e Ellie. Nimănui nu-i place de ea. Muşcă.”, iar Ellie s-a ruşinat şi i s-a făcut atât de greaţă din pricina asta încât n-a mai muşcat pe nimeni timp de mai bine de douăzeci de ani.

La vârsta adultă, deşi zilele în care muşca activ trecuseră de mult, Ellie încă îşi îngăduia să viseze cu ochii deschişi, imaginându-şi că îşi urmăreşte colegii prin birou şi apoi îi muşcă. De exemplu, îşi imagina că se furişează în camera cu copiatoarele, unde Thomas Widdicomb colaţiona rapoarte, atât de captivat de sarcina pe care o avea încât n-o vedea pe Ellie cum se furişează prin spatele lui în patru labe. Ellie, ce naiba! ţipa Thomas Widdicomb în

ultimele secunde înainte ca Ellie să-şi înfigă dinţii în gamba lui cărnoasă şi păroasă.

Fiindcă în timp ce lumea reuşise s-o convingă pe Ellie să nu mai muşte făcând-o de ruşine, nu reuşise s-o facă să uite bucuria de a merge în vârful picioarelor în spatele lui Robbie Kettrick în timp ce el stătea la masa de lucru manual, stivuind îngâmfat cărămizi de construit. Totul e normal, liniştit, plictisitor, şi apoi vine Ellie – haţ! Acum Robbie Kettrick ţipă ca un bebeluş şi toată lumea se agită şi urlă, iar Ellie nu mai e doar o fetiţă, ci o făptură sălbatică umblând pe holurile grădiniţei, semănând haos şi distrugere în urma ei.

Diferenţa dintre copii şi adulţi este că adulţii înţeleg consecinţele propriilor acţiuni, iar Ellie, ca adult, înţelegea că dacă voia să-şi plătească chiria şi să-şi păstreze asigurarea medicală, nu poate să umble şi să muşte lumea la serviciu. Aşadar, o lungă perioadă, Ellie nu s-a gândit serios să-şi muşte colegii – până când şeful departamentului a făcut atac de cord la prânz şi a murit, în faţa tuturor, iar agenţia de ocupare temporară a forţei de muncă l-a trimis pe Corey Allen să-l înlocuiască.

Corey Allen! Mai târziu, colegii lui Ellie aveau să se întrebe unii pe alţii: ce naiba au avut în cap oamenii de la agenţie când l-au trimis pe el? Locul lui Corey Allen cel blond, cu ochii verzi şi obrajii trandafirii, nu era într-un birou. Locul lui Corey Allen, ca un faun sau un satir, era pe un câmp scăldat de soare, înconjurat de nimfe goale şi fericite, făcând dragoste şi bând vin. După cum s-a exprimat

Michelle de la contabilitate, Corey Allen îţi dădea impresia că dintr-o clipă în alta poate hotărî să renunţe la funcţia de şef de departament şi să fugă să locuiască într-un copac. Ellie, care era un fel de proscrisă, surprindea deseori conversaţii în şoaptă despre Corey Allen care dezbăteau probabil cât de mult voiau să se culce cu el celelalte femei din birou. Corey Allen era frumos şi nepământean.

Ellie nu voia să facă sex cu Corey Allen. Ellie voia să-l muşte, rău de tot.

Descoperise asta în timp ce-l privea pe Corey Allen cum aşeza gogoşi glazurate pe un platou înaintea şedinţei de luni dimineaţă. Când a terminat de aranjat gogoşile, s-a întors şi, observând că se holbează la el, i-a făcut cu ochiul:

— Vai, Ellie, arăţi tare înfometată, a zis el cu o privire libidinoasă.

Ellie nu se uitase cu jind la Corey Allen, nu aşa cum părea el să sugereze; nici măcar la gogoşi nu se gândise. Dar deodată s-a trezit că îşi imaginează cum ar fi să-şi înfigă dinţii în partea moale a gâtului lui Corey Allen. Corey Allen ar scheuna şi s-ar prăbuşi în genunchi, iar privirea aceea de om care crede că i se cuvine totul i s-ar şterge cu totul de pe mutră. Ar plesni-o slab şi ar ţipa: „Oh, nu, Ellie! Opreşte-te! Te rog! Ce se întâmplă?” Dar Ellie nu i-ar răspunde, fiindcă gura ei ar fi prea plină de carnea dulce şi cu gust de vânat a lui Corey Allen. Nu că ar fi trebuit neapărat să-l muşte de gât. Nu era mofturoasă în privinţa locului. Putea să-l muşte pe Corey Allen de mână, sau de faţă. Sau de cot. Sau de fund. Fiecare bucată ar avea un

alt gust, o altă textură pe limbă; o altă proporţie între os, grăsime şi piele; fiecare ar fi, în felul său, delicioasă.

Poate chiar o să-l muşc pe Corey Allen, s-a gândit Ellie după şedinţă. Ellie lucra la comunicare, ceea ce însemna că îşi petrecea 90% din timp formulând e-mailuri pe care nu le citea nimeni niciodată. Avea un cont de economii şi o asigurare de viaţă, dar nu avea iubit, ambiţie sau prieteni apropiaţi. Întreaga ei existenţă, simţea uneori, pornea de la premisa că e mai puţin important să cauţi plăcerea decât să eviţi durerea. Poate că problema vârstei adulte era că îţi cântăreai consecinţele acţiunilor cu prea multă grijă, într-un mod care te lăsa cu o viaţă pe care o dispreţuiai. Dacă Ellie l-ar fi muşcat pe Corey Allen? Dacă ar fi făcut-o? Ce s-ar fi întâmplat atunci?

În seara aceea, Ellie s-a schimbat în cea mai drăguţă pijama, a aprins o lumânare şi şi-a turnat un pahar de Cabernet. Apoi a scos capacul unui pix, şi-a deschis caietul preferat şi a trecut la o pagină nouă.

Motive ca să nu-l muşc pe Corey Allen

1. Nu e bine.

2. Aş putea să am probleme.

Şi-a ciugulit vârful pixului, apoi a mai adăugat două subpuncte.

Motive ca să nu-l muşc pe Corey Allen

1. Nu e bine.

2. Aş putea să am probleme.

a. Aş putea să fiu dată afară.

b. Aş putea să fiu arestată/amendată.

Ellie s-a gândit: Dacă asta ar însemna să pot să-l muşc pe Corey, nu m-ar deranja să fiu dată afară. În ultimul an şi jumătate îşi petrecuse mare parte din ora de prânz, în majoritatea zilelor, pe telefon, trecând prin anunţuri de locuri de muncă pe Monster.com. Era gata de o funcţie nouă şi se simţea perfect calificată pentru aşa ceva. Cu toate acestea, să-ţi găseşti o slujbă nouă după ce ţi-ai dat demisia de la fostul loc de muncă nu e acelaşi lucru cu a-ţi găsi o slujbă nouă după ce ai fost dată afară de la fostul loc de muncă pentru că ai muşcat pe cineva. Ar fi imposibil să-şi găsească o slujbă nouă în circumstanţele respective, sau doar foarte dificil? Greu de ştiut.

Ellie a sorbit din vin şi şi-a îndreptat atenţia către punctul b. Aş putea să fiu arestată/amendată. Ei, bine, era cu siguranţă o posibilitate. Dar adevărul era că dacă o femeie ar fi muşcat un bărbat într-un mediu de birou, ar fi existat o presupunere solidă că bărbatul făcuse ceva ca să merite asta. Dacă, de exemplu, s-ar fi dus la Corey şi l-ar fi muşcat în faţa tuturor la şedinţa de luni dimineaţă, şi mai târziu, când ar fi fost întrebată de ce a făcut aşa ceva, ar fi răspuns: „Satisfacţie sexuală”, atunci da, probabil ar fi fost

arestată. Dar dacă, în schimb, l-ar fi muşcat pe Corey în privat, în camera cu copiatoarele, să spunem, iar când ar fi fost întrebată de ce a făcut aşa ceva, ar fi spus: „A încercat să mă pipăie”, sau chiar, ca să nu-i păteze reputaţia: „A venit prin spatele meu şi m-a speriat; l-am muşcat din instinct, îmi pare foarte rău”, atunci lumea probabil i-ar fi oferit prezumţia de nevinovăţie. Dacă o luai la bani mărunţi, ca tânără albă fără cazier judiciar, Ellie probabil ar fi beneficiat de cel puţin un cartonaş cu care putea ieşi gratis de la închisoare. Atât timp cât ar fi ţesut o poveste semirezonabilă, lumea ar fi crezut-o.

De fapt, s-a gândit Ellie, în timp ce îşi întindea picioarele şi îşi umplea din nou paharul cu vin, mai exista o posibilitate legată de modul în care s-ar fi putut petrece totul. Dacă s-ar fi dus la Corey, în privat, şi l-ar fi muşcat, iar experienţa ar fi fost atât de bizară încât el n-ar fi spus nimănui fiindcă până şi lui îi era greu să creadă aşa ceva?

Imaginează-ţi. E o după-amiază târzie, trecut de cinci. Deja e întuneric afară. Biroul e gol. Toată lumea a plecat acasă, în afară de Corey şi Ellie. Corey pune hârtie în copiator când Ellie intră în cameră. Se opreşte în spatele lui, nepotrivit de aproape. El crede că ştie ce urmează. Se încordează, pregătindu-se să o respingă politicos, nu fiindcă ar avea standarde în ce priveşte decenţa la locul de muncă, ci fiindcă e cuplat deja cu Rachel de la resurse umane. „Ellie...” începe el, parcă cerându-şi scuze, când ea îi apucă antebraţul şi-l ridică la gură.

Chipul drăguţ al lui Corey se contorsionează mai întâi de şoc, apoi de durere. „Opreşte-te, Ellie!” ţipă el, dar nu-l aude nimeni. Tendoanele braţului său se răsucesc şi pocnesc în dinţii lui Ellie. În cele din urmă, Corey îşi revine

în fire suficient cât s-o împingă pe Ellie la o parte. Ea se împleticeşte şi aterizează pe teancurile de topuri de hârtie, şi alunecă pe podea. Corey se holbează la ea îngrozit, ţinându-se de braţul însângerat. Îi aşteaptă explicaţia, dar ea nu-i oferă nici una. În schimb, se ridică liniştită, îşi netezeşte fusta şi-şi şterge sângele de la gură înainte să iasă din cameră.

Ce face Corey? Desigur, ar putea să dea fuga imediat la resurse umane şi să spună: „Ellie m-a muşcat!", dar la urma urmei e un birou, nu o grădiniţă. Toată conversaţia ar fi ridicolă. „Ellie, l-ai muşcat pe Corey?" ar întreba-o, iar Ellie ar ridica din sprâncene şi ar spune: „Ăăă... nu? Ce întrebare ciudată." Dacă cei de la resurse umane ar încerca să insiste şi ar spune: „Ellie, acestea sunt acuzaţii grave", tot ce ar trebui să zică Ellie ar fi: „Gravă e nebunia asta! Sigur că nu l-am muşcat pe şeful departamentului şi nu ştiu de ce susţine că aş fi făcut-o."

Serios, foarte probabil Corey nu avea să spună nimic. Ar rămâne în camera cu copiatoarele o vreme, contemplând situaţia, iar în ziua următoare ar decide că cel mai uşor lucru de făcut ar fi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Ar veni la birou cu o cămaşă cu mânecă lungă, ca să-şi acopere vânătaia urâtă de pe braţ, mica semilună unde ea îl însemnase cu dinţii. Iar apoi o parte a creierului lui Corey Allen ar fi rezervată pentru a urmări locurile în care se află Ellie, mai exact. L-ar surprinde uitându-se la ea la şedinţe, iar când ar fi împreună la petrecerile firmei, el ar fi mereu în mişcare, încercând să stea cât mai departe de ea; într-un fel, ar fi ca şi cum ar dansa în permanenţă, chiar dacă n-ar mai vorbi niciodată cu ea. Câteva luni mai târziu, când nu i-ar vedea nimeni, ea ar rânji şi s-ar face că-l muşcă, iar el s-ar face alb ca o stafie şi ar ieşi în fugă din cameră. Ar

ţine-o minte tot restul vieţii; ar fi uniţi de firele sclipitoare ale fricii lui.

Mai târziu în noaptea aceea, în timp ce sudoarea i se usca pe piele şi picioarele i se încurcau în cearşafuri, Ellie s-a forţat să se întoarcă în living şi să-şi ia caietul. Fanteziile erau fantezii, dar e important să ţii măcar un picior pe tărâmul realităţii. S-a urcat la loc în pat, a deschis caietul şi şi-a rescris lista:

Motive ca să nu-l muşc pe Corey Allen

1. Nu e bine.

2. Nu e bine.

3. Nu e bine.

4. Nu e bine.

Ellie şi-a luat caietul la birou, unde a pus lista pe fundul sertarului şi s-a uitat la ea de fiecare dată când tentaţia de a-l muşca pe Corey Allen devenea prea puternică. A inventat un joc, un joc numit Oportunitatea. Ellie nu avea de gând să-l muşte pe Corey, chiar dacă îşi dorea asta, şi s-a gândit că merită apreciată pentru asta. Aşa că de fiecare dată când se găsea într-o situaţie în care l-ar fi putut muşca şi nu o făcea, îşi acorda singură un punct. Îşi nota ora şi locul în caiet, lângă o steluţă. Un punct pentru

când a trecut pe lângă el pe o scară pustie. Un punct pentru când a observat că intrase într-o baie cu o singură cabină şi nu încuiase imediat uşa. Un punct când, exact ca în fantezia ei, l-a văzut intrând în camera cu copiatoarele, singur, după ce toată lumea plecase acasă. Când a ajuns la zece puncte, s-a scos singură la o îngheţată, iar în timp ce mânca, şi-a îngăduit să fantazeze că îl muşca pe Corey Allen după pofta inimii.

După câteva săptămâni, Ellie a observat ceva interesant la Oportunităţile ei. Dacă ai fi desenat un grafic care să ilustreze numărul de Oportunităţi pe care le dobândise în timp, ar fi început iniţial de jos, apoi ar fi crescut regulat pe măsură ce ea începea să înveţe programul lui Corey Allen şi să identifice locurile ideale din birou unde ai fi putut să muşti neobservată pe cineva. Dar apoi, la jumătatea lui decembrie, oportunităţile s-au diminuat semnificativ: programul lui Corey Allen a devenit imprevizibil, iar când intra în acele locuri ideale, rareori erau goale. Datele conţineau şi câteva interferenţe, aşa că Ellie a avut nevoie de ceva timp până să-şi dea seama că persoana care se afla cel mai des în acele locuri era Michelle de la contabilitate. Care era măritată.

Hmmm.

Când a venit vremea pentru petrecerea anuală de sărbători, deja nu mai era distractiv să joace Oportunitatea. Ellie nu voia să fantazeze că îl muşcă pe Corey Allen; voia chiar să-l muşte, iar faptul că nu putea o enerva la culme. Da, uneori îţi doreşti ceva şi nu poţi să-l obţii. Dar mai era adevărat şi că uneori oamenii ştiu că ceea ce îşi doresc nu e etic, şi totuşi se duc şi o fac oricum. De exemplu, să se culce cu o persoană căsătorită: nu e

bine, şi totuşi oamenii o fac zi de zi. Chiar aici, de pildă, era bietul soţ al lui Michelle de la contabilitate, îmbrăcat cu un pulover de Crăciun acoperit cu fructe de ilice. Închipuie-ţi-l pe tipul ăsta stând treaz noaptea, încercând să-şi dea seama de ce soţia lui a devenit atât de distantă. Imaginează-ţi durerea şi ruşinea pe care le-ar simţi dacă i-ar umbla prin mesaje şi ar descoperi o serie de conversaţii romantice între soţia lui şi Corey Allen, acelaşi om pe care chiar ea l-a descris odată drept un „spiriduş dubios”. Cu siguranţă că durerea emoţională pe care ar simţi-o soţul lui Michelle de la contabilitate în circumstanţele acelea ar eclipsa durerea fizică a unei singure muşcături mici. Mai ales dacă Ellie l-ar fi muşcat pe Corey într-un loc fără prea multe terminaţii nervoase – de spate, să zicem, sau de partea de sus a braţului.

Potoleşte-te, Ellie, şi-a spus cu fermitate. Nu se drege rău cu rău. Corey Allen e responsabil de comportamentul lui, iar tu eşti responsabilă de al tău.

Totuşi nu putea să nu se uite urât la el în timp ce socializa flirtând şi împărţind pahare cu punci. El şi Rachel de la resurse umane s-au privit ochi în ochi, intens, de mai multe ori. Probabil că Michelle de la contabilitate se simţea destul de geloasă în momentul ăsta. Pe de altă parte, cel mai probabil Corey Allen era gelos pe soţul lui Michelle de la contabilitate, aşa că poate asta era ideea. Chiar nu era frumos din partea lui Corey Allen să flirteze aşa cu Rachel, doar ca s-o facă geloasă pe Michelle. Corey Allen era un mare nenorocit.

Ellie stătea prin preajmă, întrebându-se dacă o va observa Corey Allen. Rochia pe care o purta era strâmtă, de catifea neagră, lungă până în pământ: mai sexy decât ce purta de

obicei la birou, dar posibil şi cu un aer funebru, nu tocmai genul care să-i atragă atenţia unei persoane atât de jucăuşe cum era Corey Allen. Acum Corey Allen era în colţul opus al camerei, stând de vorbă cu o tipă pe care Ellie nu o recunoştea, probabil soţia vreunui coleg. Poate Corey Allen îşi juca propria versiune a Oportunităţii, acordându-şi puncte pentru fiecare femeie pe care o putea face să chicotească şi să roşească.

Ellie se simţea copleşită de disperare, aproape cu gânduri de sinucidere. Care mai era rostul? Poate ar trebui să-l muşte pe Corey Allen şi apoi să se arunce de pe o stâncă.

Du-te acasă, Ellie, s-a gândit ea. Eşti beată.

Şi-a lăsat paharul golit pe masa de lângă ea şi s-a îndreptat spre baia cu o singură cabină ca să-şi stropească faţa cu puţină apă. Când a ieşit din baie, iată-l, singur pe holul gol, aşteptând-o: Corey Allen.

Un punct pentru Ellie! Asta era o Oportunitate de aur. Ceea ce însemna că dacă nu voia să facă ceva ce va regreta, trebuia să plece.

— Bună, Ellie! a zis Corey Allen pe un ton vesel. Credeam că pleci! N-am vrut să te las să fugi fără să-ţi iei la revedere!

— Doar făceam pipi, a zis Ellie şi a încercat să treacă pe lângă el.

Corey Allen a lăsat capul pe spate şi a râs, iar Ellie şi-a imaginat că îşi înfige dinţii în mărul lui Adam al şefului de parcă ar fi fost un măr Granny Smith. La naiba, Corey

Allen, s-a gândit ea. Încerc să-mi exercit autocontrolul aici. Lasă-mă să trec.

— Stai, Ellie! a spus Corey Allen, apucând-o de braţ. Vezi ce-i acolo sus? Pe tavan?

— Ha? a zis Ellie, uitându-se din reflex în sus.

Iar când a ridicat privirea, Corey Allen a prins-o, lipindu-şi buzele de ale ei şi vârându-şi limba în gura ei. Ea a încercat să-l împingă într-o parte, dar el a fost în stare s-o prindă cu o mână şi s-o folosească pe cealaltă ca s-o apuce de fund. Era remarcabil de puternic pentru un spiriduş.

Când i-a dat drumul în cele din urmă, după ceea ce i s-a părut o eternitate, ea s-a dezechilibrat, gâfâind, convinsă că avea să verse.

— Ce dracu', Corey? a zis ea.

Corey Allen a chicotit:

— Mi s-a părut că văd nişte vâsc! a exclamat el. Ups! Greşeala mea!

Ce îngrozitor, s-a gândit Ellie. Mai rău decât să fii muşcat. Cu adevărat grotesc.

Dar atunci, stai aşa, s-a gândit ea. Asta e ocazia mea.

Deşi nu mai exersase de douăzeci de ani, curajul lui Ellie a fost de nezdruncinat, iar ţinta potrivită. A deschis gura ca un uliu şi s-a năpustit asupra pometelui bărbatului, care i-a trosnit spectaculos între dinţi. Muşcătura era tot ceea ce

visase. Corey a urlat şi a dat din mâini şi a încercat s-o zgârie, dar ea nu i-a dat drumul; în schimb, a scuturat din cap înainte şi înapoi, de trei ori, ca un câine care îşi scutură prada ca s-o omoare, şi i-a muşcat o bucată din faţă.

Corey Allen s-a prăbuşit la picioarele ei, ţinându-se cu mâna de faţă şi urlând.

Ellie a scuipat un gogoloi din pielea lui, ştergându-se pe buze de sângele lui cu dosul palmei.

Aoleu.

A mers prea departe.

Tipul o să rămână desfigurat.

O să ajungă la puşcărie.

Măcar o să aibă amintirea asta tot restul vieţii. O să-şi folosească orele de încarcerare ca să schiţeze desene afectuoase cu faţa contorsionată a lui Corey Allen în secundele de după ce l-a muşcat, şi o să le lipească pe pereţii celulei.

Din spatele ei s-a auzit o voce acuzatoare:

— Am văzut ce s-a întâmplat. Am văzut tot.

Era Michelle de la contabilitate. Înainte ca Ellie să poată spune ceva, Michelle de la contabilitate a strâns-o în braţe.

— Eşti bine? a întrebat Michelle. Îmi pare aşa de rău.

— Ha? a spus Ellie.

— Asta a fost agresiune, a zis Michelle. Te-a agresat.

— Ah, da! a zis Ellie, amintindu-şi. Aşa e!

— Şi mie mi-a făcut la fel. M-a urmărit pe scară şi a pus mâna pe mine. De mai multe ori. E un adevărat prădător. Am venit aici să te avertizez. Slavă Domnului că te-ai putut apăra singură! Chiar eşti o luptătoare, Ellie. Eşti sigură că eşti bine?

— Sunt bine, a spus Ellie.

Şi chiar era.

Fiindcă s-a dovedit că, într-adevăr, Corey Allen pusese mâna nu doar pe Ellie, şi nu doar pe Michelle, ci şi pe mai multe alte femei. Răspunsul departamentului de resurse umane a fost rapid şi sever. Corey a plecat, iar Ellie nu a căpătat nici măcar o scrisoare la dosar; de fapt, s-a pricopsit cu mult mai multe prietene la birou decât avusese vreodată.

Chiar şi aşa, a plecat peste şase luni, în căutarea unui nou început, iar după aceea şi-a schimbat locul de muncă regulat, în fiecare an. Deoarece, după cum a aflat repede Ellie, era câte unul în fiecare birou: bărbatul despre care şuşoteau cu toţii. Tot ce trebuia să facă era să asculte, să aştepte şi să-i ofere o Oportunitate, şi destul de curând el avea s-o găsească.

Mulţumiri

Lalise Melillo. Marc Shell. Biodun Jeyifo. Glenda Carpio. Bret Anthony Johnston. Jeff VanderMeer. Ann VanderMeer. Claire Vaye Watkins. Laura Kasischke. Peter Ho Davies. Eileen Pollack. Doug Trevor. Petra Kuppers. Helen Zell. Fundaţia Hopwood. Promoţia 2014 a atelierului Clarion. Promoţia 2017 a Masteratului de Arte Frumoase de la Universitatea din Michigan. Jenni Ferrari-Adler. Taylor Curtin. Sally Wofford-Girand. Deborah Treisman. Alison Callahan. Meagan Harris. Brita Lundberg. Jennifer Bergstrom. Jennifer Robinson. Carolyn Reidy. Jon Karp. Michal Shavit. Ana Fletcher. Emma Paterson. Joe Pickering. Carly Wray. Lila Byock. Michelle Kroes. Darian Lanzetta. Olivia Blaustein. Marion Grice. Jill Kenrick. Alison Grice. Carol Roupenian. Gary Gazzaniga. Armen Roupenian. Alex Roupenian. Elisa Roupenian Toha. Martin Toha. Vivian Toha. Jenn Liddiard. Melissa Urann Hilley. Liz Maynes-Aminzade. Lesley Goodman. Andrew Jacobs. James Brandt. Nick Donofrio. Schuyler Senft-Grupp. Christin Lee. Lucy Eazer. Ashley Whitaker. Ingrid Hammond. Callie Collins.

Vă mulţumesc.

* Povestirile Băiatul cel rău, Look at Your Game, Girl, Sardelele, Vizitatorul nocturn, Oglinda, găleata şi osul vechi şi Iubitorul de pisici sunt traduse de Mariana Piroteală. Povestirile Tipul de treabă, Băiatul din piscină, Cicatrice, Parazitul, Fata căreia i se urâse cu viaţa şi Muşcăcioasa sunt traduse de Irina-Marina Borţoi.

Table of Contents

Băiatul cel RĂU

Look aT Your Game, Girl

SardeleLE

Vizitatorul nocturn

Oglinda, găleata şi osul vechi

Iubitorul de pisici

Tipul de treabă

Băiatul din piscină

Cicatrice

Parazitul

Fata căreia i se urâse cu viaţa

Muşcăcioasa

Mulţumiri